

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

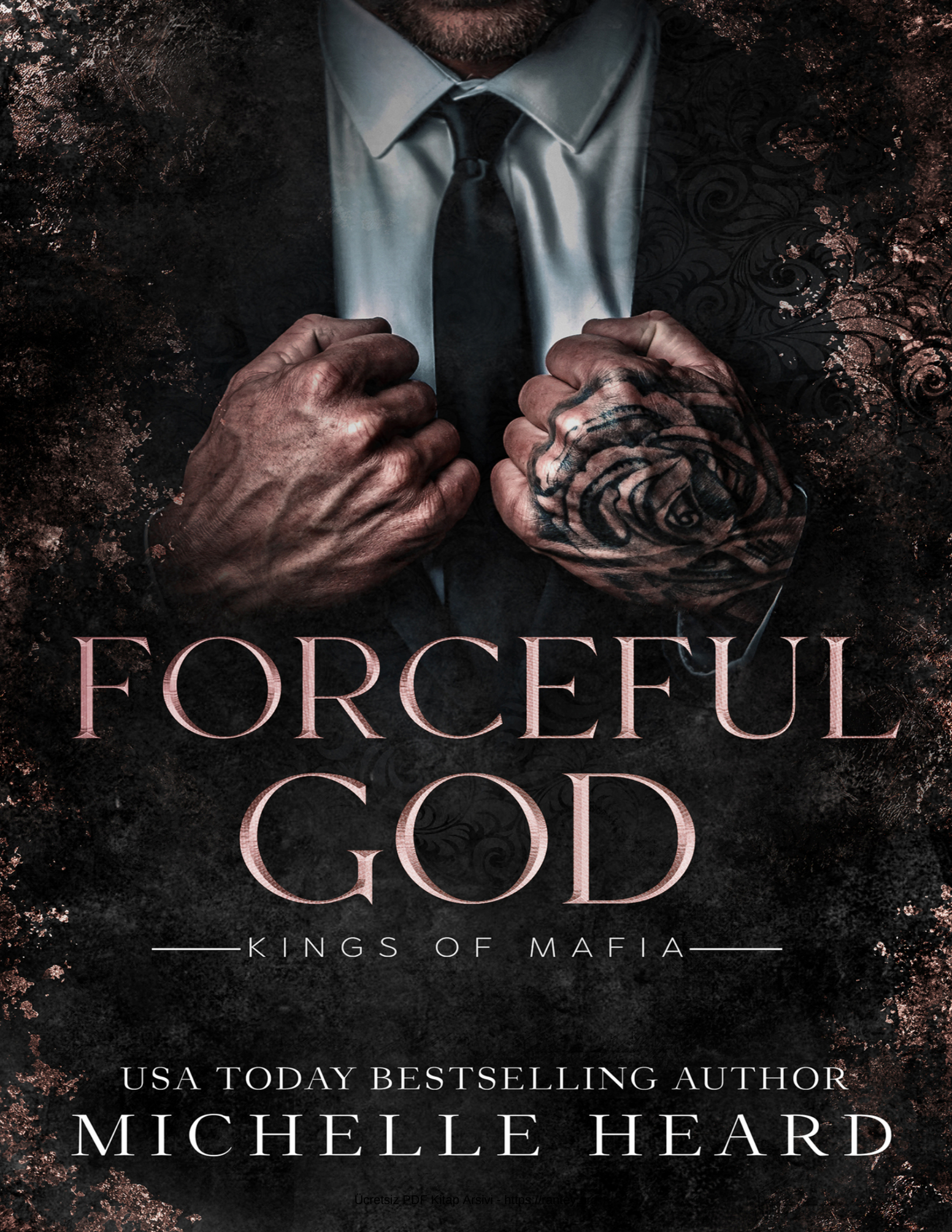
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FORCEFUL GOD

—KINGS OF MAFIA—

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

KINGS OF MAFIA

FORCEFUL GOD

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Çeviri Kitaplar

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◊ Kitapların olduğu kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>
- ◊ Sohbet Grubu
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>
- ◊ Çeviri Yedek Grubu
https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRl
- ◊ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar
<https://t.me/kitapterimleri>
- ◊ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz
<https://t.me/cevirigilleryorum>

◇ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Şarkı listesi

Özet

Güçlü Tanrı

Aile Ağacı

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Epilog

Michelle Heard'ün diğer yazıları

Benimle bağlantı kurun

Adanmışlık

Birini sevmeye karar verdiğimiz her seferinde, kendimizi büyük acılara açarız... Ayrılığın acısı bizi paramparça edebilir.

~ Henri Nouwen.

Günlük hayatlarında korkuyla mücadele edenlere.

Şarkı listesi

Buraya tıklayın - Spotify

Higher – Tommee Profitt, Nicole Serrano
Cehennem veya Yüksek Su – Billy Raffoul
Çok İleri Gitmiş – Gizli Vatandaşlar, SVRCINA
Sağda Kaldım – Decoratumats
Kırık Teller – Alan Walker, Isabelle Melkman, Katherine O’Ryan
Vedalarda Çok İyi – Noelle Johnson
Seçilmiş – Generdyn, SVRCINA
Her Yerde – Gizli Vatandaşlar, Adam Christopher
Orada Olacağım – Giovanna Zou

Özet

Cosa Nostra'nın içine doğdum, bu yüzden kana, şiddete ve sürekli ölüm tehdidine alışkın olmalıyım, değil mi?

Yanlış.

Sevdiğim erkeklerden biri her incindiğinde, içimdeki bir parça daha onarılamaz şekilde kırılıyor. Ama kalbimin sahibi olan adamın düştüğünü gördüğüm an, bu beni tamamen yok ediyor.

Christiano'yu kaybetme korkusu beni akıl sağlığımın sınıma sürüklüyor. Kendimi kapatıyorum ve ondan olabildiğince uzaklaşıyorum, dağılmamı engellemenin tek yolunun mesafe olduğuna inanıyorum.

Christiano, babası kadar soğuk ve acımasızdır; Cosa Nostra'yı demir yumrukla yönetmek üzere yetiştirilmiştir. Takıntı, kanında güç kadar derinden kök salmıştır, bu yüzden ne söylesem de beni bırakmayı reddeder.

Onunla evlenmeyi reddetmek onu uzaklaştırmıyor. Aksine, onu değiştiriyor, beni tam istediği yerde tutmak için güç kullanacak, affetmeyen ve acımasız bir adama dönüştürüyor. Zayıflığımı yalanların ardına saklıyorum, ama bu yalanlar sadece içindeki karanlığı besliyor gibi görünüyor. Bir avcı gibi beni izliyor, bekliyor, köşeye sıkıştırıyor. Her patlayıcı karşılaşma, kararlılığımı neredeyse tamamen tüketiyor.

Beş ailenin parçalanma tehdidi, sonunda onun tekliflerine boyun eğmeme neden olan tek şey; ama Christiano'ya yeminlerimi ederken, onun sandığı kadar mükemmel bir mafya prensesi olmadığımı anlamasının sadece zaman meselesi olduğunu biliyorum.

Capo dei capi benim onun Cosa Nostra kraliçesi olmak için fazla kırılgan olduğumu keşfettiğinde ne olacak?

Güçlü Tanrı

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizmi

KINGS OF MAFIA serisinde bağımsız olarak yer almaktadır.
Kitap 7

Yazarın Notu:

Bu kitap, bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Aşağıdakilerle ilgili tetikleyici içerik bulunmaktadır:

Grafik ve aşırı şiddet

MMC'nin aşırı takıntılı davranışı

Ölüm korkusu (Thanatophobia) - Bu, araştırmaya veya profesyonel tavsiyeye değil, bu fobi ve kaygı ile ilgili kendi deneyimlerime dayanmaktadır.

18 yaş ve üzeri için.

Lütfen sorumluluk bilinciyle okuyun.

Aile Ağacı

Christian Falco

Aile Şirketi: Cosa Nostra
Kişisel Koruma: Nico Strano
Baba: Damiano Falco (İntikam Tanrısı)
Anne: Gabriella Falco (İntikam Tanrıçası)
Kardeş ve Yardımcı Patron: Enzo Falco
Kardeşler: Valentina ve Gianna
En İyi Arkadaş: Remo Rizzo
Baba: Carlo Accardi

Sienna Vitale

Aile Şirketi: Cosa Nostra
Baba: Franco Vitale (Tehlikeye Düşkünlük)
Anne: Samantha Vitale (Craving Danger)
Kardeşler: Augusto ve Riccardo
Kardeş: Bianca
En İyi Arkadaş: Raya Torrisi
Baba: Renzo Torrisi (Bir Gölge Tarafından Avlanıyor)

Bölüm 1

Siena

Geçmiş... Christiano Falco; 22. Sienna Vitale; 25.

Falco ailesinin restoranlarından biri olan Gabriella's'ta bir masada otururken, kalabalık odaya şöyle bir göz atıyorum.

Beş aile, Christiano ile nişanımı kutlamak için bir araya geldi. Bütün hayatım boyunca tanıdığım insanlarla çevrili olmama rağmen, göğsümde bir endişe dalgası hissediyorum.

Üç ay önce Christiano, Cosa Nostra'nın capo dei capi'si (büyük patronu) rolünü üstlendi. Aynı gün, ailesinin evinin bahçesinde beni köşeye sıkıştırdı ve bana karşı hisleri olduğunu itiraf etti.

Başlarda ondan üç yaş büyük olduğum için biraz tereddütlüydüm, ama ona bir şans verdikten sonra, onu durdurmak mümkün olmadı. Dürüst olmak gerekirse, onunla çıkmak tam bir iniş çıkışlı ve çok bunaltıcı bir yolculuk oldu.

Henüz birlikte uyumadık çünkü nişanlanana kadar beklemeyi rica etmişim. Christiano o zaman evlenme teklif etti ve evet desem de, ikimizin de evliliğe hazır olup olmadığından emin değilim.

Ama işte buradayım ve bu gece yüzüğünü parmağıma takacak.

En yakın arkadaşım Raya, masaların arasından yanıma doğru gelirken dikkatimi çekiyor. Yüzünde geniş bir sırıtişla yanıma oturuyor ve erkek kardeşinin bir garsonla flört ettiğini görünce kıkırdıyor. "Georgi bunu nasıl başarıyor bilmiyorum," diyor. "Her hafta yeni bir kız çıkıyor. Artık kiminle çıktığıyla ilgilenmiyorum çünkü hiçbirisi uzun süre kalmıyor."

Elini okşadıktan sonra gözlerimle odayı tekrar taradım. "Eğleniyor."

Amca Damiano ve Enzo restorana girip doğruca Teyze Gabriella'ya yönelince kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı çünkü bu, Christiano'nun da burada olması gerektiği anlamına geliyordu.

Falco'nun üç adamının son dakika halletmeleri gereken işler vardı ve bu yüzden kutlamaya otuz dakika geç kaldılar.

Yerimden kalkarak Raya'ya, "Damiano Amca'yı selamlamaya gidiyorum," dedim.

Müstakbel kayıinvalidem ve kayınpederime doğru yürürken, sürekli kapıya bakmaktan kendimi alamıyordum ve Christiano içeri girer girmez dudaklarımda rahatlamış bir gülümseme belirdi.

Ne zaman işe gitmek zorunda kalsa, içimi bir korku kaplıyor. Bazıları Cosa Nostra'da büyümenin insanı tehlike ve şiddete karşı bağışık kıldığını düşünebilir, ama benim için durum böyle değil. Sevdiğim adamlardan birinin zarar görmesini izlemek zorunda kaldığım her seferinde, içimde onarılamayacak bir şey kırılıyor.

Hayatım boyunca değer verdiğim erkeklerden birinin başına en kötü şeyin gelmesinden korktum, ama Christiano'ya aşık olduktan sonra bu korku felç edici bir şeye dönüştü. Sadece o yanımda olduğunda biraz olsun rahatlıyorum.

Christiano'nun gözleri bana değdiği anda, olduğu yerde donup kaldı ve elini kalbine koyarken, gözleri üzerimdeki açık pembe elbiseyi süzdü.

Henüz yirmi iki yaşında olmasına rağmen, saatlerce süren aralıksız antrenmanlarla şekillenmiş kaslı vücudu sayesinde daha büyük görünüyor. 1.96 boyunu, siyah saçlarını ve gözlerini babasından miras almış.

Yakışıklı yüzüne kazınmış olan acımasız ifade, aşkla yumuşuyor ve bir an için birbirimize bakakalıyoruz.

Onun bana ne kadar değer verdiğini görebiliyor olsam da, içimde bir tedirginlik hissi var.

Ya bu bir hata ise? İkimiz de çok genciz.

Nişanı bozarsam ne yapacaklarını merak ederek önce aileme, sonra da Falcolara baktım. Herkes gülümsüyordu ve bakışlarım tekrar Christiano'ya takıldığında havada kahkaha yankılanıyordu.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor ve bana doğru yürümeye başlayınca göğsümdeki gerilim azalıyor.

Onu seviyorum. Kısa hayatımda sevdiğim her şeyden daha çok seviyorum. Bu hem heyecan verici hem de korkutucu.

Çok gerginim çünkü o çok hırslı ve eşi olarak benden çok şey bekleniyor.

Falco ailesinin güvenlik şefi Nico, kapıda "Herkes yere yatsın!" diye bağıyor. "İrlandalılar!"

Uyarıyı anlamaya vaktim yok, tüylerim diken diken oldu. Gözlerim biraz daha açıldı, vücudum olduğum yerde donakaldı. Herkes yere yığılırken sandalyelerin ve masaların devrilmesinin gürültüsü havayı doldurdu.

"Siena!" diye kükrediğini duyuyorum Augusto, Christiano ise koşmaya başlıyor.

Yüz hatları taştan oyulmuş gibiydi ve bir masayı kenara iterek üzerime atıldı. Tam kolu belime dolanıp ayaklarım yerden kesilirken, kurşunlar camları paramparça etti ve çılgınlık havayı doldurdu.

"Yere yat!" Amca Damiano'nun şiddetli gürültünün üzerinde bağırdığını duydum, sesi o kadar tehlikeliydi ki tüylerim daha da ürperdi.

Christiano'nun ağırlığı beni yere serdi, ardından göğsü birkaç saniyeliğine beni neredeyse boğdu, sonra da elini başımın yanına koyup silahına uzandı.

Ayağa kalkarken yüzünde gergin bir ifade vardı ve diğer tüm adamlarla birlikte ateşe karşılık verdiğinde, gözlerim ceketinde oluşan kıpkırmızı lekeye takıldı.

Kan krem rengi kumaşın üzerine yavaşça yayılırken nefes alışverişim hızlanıyor.

HAYIR.

Aniden Christiano sol dizinin üzerine çöktü ve aklım karışmışken, yana doğru yığılırken onu yakalamak için hızla ileri atıldım.

“Hayır!” diye haykırdım, sevdiğim adamın sırtından vurulduğunu fark etmenin yıkıcı darbesi o kadar ağırdı ki, etrafımdaki sesleri artık duyamıyordum.

Onu yakalıyorum ve başını göğsüme bastırırken, yapabildiğim tek şey gözlerinin içine bakmak oluyor.

Amca Damiano, Christiano'nun diğer tarafına çömeldi ve kolunu kavrayıp omzuna attıktan sonra, benim için en önemli şey haline gelen adamı ayağa kaldırdı; ben ise fayansların üzerinde diz çökmüş halde kaldım.

"Oğlum, ben yanıdayım," diyor Damiano Amca. "Benimle kal."

Amca Damiano'nun Christiano'yu kurşunlanmış restorandan dışarı sürüklediğini, Teyze Gabriella ve Enzo'nun da hemen arkalarından geldiğini izlerken kulaklarımda bir uğultu sesi başlıyor.

Gözlerim yavaşça hareket ediyor, sevdiklerimin şaşkın ifadelerini inceliyorum.

Valentina, Rizzo kardeşlerle birlikte duruyor.

Rosie ve Gianna, Riccardo'nun göğsüne yaslanmış halde hıçkırarak ağlıyorlar.

Anne Bianca'ya yardım ederken baba restorandan koşarak çıkıyor.

"Sienna?" Augusto beni yakalayıp titrek bacaklarım üzerinde durana kadar yukarı çekti, sonra gözlerim Christiano'yu SUV'nin arka koltuğuna bindiren Damiano Amca'ya takıldı.

Beni bekle!

Bir adım öne doğru sendelemeyi başardım, ancak SUV'nin kapıları kapanıp Cosa Nostra'nın hastanesine doğru uzaklaşmaya başladıklarında, kalbim sanki göğsümden fırlayıp Christiano'nun peşinden gitmek istiyormuş gibi hissettim.

Augusto elleriyle yüzümü çerçeveleyip bana bakmaya zorluyor. "Sienna, iyi misin?"

Başımı bile sallayamıyorum ve zar zor "Hastane. Christiano." diyebildiğim sesim yabancı geliyor.

Kardeşim başını salladı ve kolunu omzuma atarak beni arabasına doğru yönlendirdi. Yaralı muhafızların diğer araçlara yüklendiğini neredeyse fark etmedim. Kaldırımında ve sokakta cesetler vardı; bazıları bizim adamlarımıza aitti, çoğu ise ölen İrlandalı askerlerdi.

Augusto'nun yardımcısı Raffaele, "İyi mi?" diye soruyor.

“Şoktayım. Ailemin geri kalanının sağ salim eve dönmesini sağlayın. Onu hastaneye götürüyorum.”

Güvenlik şefimiz Lorenzo, Raffaele'ye "Ben de onlarla gideceğim" diyor.

Augusto beni SUV'sinin arka koltuğuna bindirirken, nişan partimde yaşananların gerçekliği, aklımı yok etmeye kararlı yıkıcı bir güç gibi içimi titretiyor.

Aşağıya baktığımda pembe elbisemde kan lekeleri görüyorum ve bu, hayatımda yaşadığım en yıkıcı darbe oluyor.

Christiano vuruldu.

Bu gerçek olamaz.

Nefes alışverişim hızlanıyor ve aklımdan bir sonraki düşünce titreyerek geçerken, boğazımda acı dolu bir inilti takılı kalıyor.

Christiano, benim donup kalmam yüzünden vuruldu. Siper almak yerine bana doğru koştu.

Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor ve Augusto ile Lorenzo'nun söylediklerini duyamıyorum.

SUV'nin ani bir frenle durmasıyla birlikte, sanki bedenimden ayrılmış gibi hissettim; kardeşim beni araçtan indirdi ve hastaneye götürdü.

Koridorda ve müsait her odada tedavi edilen yaralı güvenlik görevlilerinin görüntüleriyle sürekli karşı karşıya kalıyorum.

"Kahretsin," diye seslendi Lorenzo. "Baba, iyi misin?"

Amca Milo'nun yan tarafını tuttuğunu, parmaklarının arasından kan sızdığını görünce, bir darbe daha aldım.

Milo Amca'yı hayatım boyunca tanıyorum.

Kalbim paramparça olurken, nefeslerim kuru dudaklarımın üzerinden süzülüyordu.

Augusto, sevgili amcamızı kontrol etmek için beni yalnız bırakıyor ve ben koridorda yavaşça ilerlerken vücudum şiddetli bir şekilde titriyor. Hareketlerim sarsıntılı ve başımı sola çevirdiğimde, hemşire olan Simone'un birinin üzerine beyaz bir çarşaf örttüğünü görüyorum.

Gözlerim, yatağın yanındaki yerde duran, Christiano'nun giydiği krem rengi cekete takıldı ve şokun etkisiyle sendeledim.

Bir sonraki an, dayanılmaz bir yıkım kalbimi paramparça ederken cehennemin derinliklerine sürükleniyorum ve kısa süre sonra, kaotik duyguların hızlı dalgaları beni karanlığa boğmakla tehdit ediyor.

"Hayır," diye hıçkırarak hıçkırarak fısıldadım, yüzüm buruştu. "Tanrım, bunu bana yapma."

Ölmüş olamaz.

Odaya girer girmez başımı sallamaya başladım. Simone başka birine yardım etmek için yanımdan hızla geçti ve ben ceketi almak için eğildiğimde panik ruhumu paramparça etti.

Cosa Nostra'da büyürken sahip olduğum cılız güvenlik duygusu buharlaşıyor ve parçası olduğum acımasız dünya beni kuşatıyor.

Christiano'nun geri dönmesi için duyduğum yoğun ihtiyaç giderek artıyor ve sonunda beni çıldırttı, dizlerimin üzerine çöktüm.

İçimde amansız bir özlem ve derin bir keder var, dışarıdan ise sadece elimdeki cekete bakakalabiliyorum. Başparmağım hâlâ ıslak olan kanın üzerinden geçiyor.

Hristiyan.

Zaman algımı ve nerede olduğumu tamamen kaybetmiş durumdayım, sadece cekete bakakalabiliyorum.

Aniden omuzlarımdan tutulup ayağa kaldırıldım. Augusto bir şey söylediğinde, sanki su altındaymışım gibi sesler duyduğum için ne dediğini anlayamadım.

Hastanede herkes koşturup duruyor olsa da, Augusto beni bir yere götürürken sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.

Zaman daha da çarpıtılıyor, nefesim yavaşlamaya başlıyor. Ruhumda dönüp duran kederin acımasız keskinliği biraz azalıyor ve zihnimde ağır, uçuşan bir his beliriyor.

“Yakında daha iyi hissedeceksin.” Annemin sesini duyuyorum, ellerinden birini sıkıca kavramış. “Annen burada.”

Havanın sisli olması düşünmemi zorlaştırıyor ve etrafımdaki sesleri anlamlandırmaya başlayana kadar saatlerce bununla mücadele ediyorum gibi geliyor.

Hemşire odasının yanındaki bir sandalyede oturduğumu ve annemin de yanımda olduğunu fark ediyorum.

"Merhaba tatlım," diye mırıldanıyor. "Daha iyi hissediyor musun?"

Gözlerim onun endişeli yüzüne odaklandı ve zihnim biraz daha berraklaşırken, Christiano'yu kaybettiğimi hatırladım ve yoğun keder tüm dünyamı renkliden simsiyah bir hale getirdi.

Anneme bakarken içimde tuhaf bir his beliriyor ve dayanılmaz acı ve kayıp duygusu yavaş yavaş azalıyor, sonunda hiçbir şey hissetmiyorum.

Bir şekilde duygularımı bastırmayı başarıyorum çünkü Christiano'nun öldüğü gerçeğiyle yüzleşmek benim için başa çıkabileceğim bir şey değil.

Annenin kaşları endişeyle çatıldı. "Sienna?"

Dudaklarım aralanıyor ve "Evet" demeden önce konuşmam gecikiyor.

"İyi misin tatlım?"

Birkaç saniyelik uyuşukluk geçiyor ve tüm acı, panik, korku ve umutsuz özlem bir kez daha içimde patlak veriyor.

Augusto tezgâhın etrafından aceleyle geliyor. "Onu görebiliyoruz. Gel." Kardeşim kolumu tutup beni ayağa kaldırıyor ve bir robot gibi, daha az kaosun olduğu özel odalardan birine sürüklenmeme izin veriyorum.

İçeri adımımı attığımda bakışlarım yatağa takıldı ve Christiano'yu görünce bir uçtan diğerine savruldu.

Ayaklarım daha fazla hareket etmeyi reddediyor ve kalbim onun ölmediği gerçeğini kabullenmekte zorlanıyor.

Christiano'nun dudaklarının kenarı yukarı kıvrılıyor, gözleri hayat dolu ve son üç aydır alışmaya çalıştığım o yoğunlukla doluyor.

"Buraya gel," diyor, sesinin derin tınısı beni sarıp sarmalıyor.

Augusto beni dürttü ve ben otomatik olarak yatağa doğru yaklaştım. Mutluluk yerine, korku kanser gibi içime yayıldı. Yaşadığım her güzel şeyi kemirdi ve bana sadece bugün Christiano'yu kaybetmiş olabileceğim düşüncesi kaldı.

İçimde bir yerlerde, akıl sağlığımın hayati bir parçası kırılıyor ve gözlerim onun çarpıcı derecede yakışıklı yüzünde dolaşsa da, bu yara iyileşmiyor.

Onu hâlâ kaybedebilirim. Tek bir kurşun yeter.

Zihnimdeki çatlaklar büyüyor çünkü onun öldüğünü sandığım zamanki acıyı bir daha asla yaşamak istemiyorum. Beni öldürecek.

Yatağın yanına durduğumda, Christiano sol elimi tuttu. Teninin sıcaklığını ve kavrayışının gücünü hissettim, ama bu içimde raging fırtınayı dindirmedi.

Onun çıplak yüzük parmağıma bir öpücük kondurmasını izliyorum, sonra diğer elini açıyor ve nişan yüzüğünü görünce gözlerim hafifçe açılıyor. Panik kalbimi sarıyor ve daha hızlı atmasına neden oluyor.

"Nişan partisinin mahvolmasından dolayı üzgünüm," diyor Christiano ve hastane yatağında olmasına rağmen, tehlikeli görünümünden hiçbir şey kaybetmemiş.

Tam yüzüğü parmağımın ucuna yaklaştırdığı sırada elimi hızla çektim. Yaptığım şeyin şoku havada dalgalandı ve Christiano'nun gözleri anında yüzüme dikildi.

Bok.

"Ahh..." Deliliğin eşiğinde, davranışımı açıklayacak inandırıcı bir neden arayışına girdim ve aklıma gelen ilk şeye tutundum. "Burada olmaz." Gergin bir kıkırdama ağzımdan kaçtı ve yastıklarını düzeltmek için ona doğru eğildim. "İyileşmeye odaklanmalısın."

Tanrım, sesimdeki paniği duyabiliyorum. Sakinleşmem lazım.

Koşma isteği beni neredeyse altüst ederken gözlerim odanın her yerine hızla bakıyor.

Tekrar eğilerek yanağına bir öpücük kondurdum ve "Uyu biraz. Ben diğerlerine bakmaya gidiyorum." dedim.

Augusto ve annemin durduğu kapıya doğru koşarken, olabildiğince normal görünmeye ve deli gibi davranmamaya çalışıyorum.

"Sienna," diye çıkıştı Christiano, bu da ayaklarımın anında durmasına neden oldu. Titrek hareketlerle omzuma doğru baktım, o da "Sorun ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Cevabım çok hızlı geliyor.

Hareket etmeye başlar ve yüz hatları o kadar gerilir ki, her çizgi taştan oyulmuş gibi görünür.

"Christiano, yatakta kalmalısın," diyor annesi, sözlerine endişe karışmış bir şekilde.

Annemi görmezden geldi ve ayağa kalkıp, doktorların genellikle giydiği mavi ameliyat önlüğü pantolonuyla bana doğru yürüdü.

Christiano'yu okuldan mezun olduğundan beri takım elbisesiz görmemiştim ve gözlerim sol elini, kollarını ve göğsünü kaplayan dövmelere takıldı. Omuzdan omuza CAPO DEI CAPI dövmesi, bana bu adamın kim olduğunu hatırlattı.

Tam onun karın kaslarına ve Adonis kemerinin başlangıcına bakarken, tam önümde durdu ve çenemi kavradı. Başım geriye doğru zorlandı, ta ki gözlerim birkaç saniyeliğine onun simsiyah gözlerine değene kadar. Göz temasını sürdüremeyince, çenemi kurtardım ve ondan bir adım uzaklaştım.

Augusto, "Sienna şu an şokta. Bence biraz dinlenmesi ona çok iyi gelir," diyor.

Christiano'nun yoğun bakışlarının üzerimde yakıcı etkisini hissedebiliyorum ve dilim kuru dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Herkesten uzaklaşma ihtiyacı duyarak, "Augusto haklı. Zor bir gündü," diyorum. Kendimi zorlayarak Christiano'ya bakıyorum ve yüzündeki şüpheli ifadeyi görünce paniğim artıyor.

Onun ne kadar ısrarcı olabileceğini bildiğim için, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp, parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım.

Ona hızlı bir öpücük verdiğim anda kolu anında bana dolandı. Başımı eğip ona sarılırken fısıldadım, "Biraz dinlen, tamam mı? Sonra seni kontrol edeceğim."

Christiano'nun kolu bir an için beni daha sıkı sarıyor ve bırakmadan önce şakağımdan öpüyor.

Bu sefer beni durdurmadı, ama hastane odasından hızla çıkarken, "Kal, Augusto," dediğini duydum.

Koridordan hızla geçip hastaneden çıktım ve serin gece havasına adımımı attığım anda dudaklarımdan boşuk bir hıçkırık koptu.

"Sienna!" Annem önüme fırladı ve yüzüme bakar bakmaz beni sımsıkı kucakladı. "Ah, tatlım."

Anneme sıkıca sarılarak, sesim yapmacık bir şekilde inleyerek, "Anne, aklımı kaybediyorum," dedim.

"Hayır, değilsin. Bugün sadece berbat bir gün," diyor saçlarımı okşarken.

Başımı salladım. "Artık bunu yapamam."

Bir kez daha, içimdeki her şey kapanmaya başlıyor, sonunda gözyaşlarım duruyor ve boşluğa bakakalıyorum. Doğal olmayan bir sakinlik vücudumdaki titremeyi dindiriyor ve zihnimi sakinleştirse de kendimi... ölü gibi hissediyorum.

"Sienna?" Annem geri çekildi ve soğuk elleri ateşli yüzümü kavradı.

"Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum, ses tonum monoton, sonra aniden tüm ezici duygular tam güçleriyle geri dönüyor ve benden bir feryat koparıyorlar. Sesim tizleşiyor ve vücudumda bir titreme hissediyorum. "Sanki deliriyorum."

Annemin yüz ifadesi ciddileşti, gözlerime baktı. "Sadece derin nefes almaya odaklan. Bugün olanları düşünmemeye çalış." Ellerinin başımın yanlarına sevgiyle dokunduğunu hissettim. "Annen burada, bebeğim. Her şey yoluna girecek."

"Kimse beni böyle görmesin," diye yalvarıyorum titrek bir sesle.

Başını sallayarak beni tekrar kucakladı.

Cosa Nostra'da zayıf insanlara yer yok. Ben bu dünyaya ait değilim.

Bölüm 2

Hristiyan

Toplantılarımızın çoğunu yaptığımız masanın başucunda otururken, gözlerim bir adamdan diğerine kayıyor. Bir sonraki adımımızın ne olması gerektiği hakkındaki tartışma öfke ve gerginlikle dolu.

Adriano homurdanarak, "Kadınlarımız oradayken her yeri kurşun yağmuruna tuttular," dedi. "Çoktan karşılık verip yeri İrlanda kanıyla ıslatmalıydık."

"Ani bir öfkeyle hareket etmeyi doğru bulmuyorum," diyor Dario Amca, üç gün önce yaşananlardan sonra sesi fazla sakin. "Hatalar işte o zaman yapılır."

İrlandalıların acı çekmesini istiyorum. Hızlı bir saldırı ve onları tek seferde öldürmek çok merhametli olurdu.

Bu şerefsizler on bir adamımızı öldürdüler.

Sienna'nın güzel yüzünün anlık görüntüleri aklıma geliyor. Onu yere devirdiğimde yeşil gözleri korku doluydu. Hastanede çok bitkin görünüyordu ve ancak hastaneden ayrıldıktan sonra Augusto bana hemşirenin kadınıma sakinleşmesi için bir şey vermek zorunda kaldığını söyledi.

Hayatımızın en mutlu günlerinden biri olması gerekiyordu, ama bunun yerine, on dokuz yaşımdan beri sevdiğim kadın neredeyse ölümünden döndü.

Kurşunu ben yemeseydim, göğsüne isabet edecekti.

Hayır. Hızlı bir saldırı olmayacak.

Uzun masanın diğer tarafında oturan babamın gözleriyle buluştum; koyu bakışlarında öfke kaynıyordu.

Cosa Nostra'nın tüm baba ve oğul üyeleri bu toplantıda hazır bulunuyor, ancak misillemeyi nasıl yapacağımıza karar vermek bana kalmış.

Çenemi sıkarak tokmağı aldım ve masanın üzerine indirdim.

Anında herkes sessizleşti ve hepsi bana baktı. Amcalarımın bazıları hâlâ benim capo dei capi olmama alışmaya çalışıyor. Babam kadar iyi bir iş çıkarabileceğime güvenmeyi öğrenmeleri zaman alacak.

"İrlandalıları en çok acı veren yerlerinden vuracağız. Parça parça, işlerini batıracağız ve savaş açacak paraları kalmadığında, onları dünyanın sonuna kadar kovalayacağız," diye emrediyorum. "Her mafya üyesi yaptıkları yüzünden mahvolacak ve işkence görecek."

Adriano, "Bu yıllar alacak," diyor.

En yakın arkadaşımın ağabeyi olan Rizzo ailesinin reisiyle göz göze gelerek, ölümcül bir ses tonuyla şöyle cevap verdim: "Hızlı bir saldırı çok merhametli olur.

Onların örgütünün tamamen dağıtılmasını istiyorum. Mooney kardeşler, biz onları öldürmeden önce, kurdukları her şeyin ellerinden alınmasını izleyecekler."

Konunun kapandığını düşünerek sandalyemi geri itip ayağa kalktım. Sırtımdaki ağrıyı olabildiğince görmezden gelmeye çalıştım. Hâlâ hastanede olmam gerekirdi, ama bu beş ailenin başı için hiç de iyi bir görüntü olmazdı.

Ceketimin düğmelerini iliklerken, "Ama önce katılmamız gereken cenazeler var," dedim.

Herkes ayağa kalkarken, Torrissi ailesinin başı olan Georgi'ye bir göz attım. O, bizim için tüm silahları hazırlıyor.

"Bize olabildiğince çok patlayıcı ve silah getirin," diye emrettim.

"Üzerinde çalışıyorum."

"İrlanda mafyasındaki önemli kişilerin hepsini bulup izleyeceğim," diyor Dario Amca.

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum telefonumu cebimden çıkarırken. Sienna'dan hiçbir mesaj görmeyince, son birkaç gündür giderek artan endişe göğsümde alev alev yanıyor.

Üç Vitale erkeği kapıya doğru yürürken, "Augusto, Sienna nerede?" diye sordum.

"Evde olması gerekiyor," diye yanıtlıyor.

Başımı sallayarak, Gianna'nın arka tarafında bulunan ofisten onların peşinden çıktım. Geçen yıl, restoranı tek başıma açtım ve adını en küçük kız kardeşimin adından esinlenerek koydum.

Küçük kardeşim ve alt patronum Enzo, dışarıya açılan kapının yanında duruyor. Güvenlik şefimiz Nico ile konuşuyor ve ben yanlarına vardığımda kardeşim, "Cenazeler için ayrılacak mıyız?" diye soruyor.

Başımı salladım, gözlerim restoranın arkasına park etmiş arabaları taradı.

"Nico seninle gelecek," diyor Enzo. Babam ona benim yardımcım olduğunu söylediğinden beri aşırı korumacı oldu. Ağabey olarak buna asla alışamayacağım.

Başımı tekrar salladım ve gözlerine bakarken omzuna hafifçe vurdum. "Her zaman tetikte ol ve her saat başı benimle iletişime geç."

İrlandalıların kardeşimi ya da ailedeki herhangi bir başka erkeği öldürmeye çalışacağından endişeleniyorum.

"Sen de."

Nico'nun yanında durup Enzo'nun Mustang'ine doğru yürümesini izliyorum ve Ciro ile Nathan'ın da onu takip ettiğini görünce biraz daha rahatlıyorum. İki adam da çok iyi eğitilmiş, bu yüzden kardeşimin onlarla güvende olacağını biliyorum.

"Hadi başlayalım," diyor Nico.

Zırlı Bentley Mulliner'ıma doğru ilerliyoruz. Bu lüks SUV'yi yirmi birinci yaş günümde ailemden hediye olarak aldım ve içine küçük bir silah deposu yerleştirilmiş.

Ben arka koltuğa oturduktan ve Nico direksiyonun başına geçtikten sonra, "İlk durağımız neresi?" diye sordu.

"Hayati Varlıklar."

Nico, beş ailenin başına geçtiğimden beri benimle birlikte. Vaftiz babam ve babamın gölgesi olan Carlo Amca tarafından eğitildi.

Sadece üç aydır birlikte yakın çalışıyoruz ama ruh halimi hızla anlamaya başladı. Ne zaman konuşması, ne zaman susması gerektiğini öğrendi.

Babam gibi ben de pek çok insanla iyi geçinemem ve yüksek seslerden, yanıp sönen ışıklardan ve tekrarlayan her şeyden nefret ederim. Damlayan bir musluk gibi basit bir şey bile beni çileden çıkarabilir ve çoğu müzik beni rahatsız eder.

Beni sakinleştirebilen sadece birkaç şey var. Annem, beyaz gürültü veya yağmur sesi ve Sienna.

Koltukların kenarlarındaki dikişlere bakarken kabinde sessizlik hakim oluyor.

Bir dakika kadar aklım İrlandalıları, iş ve Sienna arasında gidip geliyor. Sienna'ya ondan hoşlandığımı söylediğim andan itibaren her şeyi yeniden gözden geçirirken dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

İlk başta şok oldu ve tereddüt etti. Bana bir şans verip vermeyeceğine karar vermesi altı gün sürdü. Neyse ki, evet dedi.

Aynı dünyada büyümüş olmamıza ve ailelerimizin yakın olmasına rağmen, onu yeniden tanımak zorunda kalmış gibi hissettim.

Sienna'nın ilk başta düşündüğümünden de daha içe dönük olduğunu öğrendim. Etkinliklere katılmak ve sosyal ortamlarda bulunmak onu o kadar yoruyor ki baş ağrısı çekiyor.

İlk birkaç buluşmadan sonra durumu anladım ve onu gösterişli buluşmalara götürmek yerine daha sade şeylere yöneldim. Birlikte yemek pişirmek veya yıldızların altında sarılmak gibi basit şeyleri seviyor.

Ayrıca insanları memnun etmeye çalışan biridir. Birçok kez şarap ve şampanya içerken görmüş olsam da, alkolden hiç hoşlanmaz. Kuzu eti, salam ve zeytinden de nefret eder. Yine de, onu durdurana kadar hiçbir yiyecek ve içeceği reddetmedi.

Birisi ondan bir şey yapmasını istediğinde asla hayır demiyor ve partilerde zamanının çoğunu mutfakta herkesin ardından temizlik yaparak geçiriyor. Başkalarını sürekli düşünmekten vazgeçip kendini önceliklendirmeye başlaması için üç aydan fazla zamanımı alacak.

Ama dikkatli olmalıyım. Onu değiştirmek istemiyorum.

Kardeşlerinin aksine Sienna çok hassas. Bu, onda en çok sevdiğim şeylerden biri. Sadece daha çok kendisi için yaşamasını ve başkaları için daha az düşünmesini istiyorum.

Sienna, annem ve kız kardeşlerim dışında kimsenin göstermediği yumuşak tarafımı ortaya çıkaran nadir insanlardan biri. Ona karşı aşırı koruyucu ve sahiplenici davrandığım an, onun doğru kişi olduğunu anladım.

Nico, SUV'yi araba yoluna sürmeden önce demir kapıların açılmasını beklerken, gözlerim Vitales'in malikanesini taradı. Aracı durdurduktan sonra, kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım.

Vitales'lerin düşmanlarına işkence yaptığı kulübenin yakınında duran muhafızlara şöyle bir baktım ve hepsi bana saygıyla baktı.

Gücün başıma geçmesine izin vermemek zor ve sürekli üzerinde çalışmam gereken bir şey.

Sürgülü kapılardan eve girdiğimde, oturma odasında Milo Amca ve Lorenzo'yu buldum.

Lorenzo ayağa kalkarak, "Herkes cenazeler için kıyafet değiştiriyor," diyor.

Cevap vermeden Sienna'nın yatak odasına doğru yöneldim. Tam oraya vardığımda kapı açıldı ve bir sonraki an Sienna göğsüme doğru atıldı.

Hızla omuzlarından tuttum ve dengesini yeniden sağladığında ellerimle yüzünü kavradım. "İyi misin?"

Büyük yeşil gözleri beni görünce kocaman açıldı. Alışkın olduğum sevgiyi değil de korkuyu görünce endişem on kat arttı. Saldırıdan sonraki gün hastanede beni ziyaret ettiğinden beri onu görmedim ve o zaman bile sanki beni kendinden uzak tutmaya çalışıyormuş gibi hissettim.

Neler oluyor böyle?

"Evet," diye yanıtlıyor sorumu, sesi kırılğan bir tonda çıkıyor ve her zaman yaptığı gibi bana sarılmak yerine kollarımın arasından sıyrılıyor.

İleri doğru bir adım attım, vücudumla Sienna'yı geriye doğru ittim ve yatak odasına girdiğimizde, mahremiyetimiz olsun diye kapıyı kapattım.

Bakışlarım yatağın yanındaki iki çantaya takıldı, sonra da yüzüne kilitlendi.

"İki gündür benden kaçırıyorsun," diye apaçık ortada olanı söylüyorum, ses tonum gerginlikle dolu. O da bunu inkar etmeyince kalbim göğsümde sıkışıyor ve soruyorum, "Neler oluyor, Sienna?"

Dili dudaklarının üzerinden geçmek için dışarı fırladı. "Ben... ben bir süreliğine uzaklaşacağım."

Huzursuzlanmaya başladı ve bana sırtını dönerek parmaklarını birbirine doladı. Endişelendiğinde hep böyle yapar.

Etrafında dolaşıp ellerini tutuyorum ve ellerimle sıkıyorum. Bunun genellikle kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olduğunu öğrendim. Bana yaklaşıp alnını göğsüme yasladığında, hızla kollarımı ona sarıyorum.

Onu kucaklamanın verdiği heyecanla vücudum titriyor ve tatlı kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. Karamel gibi kokuyor.

Ben hiç şeker seven biri değilim. Sevdiğim tek tatlı şey o.

İçim gergin olsa da, "Benimle konuş" diye fısıldarken sesimi olabildiğince yumuşak tutmaya çalışıyorum.

Sienna benden tekrar uzaklaştı ve sanki ağlayacakmış gibi yüz hatları gerildi. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı.

Göz teması kurmak için eğilirken elimi başının yan tarafına sürdüm. "Hey. Beni endişelendiriyorsun."

Gözünden bir damla yaş süzülürken, sesi kısık ve kırık bir şekilde, "Seninle evlenemem. Üzgünüm," dedi.

Ona bakarken kalbimin durduğuna yemin ederim, alnımda bir kaş çatması oluşması biraz zaman alıyor.

Bu da ne?

Çenesinden tutarak yukarı doğru zorluyorum. Gözlerini yere dikmiş halde tutunca, "En azından gözlerimin içine bakarak hak ettiğim saygıyı göster," diye emrediyorum.

Sienna'nın güzel bakışları gözlerime kilitlendi ve gözlerinden daha fazla yaş süzüldü. "Çok üzgünüm, Christiano."

Benden ayrıldığını fark edince, panik beni hızla ve şiddetli bir şekilde sardı. Son birkaç berbat günün ardından, "Neden?" diye sorarken kendimi toplamaya çalışıyordum.

Sesi titriyor, döktüğü her gözyaşı kalbime bir darbe gibi iniyor. "Ailelerimize duyduğum saygıdan dolayı denedim, ama seni ihtiyacın olduğu gibi sevemiyorum."

Nişanlanması için onu bu kadar zorlamamalıydım. Daha sabırlı olmalıydım.

Onu kaybetmeyi reddederek, "İşleri daha yavaş ilerletebiliriz," diyorum.

Sienna başını salladı ve parmaklarını tekrar birbirine kenetlemeye başladı. "Hayır." Zorlukla yutkundu ve titrek bir nefes aldı. "Ben..."

"Aramızdaki ilişkiyi bitirmene izin vermeyeceğim." Çaresizlik beni sararken bu sözler ağzımdan birden döküldü.

Birdenbire arkamdaki kapı açıldı ve Samantha Teyze'nin, "Ah, özür dilerim Christiano. Burada olduğunu bilmiyordum," dediğini duydum.

Müstakbel kayınvalideme başımı sallayarak, "Sienna'nın iyi olup olmadığını kontrol etmek için uğradım sadece," dedim.

Ki o kesinlikle öyle değil.

Sienna annesine yalvaran bir bakış atıyor ve Samantha teyze kızına sarılmak için yaklaşıırken, göğsümde hızla kontrolden çıkan umutsuzluğa bir de hayal kırıklığı ekleniyor.

Ağzından bir hıçkırık kaçıyor, sonra sanki bir düğmeye basılmış gibi gözyaşları kuruyor ve yüzündeki tüm duygu kayboluyor; bu da endişemi korkunç bir güce dönüştürüyor.

Gözlerim birden Samantha Teyze'ye takıldı. "Burada neler oluyor Allah aşkına?"

"Bu hafta hepimiz bir darbe aldık," diye yanıtlıyor. Kolunu Sienna'nın etrafına sarılı tutarak bana uzanıyor ve elimi sıkıyor. "Sienna hayatın ne kadar kısa olduğunu anladı ve Cosa Nostra'dan biraz uzaklaşmak istiyor. Büyük anne ve babasını ziyaret edecek."

Benden çok önemli bir şey saklıyorlarmış gibi hissediyorum.

Biraz yalnız kalmak istediğim için, "Sienna ile yalnız kalmama izin verebilir misiniz?" diye soruyorum.

Samantha teyze onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Hemen dışarıda olacağım, tatlım."

Koridora çıktığında kapıyı açık bırakıyor.

Sienna ile aramdaki mesafeyi kapatıp onu kollarıma aldım. Göğsüme bastırarak, "Büyükbabam ve büyükbabamı ziyaret etmen için sana zaman vereceğim, ama ayrılmıyoruz," dedim.

O da bana sarıldığında, göğsüme bir umut yeşeriyor. Parmak uçlarına yükseliyor ve gözlerimiz buluştuğu anda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

HAYIR.

Gözlerindeki üzüntüyü görünce kendimi tamamen çaresiz hissediyorum ve zihnim olan biteni anlamaya, lehime sonuç verecek bir çözüm bulmaya çalışıyor.

Sienna dudaklarımın kenarına bir öpücük kondurdu, sonra fısıldadı: "Sen benim için her zaman özel olacaksın, Christiano. Büyük işler başaracaksın ve yanında hüküm süreceksin doğru kadını bulacaksın."

"Hayır!" diye öfkeyle bağırdım, boynunun yanlarından sıkıca kavradım. Yüzlerimiz arasında sadece bir santimlik hava kalana kadar eğildim. Çenemi sıkarak tısladım, "Doğru kadın sensin."

Bileklerimi sıkıca kavradı ve boynunu ellerimden kurtarıırken yalvaran bir bakış attı. "Hayır, değilim."

"Neden bunu yapıyorsunuz lan?" diye soruyorum, buraya nasıl geldiğimizi anlamadan.

Valizlerine doğru yürüyüp çantaları eline aldığı anda, hızla hareket edip yolunu kesiyorum ve başımı sallıyorum.

Yalvarırkenki ifadesi gerçekten yürek parçalayıcı: "Lütfen, Christiano. Bunu yapamam. Silahlı saldırı bir uyarı oldu. Kendi başıma kalmam gerekiyor."

Onu sürekli zorlamayın. Ona zaman verin. Büyükbabam ve büyükbabasının yanından döndükten sonra aklını başına getirebilirsiniz.

Hayatımda seveceğim tek kadına bakıyorum ve net düşünebilmek için duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

İstemeyerek de olsa bir süreliğine pes edip soruyorum: "Ne kadar süreyle ziyaret etmeyi planlıyorsunuz?"

Gözlerimi kaçırmadan bir kez daha omuz silkti. "Emin değilim. Birkaç ay."

Aylar. Kahretsin. Onu görmeden aylarca dayanabileceğimi sanmıyorum.

İlk içgüdüm Sienna'yı yakalayıp seksi kalçasını omzuma atıp evime götürmek oldu.

Onu kaçıramazsın.

Bir mucize eseri, sözümü tutmuyorum ve bunun yerine aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Kollarımı tekrar ona doladığımda, o bana karşılık vermiyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve şakaklarına ve yanaklarına öpücükler konduruyorum.

İsa.

"Sana ihtiyacın olan zamanı vereceğim." Sesimin nazik olmasını istedim ama kelimeler tehdit gibi çıktı ağzımdan. "Ayrılmıyoruz." Biraz geri çekilerek avuçlarımı saçlarının üzerinden geçirdim, gözlerim ise güzel yüzünün her santimini inceliyordu. "Seni seviyorum, Sienna."

Sonunda bakışları benimkine döndü ve elini göğsüme koyarken fısıldadı: "Lütfen kendine iyi bak. Tamam mı?"

Arabasıyla uzaklaşıp bavulunu yatak odasından dışarı çıkardığında, olduğum yerde donakaldım.

Vitales'in evinde güç kullanamazsınız.

Sakin ol.

Ona biraz alan tanıyın.

Bölüm 3

Hristiyan

Şimdiki... Christiano Falco; 29.Sienna Vitale; 32.

Yumruğum Kevin'in çenesine isabet etti ve İrlandalı adamın kafası geriye doğru savrulduktan sonra yere düştü.

"Kalk ayağa," diye hırladım, nefesim dudaklarımdan ağır ağır dökülüyordu.

İrlanda mafyasının üst düzey isimlerinden Kevin, zorlukla ayağa kalktı ve benden birkaç adım uzaklaştı. Ağzındaki kanı sildi ve bana her geçen dakika daha da etkisini kaybeden nefret dolu bir bakış attı.

Küçük kız kardeşimin düğününden önce biraz stres atmak için son bir saattir onu dövüyorum.

Gianna adına mutlu olsam da, Riccardo Vitale ile evlenmesi, Sienna'nın aramızdaki ilişkiyi bitirmesinden bu yana geçen yedi lanet olası ve dayanılmaz yılı hatırlatıyor.

Onu her gördüğümde aklımı biraz daha kaybediyorum ve ruhsuz bir canavara dönüşmem an meselesi.

Kevin'e doğru atıldım ve yumruklarımı defalarca yüzüne indirdim.

Bir ruh ikiye bölünmüşken, ruha sahip olmanın ne anlamı var? O, bensiz hayatının tadını çıkarırken, ben kalbimi göğsümden söküp aldıktan sonra geride bıraktığı karanlığın içine gittikçe daha da batıyorum.

Kevin sırt üstü yere yığıldığında, üzerine eğildim. Boynunu kavrayıp baş parmağımı Adem elmasına saplarken, onu acımasızca dövmeye devam ettim.

İrlandalıya tüm öfke ve kızgınlığımı boşaltırken, Sienna'nın kollarımda gülümsediği ve güldüğü anılar gözümün önünden geçiyor.

"Öldü patron," diyor Nico ve ben de ayağa kalkmadan önce o herifin ezilmiş elmacık kemiğine yumruklarımı indiriyorum.

Sağ elim şiddetli bir ağrıyla zonkluyor ve parmak boğumlarımda üzerindeki yırtılmış deri yanıyor.

Nico bana bir şişe su fırlattı, ben de havada yakaladım. Birkaç yudum alırken, taze morluklar ve kanla kaplı bedene baktım. Elimi yıkamak için biraz su dökerken, "Şu herifi limana bırakın," diye emrettim.

Gömleğimin sandalyenin arkasına asılı olduğu yere doğru yürürken, Nico'nun iki askere cesedi ortadan kaldırmaları talimatını verdiğini duydum.

Siyah tişörtü kapıp başımdan geçirdim. Telefonum çalmaya başladı ve gözlerim masanın üzerindeki yere kaydı. Enzo'nun adını görünce cihazı aldım ve ekranı kaydırırdıktan sonra "Ne?" diye bağırdım.

"Neredesin lan?" diye soruyor kardeşim.

"Depoda."

"Kırk dakika sonra başlayacak düğün için hazırlanmak yerine burada bulunmanızı gerektiren bu kadar önemli olan şey nedir?"

Mafya üyesini öldürmenin verdiği o cılız rahatlama bir anda yok oluyor ve içimi bitmek bilmeyen bir öfke kaplıyor. Çenemi sıkıyorum çünkü öfkemi kontrol etmekte zorlansam da, bunu aileme yansıtmamaya çalışıyorum.

"Hepinizle kilisede görüşürüz," diye sert bir ses tonuyla cevap verdim.

"Tamam. Geç kalmayın."

Telefon görüşmesini bitirdikten sonra, masadan silahımı alıp pantolonumun kemerine sokuyorum ve düşmanlarımı öldürmeyi sevdiğim deponun hemen dışında park etmiş olan SUV'ye doğru yürüyorum.

Nico'ya nereye gittiğimizi söylememe gerek yok ve eve dönüş yolculuğu sessiz geçiyor. Son yedi yıldır Nico beni adeta bir kitap gibi okumayı öğrendi. Tıpkı babam için Carlo Amca gibi, o da benim bir uzantım haline geldi.

Dürüst olmak gerekirse, o olmasaydı muhtemelen şimdiye kadar ölmüş olurdum. Adam benim için dört kurşun yedi ve sayısız kez hayatımı kurtardı.

Sienna'yı önümüzdeki bir saat içinde göreceğim.

Bu düşünce içimi ürpertiyor ve aradan bunca zaman geçmiş olmasına rağmen, bir mucize için dua etmekten kendimi alamıyorum.

Hâlâ işlevsel bir insan olmamın tek sebebi, onun başka kimseyle çıkmaya çalışmamış olması.

Onun beni uzak tutmaya çalışması umurumda değil. O hâlâ benim.

Nico SUV'yi ayrılmış yere park ettikten sonra, kapıyı iterek açtım ve arabadan indim. Nico yanımda, asansöre doğru yürüdüm. Erişim kartını okuttu ve bana eşlik ederek çatı katındaki daireme çıktım.

Giriş holüne girerken, "Smokininizi hazırlayacağım," dedi.

Doğrudan banyoya yöneldim ve kıyafetlerimi çıkarırken aklım sürekli Sienna'daydı.

Hâlâ neden ilişkimizi bitirdiğini bilmiyorum. Son yedi yıldır ona defalarca sordum. İlişkiyi bitirdikten sonra kendimi işime verdim ve ona ihtiyacı olan zamanı verirken meşgul kaldım.

Ama bir yıl iki yıl oldu, iki yıl dört yıl oldu. Beşinci ve altıncı yıllar beni yıktı ve son on iki ayda acıyı ve öfkeyi kucakladım.

Duşa girer girmez muslukları açtım ve soğuk su yüzüme çarptığında tüylerim diken diken oldu.

Bu yıl Sienna'yı sadece dört kez gördüm ve her seferinde ondan ayrılmak dayanılmaz bir acıydı.

Duş alma işlemlerini rutin bir şekilde yapıyorum ve işim bittiğinde kurulanıyorum.

Nico elinde bir ilk yardım çantasıyla içeri giriyor ve yaralı parmak boğumlarımı tedavi ederken, "Eldiven giymeyi gerçekten düşünmelisin," diyor.

"Kanlarının tenime değmesini seviyorum."

Gözleri benimkine kaydı. "İrlandalı mafyayı ortadan kaldırdıktan sonra ne yapacaksın?"

“Şimdi de Arnavutlara geçelim.”

Elime bandaj sararken hafifçe kıkırdadı. Normalde morlukların görünmesi umurumda olmazdı ama bu Gianna'nın düğünü.

O işini bitirince ben de yatak odama girip giyiniyorum.

“Düğüne on beş dakika kaldı,” diyor Nico. “Şimdi çıkmamız gerekiyor.”

Başımı salladım ve ceketimi giyerken onu odadan dışarı takip ettim.

Asansöre binerken, "Konuşmanız hazır mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Nerede?"

"Ezberledim," diyorum, böylece endişelenmeyi bıraksın.

SUV'ye doğru ilerliyoruz ve katedrale doğru giderken aklım sürekli Siena'da dönüp duruyor.

Yıllar geçtikçe daha içe kapanık hale geldi. Bazen bana karşı soğuk davranıyor, bazen de benden korkuyor gibi görünüyor.

En çok özlediğim şey, gözlerindeki sevgiyi görmek.

SUV durdu ve ben de ailemi endişelendirmemek için daha da sakinleşmek amacıyla gözlerimi kapatıp derin nefesler aldım.

"Bunu başaracaksın," diyor Nico, sesi yumuşak.

Dikiz aynasından onun gözlerine bakarak, "Sienna'nın yanındayken bana dikkat et," diye emrettim.

"Her zaman."

Sonunda kontrolümü kaybettiğimde ne yapacağımdan korkuyorum ve en son istediğim şey sevdiğim kadını incitmek.

Siena

Buraya Riccardo için geldiniz.

Derin nefesler.

Varıştan hemen önce kaygı ilacımı aldım, umarım bugün kaygımı kontrol altında tutabilirim.

Ölüm korkusu teşhisi konulduktan ve tedaviye başladıktan beri durumum iyileşti. Ama Christiano'yu göreceğimi bildiğim her an durum kontrolden çıkıyor.

Koridorda havanın değiştiğini hissediyorum ve onların kendinden emin adımlarını duyuyorum.

O burada.

Başımı öne eğerek, el çantamı açtım ve bir şey arıyormuş gibi yaptım.

"Neredeyse başaramayacağını düşünmüştüm," dediğini duydum Augusto'nun.

“Son dakika halletmem gereken işlerim vardı.”

Christiano'nun kaba ve derin sesinin yankısı tüm vücudumda bir titremeye neden oldu. Kalbim sıkıştı ve endişeli bir hızla yola koyuldum.

Onun acımasız bir adama dönüşmesini izlemek zor oldu. Cosa Nostra'yı yönetmek için yetiştirilmiş olsa da, bu kadar vahşi olacağını hiç düşünmemiştim.

Augusto, babama işte olup bitenleri anlattığında Christiano'nun İrlandalıları nasıl acımasızca katlettiğine dair tüyler ürpertici hikayeler duydum.

Tam oturduğum sıranın yanına durdu ve kalbim daha da hızlı atmaya başlayınca ona bakmaktan kendimi alamadım. İlk gördüğüm şey elindeki bandaj oldu.

Yaralanma şeklini tahmin edebiliyorum. Muhtemelen birini dövmüştür.

Üzerindeki siyah smokini inceliyorum; onu bu şekilde sık sık görme fırsatım olmuyor. Genellikle siyah pantolon ve siyah gömlek giymeyi tercih ediyor. Kolları her zaman dirseklerine kadar kıvrılmış oluyor ve bu tarz onunla özdeşleşmiş durumda.

Ne giydiği gerçekten önemli değil, her zaman nefes kesici derecede yakışıklı görünüyor.

Bastırmaya çalıştığım o çekim, karnımı bir gelgit dalgası gibi sarıyor ve ona duyduğum aşk, kalbimin göğsümde acı verici bir şekilde sıkışmasına neden oluyor.

Babam ayağa kalktı ve Christiano'nun elini sıkmak için bana doğru eğildi. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de."

Babam oturduğunda, Christiano'nun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum ve kaba davranamayacağımı bildiğim için, o eğilirken ben de yukarı bakıyorum.

Aman Tanrım.

Dudaklarım aralandı ve gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda nefesim kesildi. Baskın bakışlarında öylesine bir öfke ve vahşet vardı ki, içime korku sızdı.

Aşık olduğum adam artık yok. Onun yerine acımasız bir mafya lideri geldi.

"Prenses." Eli başımın arkasına yerleşti. Alnıma bir öpücük kondurdu ve her zamanki gibi, biraz daha uzun süre kaldı; kokumu içine çektiğini duydum.

Parmaklarım birbirine dolandı ve bir saniye bile geçmeden Christiano'nun eli iki elimi de kavradı. Sıktı ve bu, midemde dönen kaygıyı biraz olsun azaltırken, göğsümdeki baskıyı da sıcak bir his hafifletti. Gözlerim kapandı ve dudaklarının tenime değmesinin verdiği hissi doyasıya yaşadım.

Teyze Gabriella koridorda aceleyle ilerlerken, "Vakit geldi," diyor. "Herkes yerlerine otursun."

Töreni geciktirdiğini umursamadan, uzaklaşmadan önce birkaç saniye daha bekliyor.

Onu koridorun diğer tarafına otururken izlerken, görüntüsüne hayran kalmaktan kendimi alamıyorum. Çocuksu cazibesi çoktan gitmişti. Şimdi, 1.96 metrelik Christiano'nun tamamı kas, dövme ve yara izlerinden ibaret. Bu da onun affetmeyen kişiliğiyle örtüşüyor.

Başımı öne eğip ellerime bakıyorum, dokunuşunun sıcaklığı hâlâ tenimde hissediliyor.

Christiano dünyanın en korkulan adamlarından biri haline gelirken, ben... şey, ben hiçbir şey başaramadım.

İçimdeki şeytanların hiçbirini yenemedim ve hâlâ korku ve endişeyle boğuşan, dengesiz bir haldeyim.

Augusto aile şirketini başarıyla yönetiyor. Riccardo evleniyor ve balayından sonra Augusto'nun yardımcısı olacak. Bianca belki çalışmıyor ama en azından moda tasarımı okudu ve dünyadan saklanmıyor.

Augusto, Bianca ve ben üçüz olmamıza rağmen, ruh sağlığı sorunlarımı onlardan saklamayı başardım. Sadece annem ve babam haftada bir psikiyatriste gittiğimi ve günde dokuz hap aldığımı biliyor.

Müzik çalmaya başlıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Annem yanıma geliyor. "Biraz daha yaklaş."

Hepimiz sola doğru kayarak onun yanıma oturması için yer açtık.

Başımı kaldırıp Riccardo'ya baktım. Yüzündeki gergin ifadeden, Gianna'yı gördüğü anı tam olarak anladım.

Christiano'nun yüzünde asla o ifade olmayacak.

Ya da belki de evlenmek için başka bir kadın bulur. Yanında yürüyebilecek kadar güçlü birini.

İçimi bir hüznün kaplıyor, boğazıma bir yumruk gibi oturuyor ve gözlerimde yaşlar birikiyor. Biri gözümün önünden akınca hemen siliyorum.

Gianna'ya bakmak için koridora doğru göz ucuyla bakma hatasını yapıyorum, ama Christiano bana bakıyor ve anında bakışlarımı esir alıyor.

Kız kardeşi ve babası Riccardo'yu önden karşılar, göğsümde kaygı yükseliyor ve sürekli bir yoldaş haline gelen derin üzüntüyle çatışıyor.

Keşke daha güçlü olsaydım. Keşke Christiano ile birlikte olmayı düşündüğüm her an içimi korku kaplamasaydı.

Keşke normal bir çift gibi birlikte olabilseydik.

Onun vurulduğu anın görüntüsü zihnimde canlanıyor ve daha önce aldığım ek ilaç olmasaydı, şu anda panik atak geçirirdim.

Endişe boğazımı sıkıyor ve bakışlarımı hızla Christiano'dan ayırıyorum.

Riccardo ve Gianna'nın yeminlerini ederken onları izlesem de, hiçbir şey anlamıyorum. Zihnimin derinliklerindeki güvenli yerime çekilip, kendimi dış dünyadan soyutluyorum.

Annemin eli elimi kavırıyor ve sıkıca sıkıyor, böylece odaklanabileceğim bir şey buluyorum. Bunca zamandan sonra hala sevdiğim adamdan sadece birkaç adım ötede otururken, o beni gerçekliğe bağlıyor.

Bugünü atlat, sonra onu uzun bir süre daha görmene gerek kalmayacak.

Annem elimi bıraktı. "Hadi resepsiyon için otele gidelim."

Tören bitti mi?

Annemle babamla birlikte ayağa kalkıp sıralardan indim. Babam annemin elini tutarken, Bianca yanıma oturdu ve kolunu benimkine taktı. "Bu çok güzeldi."

"Öyleydi." Kardeşimin o özel anına dikkat etmediğim için pişmanlık göğsüme sızıyor.

Hepimiz katedralden çıkıp merdivenlerde iki grup oluşturduk. Rosie ve Enzo konfeti dağıttılar ve ben Rosie'nin sepetine uzanırken, başka bir el de benimkine katıldı.

Gül dövmesini tanıyorum ve parmaklarımız birbirine değdiği anda hızla geri çekiliyorum. Kıvılcım o kadar yoğun ki sol kolumun tamamı zonkluyor ve panikleyerek Christiano'dan uzaklaşmak için küçük kalabalığın arasına dalıyorum.

Sakin ol. En az beş saat daha hap alamazsın. Riccardo'nun özel gününü mahvetme.

Sonunda Adriano ve Georgi'nin arkasında kalıyorum ve onların çok daha iri bedenleri iyi bir saklanma yeri sağlasa da, Riccardo ve Gianna katedralden çıktıklarında hiçbir şey göremiyorum.

Mutlu çift limuzine biner binmez, doğruca anne babamın yanına koştum.

Bianca ile birlikte G-Wagon'ın arka koltuğuna bindim ve babam bizi otele doğru götürürken annem mendille gözlerini kurularken, "Bebeğimizin evlendiğine inanamıyorum. Tören mükemmeldi," dedi.

"Öyleydi," diye yanıtlıyor babam.

"Gianna'nın elbisesine bayıldım." Bianca mutlulukla gülümsüyor. "Zevki çok iyiymiş."

Ablam bana baktığında başımı sallıyorum. "Çok güzel görünüyor."

Bianca bana bakmaya devam ediyor, sonra da "Christiano'nun bu ilişkiyi bitirecek gibi görünmüyor" diye soruyor.

"Bianca," diye çıkıştı babam. "Bu konuyu kapat."

"Ne?" Kaşları çatıldı. "Sadece herkesin düşündüğünü söylüyorum."

"Bunu konuşmamıza gerek yok," diyor annem.

Pencereden dışarı bakıyorum ve derin bir nefes alarak, Christiano ile olan kısa ilişkimin anılarının zihnimi istila etmesini engellemeye çalışıyorum.

Kimse ondan bahsetmediğinde ve onu uzun süre görmediğimde korku azalıyor. Ama tam her şeyin yoluna gireceğine inanmaya başladığım anda bir partiye veya etkinliğe katılmam gerekiyor ve onu görür görmez altüst oluyorum.

Eğer Cosa Nostra prensesi olduğum bilinen bir gerçek olmasaydı, Seattle'a taşınır ve büyükannemle büyükbabamın yanında yaşardım.

Ailemle kendi başıma yaşama konusunda konuştum ve endişelenecek olsalar da destek olmaya çalışıyorlar. Babam, çok komşum olan bir apartman dairesi seçersem kabul edeceğini, ancak asla bir evde tek başıma yaşamama izin vermeyeceğini söylüyor.

Babam bir park yeri buldu ve biz arabadan inerken diğer araçların gürültüsü çok yüksekti.

Christiano'nun SUV'unu görüyorum ve arabadan indikten sonra asansörlere doğru yürürken tedirgin görünüyor. Onunla aynı yerde kalmak istemediğim için geride kalıp Augusto'yu bekliyorum.

Kardeşim bana doğru yürürken yüzünde yorgunluk çizgileri vardı ve bu da bana, "En son ne zaman rahat bir gece uykusu çektin?" diye sormama neden oldu.

"Gayet iyi uyuyorum," diye yanıtlıyor.

Konferans salonuna doğru ilerlerken onun yanından ayrılmıyorum. Bu otelde daha önce birçok kez kaldım, çünkü otel Falco ailesine ait.

Salon, güzel mavi ortancalar ve beyaz zambaklarla süslenmiş. Bianca'nın yanındaki yerimi bulup oturuyorum.

Omzunu benimkine hafifçe dayadı. "Annemle babam artık yokken, sen ve Christiano'nun aranızdaki durumu anlatabilir misin? Adamın sana hâlâ çok düşkün olduğu apaçık ortada."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve içimden bir ah çektim. "Hiçbir şey olmuyor." Dudakları aralandığında, sertçe, "Onun hakkında konuşmak istemiyorum," dedim.

Bakışlarımı gelin masasına dikiyorum ve Falco'ların masasının bulunduğu salonun diğer tarafına bakmaktan kaçınıyorum.

Neyse ki konuşmaların başlaması uzun sürmüyor, ama Riccardo ve Gianna dans pistine çıktığında kaygı seviyem yeniden yükseliyor.

Bok.

Christiano ayağa kalkıp koridoru geçiyor.

Bianca'ya doğru eğilerek hızla fısıldadım, "Sen onunla dans et. Ben tuvalete gitmeliyim."

"Sakın saygısızlık etmeye kalkma!" Augusto bana sert bir bakış atarak bugün sabrını sınamamam gerektiğini söyledi. "Christiano ile dans edeceksin."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve ben de ona ters ters baktım.

Christiano doğruca bana doğru yürüdü, elimi tuttu, beni ayağa kaldırdı ve neredeyse sürükleyerek dans pistine götürdü.

Aniden durdu, bu da benim onun göğsüne çarpmamaya neden oldu, ardından kolu sanki yerinden oynatılamaz bir güç gibi beni sıkıca kavradı ve kendine doğru bastırdı.

Elimi tutarak hareket etmeye başlıyor ve dans ederken bedenimin ona teslim olmaktan başka çaresi kalmıyor.

Dudaklarım nefes alışverişinden hızla kuruyor ve kalbimin ne kadar hızlı attığının farkında olduğundan eminim.

Yaklaşık bir dakika boyunca sessizce dans ediyoruz, ama sonra başını eğiyor ve nefesi şakağıma geliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve tam gözlerimi kapatmak üzereyken, "Bana bak," diye emrediyor.

Yeterince hızlı itaat etmediğimde hırlayarak, "Şimdi, Sienna," diyor.

Bakışlarım aniden onun gözlerine kilitlendi ve gece kadar karanlık gözlerindeki baskınlığı ve öfkeyi görünce, dövüşe hazırlanmaya çalıştım.

"Yedi yıl geçti. Artık sabrım tükendi."

Beni korkutsa da, yine de "Yetmiş yıl geçmiş olsa da fark etmez. Fikrimi değiştirmeyeceğim" diyorum.

Tanrım, keşke yapabilseydim, ama aklımı kontrol edemiyorum.

Şarkı biter bitmez, kollarından kurtulmaya çalıştım ama bırakmadı, aksine kolunu daha da sıkı sardı.

Gözlerimiz buluştuğunda dudaklarımdan nefesim kesildi. Eğer yüksek topuklu ayakkabılarımla olmasaydı, onun sıkı kavrayışından dolayı parmak uçlarımda dururdum.

“Durmalsın,” diyorum, elim omzundan göğsüne doğru hareket ederken. Ona doğru itiyorum ama nafile. Adam yerinden oynatılamaz bir dağ gibi.

“Asla.” Bu tek kelime bir tehdit gibi geliyor.

Bakışlarımı ondan ayırıp annemi aramaya başladım, ama onu gördüğümde Gianna ile derin bir sohbete dalmıştı.

Bok.

Babamı arıyorum ama o amcalarımla konuşuyor.

İkinci şarkı bittiğinde, bir kez daha kurtulmaya çalışıyorum ama tıpkı daha önce olduğu gibi, Christiano beni daha sıkı tutuyor ve başını sallıyor.

"Uzaklaşmaya çalışmaktan vazgeç. Seninle neredeyse hiç vakit geçiremiyorum ve bugün, aksi yönde karar vermediğim sürece kollarımı terk etmeyeceksin."

Başımı öne eğip nefesime odaklanmaya çalışıyorum ki kendimi kaybetmeyeyim, aksine ciğerlerime onun kokusunu çekiyorum. Adamın kokusu şiddet, deri ve hafif bir baharat karışımı gibi.

Hem tanıdık hem de yabancı aynı anda.

Christiano elimi bıraktı ve başımın arkasına koyarak eğildi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. Dudaklarının hareket ettiğini hissederken, "Bunu bana ver," dedi.

Kollarının beni sarmasını ve sağlam göğsünü görmezden gelemiyorum.

Mantıklı tarafım, yedi yıl geçtiğini ve kimsenin onu öldüremediğini düşünüyor. Belki de yaşlılığa kadar hayatta kalacak kadar güçlüdür. Belki... belki... belki...

Ama korku... Tanrım, korku beni altüst ediyor ve onu kaybettiğimi düşünmenin hatırası kasırğa gibi içimi yakıp kavuruyor.

Aniden ciğerlerim çalışmayı reddetti ve kalbim tehlikeli derecede hızlı atmaya başladı. Bir şekilde kendimi kurtarmayı başardım ve en iyi yaptığım şeyi yaparak koşmaya başladım.

Tuvaletin kapısını hızla açıp içeri girene kadar durmuyorum ve titreyen parmaklarımla, Christiano'nun beni takip edememesi için kapıyı kilitlemeye çalışıyorum.

Kapı itilerek açıldığında, panik içinde hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

"Benim, tatlım," diyor annem ve ben de hızla geri çekiliyorum ki içeri girebilsin.

Elime bir şişe su tutuşturduktan sonra, her zaman çantasında taşıdığı ilaçlarımdan yedek kutusunu çıkarıyor. O kadar çok titriyorum ki, ondan iki hapi alamıyorum ve annem onları ağzıma zorla sokmak zorunda kalıyor.

Onları yutmayı başardıktan sonra, o beni tutuyor.

Göğsümü sıkıştıran kaygıdan nefes almakta zorlanıyorum ve görüş alanımda noktalar belirirken, sonunda ilaçlı bir sakinlik zihnimi ele geçirip kaygımı azaltmaya başlıyor.

“İşte böyle.” Annem geri çekilip omuzlarımı, sonra üst kollarımı, bileklerimi ve ellerimi sıkıyor. Ben sakinleşene kadar bu işlemi tekrarlıyor ve nefeslerim düzene

girdiğinde kendimi bitkin ve uykulu hissediyorum.

"Milo'dan bizi eve götürmesini isteyeceğim," diyor.

Uyuşuk bir şekilde başımı salladım, dilim ağırlaştı. "Riccardo için burada kalmalısın." Annemin kalmakla beni desteklemek arasında kaldığını görebiliyordum. "Ben sadece uyuyacağım. Merak etme. Taksiye binerim."

"Ancak benim cesedim üzerinden. Milo seninle eve gidecek."

Başımı sallayarak annemle birlikte tuvaletten çıktım. Sanki kalın bir çamurda yürüyormuş gibi hissediyordum ve her birkaç adımda bir dengemi korumakta zorlanıyordum.

Annem, "Burada bekle," dedi ve Milo Amca'yı çağırmaya giderken beni koridorda bıraktı.

Duvarlardan birine yaslandım ve kollarımı belime doladım. Gözlerimi kapattım ve tekrar açtığımda, Christiano tam karşımda duruyordu, aptalca yakışıklı yüzünde karanlık bir ifade vardı.

"Siena mı?"

Başımı sallamaya ve duvardan uzaklaşmaya başlarken, annemin "Lütfen, bunu şimdi yapmayalım Christiano. Sienna kendini iyi hissetmiyor." dediğini duydum.

Milo amca kolunu bana doladı ve diğer kolunu dizlerimin altına yerleştirdi, sonra beni kucağına alınca dünya altüst oldu.

O benim için bir baba gibi ve kendimi güvende hissederek başımı omzuna yaslıyorum ve ilacın beni rüyasız bir uykuya götürmesine izin veriyorum.

Bölüm 4

Hristiyan

Düğünde Sienna ile fazla vakit geçiremediğim için sinirliyim ve en yakın arkadaşımın oturma odasında gergin hissediyorum. Az önce içtiğim burbon da hiç yardımcı olmuyor.

Remo bana baktı ve içini çekti. "Bu böyle daha fazla devam edemez, kardeşim."

Sienna'nın benden ayrılmasından beri yaşadığım cehennemin gerçek boyutunu sadece Remo ve Nico biliyor.

Remo benden iki yaş büyük olmasına rağmen, lise yıllarında çok iyi anlaştık. Nico'nun ruh halimi anlaması biraz zaman alırken, Remo anında kavradı. Aklımı okuyabilme konusunda inanılmaz bir yeteneği var.

"Biliyorum." Bana bir bardak daha burbon uzatıp karşıma oturduğunda başımı salladım. "Keşke Sienna'nın aklından neler geçtiğini bilseydim."

"Belki de ilişkiyi bitirmeyi düşünmelisin. Her toplantıda aranızda gerginlik var ve diğerleri de bunu fark ediyor."

Arkadaşıma ters ters baktım. "Sakin o konuya girme, ailenin ne düşündüğü umurumda değil."

"Neden Siena?"

Bana aynı soruyu yüz kereden fazla sordu ve her seferinde cevabım aynı kaldı: "Çünkü bana onun hissettirdiği gibi hissettirebilecek başka kimse yok."

Kehribar rengi sıvıyı bir yudum alıyorum ve boğazımın arkasındaki yanma hissini zevkle yaşıyorum. Kristal bardağa bakarken, beni altüst eden kadının görüntüleri zihnimde hızla canlanıyor.

Onun güzelliği huzur verici. Onu her gördüğümde, içimdeki şiddet anında yatışıyor.

Onun kırılganlığı içimdeki canavarı uyandırıyor ve onu koruma isteğim o kadar güçleniyor ki, beni altüst ediyor.

İnsanları memnun etme eğilimi, onu kimsenin bu yönünü kötüye kullanamayacağı güvenli bir yere kilitlemek istememe neden oluyor.

Bir keresinde Sienna'nın, babamın Rottweiler cinsi köpeği Bullet'ı, sanki eğitilmiş bir ölüm makinesi değil de bir yavru köpekmiş gibi okşadığını izledim. Köpek yuvarlandı ve Sienna'nın istediği kadar onu sevmesine izin verdi. Sienna'nın Bullet üzerindeki etkisi benim üzerimdekiyle aynıydı. Tıpkı köpek gibi, ben de seve seve onun için yuvarlanırdım.

Keşke bana izin verseydi.

Onu sevmemin sebepleri saymakla bitmez. Onda beni iten tek bir şey bile yok.

“Sienna... her açıdan benim tam zıttım. Bana hissettirdiği şey...” Bir an durup düşünmeye çalışıyorum. “İçimdeki fırtınayı dindiriyor. O olmadan, sadece karanlık var.”

Remo bir kez daha iç çekti ve bana şefkatli bir bakış attı.

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Konuyu değiştir," diye emrettim.

Yüz ifadesi ciddileşti ve tam da Sienna'ya olan saplantılı aşkı hakkında uzun uzun konuşacağını düşünürken, "Bugün Valentina ve çocuklarla karşılaştım," dedi.

Remo'nun ağabeyi Adriano ve ben, Remo'nun bir zamanlar kız kardeşime aşık olduğunu biliyoruz. Ne yazık ki, kız kardeşim lise sevgilisi Will ile evlenmişti ve ben Will'i hiç sevmiyorum.

Bana Cosa Nostra'nın işleyişinden hiçbir şey anlamayan, omurgasız bir herifle evleneceğini söylediğinde, o kadar büyük bir kavga ettik ki neredeyse birbirimizle konuşmayı bıraktık. Babam aramıza arabuluculuk yapmak zorunda kaldı.

Hâlâ çok daha iyisini yapabileceğini düşünüyorum ve Remo kesinlikle onun için ilk tercihim olurdu.

Arkadaşıma kaşımı kaldırarak baktım. "Öyle mi?"

"Telefonumu güncellemek için alışveriş merkezine girdiğimde onu Asher ve Talia ile birlikte yürürken gördüm. Çok yorgun görünüyordu ve dikkatini çekmek için kolundan tuttuğumda neredeyse kalp krizi geçirecekti."

"Yani onu korkuttun." Anlamadığımı belirtmek için omuz silkiyorum.

"Çok korktu. Çocuklar da öyle." Öne eğildi, kollarını uyluklarına dayadı. "İçimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyor."

"Onu ve çocukları kontrol edeceğim," diyerek içini rahatlatmaya çalıştım.

Aramızda birkaç dakika sessizlik oldu, sonra başını sallayarak hafifçe kıkırdadı. "Bak bize, Christiano. Bizi istemeyen kadınların peşinden koşuyoruz."

"Benimki beni istiyor. Sienna ise nedense buna karşı çıkıyor," diyerek onu düzelttim.

"Evet, evet." Ayağa kalktı. "Hadi, dövüşelim. Biraz enerji atmam gerek."

Son yudum viskiyi de içtikten sonra, bardağı kanepelerin arasında duran cam sehpanın üzerine bıraktım ve ayağa kalktım.

Remo'yu evindeki spor salonuna kadar takip ettim ve silahımı çıkarıp en yakın banka bıraktım. Minderin üzerine geçtik ve birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Remo parmaklarını çıtlattı ve bana küstah bir sırıtış attı.

"Hazır mısın?" diye soruyor, sonra da bana sataşiyor. "Yoksa biraz esnemen için sana bir dakika mı vereyim? Kaslarını zorlamayı istemiyorum."

Boynumu çevirip yumruklarımı kaldırdım. "Sus ve dövüş."

Bana doğru atıldığında, ilk darbesini engelledim, ikincisini zar zor savuşturdum, sonra da yumruk atmaya çalışırken üçüncüsünü yedim. Çenemde bir acı hissettim ve hafifçe kıkırdadım.

Birbirimizin etrafında dönüyorduk, gözlerimiz birbirine kilitlenmişti. Aniden Remo sağa doğru bir hareket yaptı ama sola döndü, beni gafil avlamaya çalışıyordu. Eğilip

kaburgalarına bir darbe indirdim, bu da onu inlettirdi, sonra o da sol bacağımın yan tarafına bir tekme atarak karşılık verdi.

"Aşağılık herif," diyor, aramızda biraz mesafe bırakmak için geriye doğru sıçrayıp göğsünün yanını ovuştururken.

"Ahhh... bebeğe zarar mı verdim?" diye alaycı bir şekilde, yüzümde muzip bir sırıtışla ona sordum.

Tekrar üzerime atıldı ve bu sefer sert bir şekilde çarpıştık. Kontrolü ele geçirmek için mücadele ettik, nefes alışverişlerimiz düzensizdi ve dişlerimiz görünüyordu. Ayaklarımı yerden kesti ama ben hızla vücudumu çevirerek onu yere sürükledim. Stres atmak yerine birbirimizi öldürmeye çalışıyormuş gibi minderin üzerinde yuvarlandık.

Remo yumruğunu sol böbreğime indirdi ve ben de tıslayarak onu üzerimden ittim, "Şerefsiz. Hep oraya nişan alıyorsun."

Sanki dövüşü yeni kazanmış gibi sırtarak, "Çünkü sen bundan nefret ediyorsun," diyor.

Tekrar ayağa kalktık ve o bana bir yumruk daha atarken ben de ona kafa attım.

Remo iki adım geriye sendeledi. "Ahhh, kesinlikle öldün."

"Elinden gelenin en iyisini yap."

Tekrar üzerime geliyor, beni yere seriyor ve sırtım mindere saplanırken gülüyorum. Sertçe çırpınıyorum ve Remo dengesini kaybedince, üstüne çıkana kadar onunla güreşiyorum. Sadece onunla dalga geçmek için yanağını okşuyorum. "Ne diyordun?"

Yavaşça ayağa kalktım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Yeterince yedin mi?"

"Kesinlikle değil," diye mırıldandıktan sonra üzerime atıldı ve sol tarafıma iki yumruk indirdi.

Ben de karşılık olarak ön kolumu boğazına geçirdim ve o öğürmeye başlarken ayaklarını altından çekip onu yere serdim.

İyi antrenman yapmış olsa da benim kadar iyi değil, bu yüzden ona karşı nazik davranıyorum. En son istediğim şey en iyi arkadaşımı ciddi şekilde incitmek. Bir saat boyunca ter döktükten sonra, geceyi sonlandırıyorum.

Ben silahımı tezgahtan alırken, Remo nefes nefese kalmış bir halde, "Valentina'yı kontrol edecek misin?" diye sordu.

"Söz vermiştim." Sonraki sorusunun ne olacağını bildiğim için ekliyorum: "Ve bir sorun olursa sana haber veririm. Sakin ol."

"Rahatla mı? Bunu senden duymak çok komik."

Sırıtırken spor salonundan çıktım ve ön kapıya doğru yöneldim. "Görüşürüz gelecek hafta."

Remo ve Adriano, ebeveynlerinin mülkünde bulunan küçük evlerde yaşıyorlar. Arazide çok sayıda bekçi var ve ben araba yoluna giden patikadan aşağı inerken Nico

bana katılıyor.

"Bolca terlemişsin belli ki," diye belirtiyor.

"Antrenman maçı."

Bentley'imın arka koltuğuna geçip telefonumu çıkarıyorum. Valentina'nın numarasını bulup tuşa basıyorum ve hat bağlanırken sesi duyuyorum.

"Merhaba," diye yanıtlıyor nefes nefese.

"Nasılsın?"

"İyiyim, ya sen?" Ses tonundaki gerginliği duyunca gözlerimi kısıyorum.

"Çocuklar nasıl?"

"Onlar iyiler."

Ayrıca çok yorgun görünüyor. Belki de Remo'nun söylediklerinden sonra bir şey arıyorum ama sesi bana doğru gelmiyor.

"Evde misin?"

"Evet."

Telefonu kapatıp dikiz aynasında Nico'nun gözleriyle buluşuyorum. "Valentina'nın evi."

Araba yolculuğu sırasında, yakında görüşeceğim Konstantin Dragomir ile ilgili düşünüyorum. Romanya mafyasının başı ve son derece güçlü bir herif; ya başıma bela olacak ya da değerli bir müttefik. Bunu ancak görüşmeye oturduğumuzda anlayacağız.

Aylar süren uğraşlarla ayarladığım bir görüşme.

Nico aracını Valentina'nın BMW'sinin arkasına park etti ve ben arabadan inerken, Valentina Asher'e hamile kaldığında anne babamızın onlar için satın aldığı malikaneye bir göz attım.

Will, emlak satmayı beceremeyen, sözde bir emlakçı. Valentina'ya her ay ödediğim para olmasaydı, geçinemezlerdi.

Bu da o heriften nefret etmemin bir başka sebebi.

Hiç umursamadan, kapıyı çalmaya zahmet etmeden ön kapıyı iterek açtım. Talia'nın ağladığını ve Asher'in "Acıktım" diye sızlandığını duydum.

"Yemek neredeyse hazır. Yakında yiyeceğiz bebeğim." Ablamın sesindeki yorgunluk göğsüme bir yumruk gibi indi.

Mutfığa doğru hışımınla girdim ve kız kardeşimi ocağın başında bitkin bir halde, saçları dağınık bir topuz yapmış ve yüzündeki yorgunluk çizgileriyle görünce öfkem kabardı. Talia çocuk koltuğunda oturmuş, ağlamaktan ateşi çıkmış gibi görünüyordu ve Asher da Valentina'nın pantolonunu çekiştiriyordu.

Talia'yı kucağıma aldım ve o da anında başını omzuma yaslayıp başparmağını ağzına soktu.

Fırından duman çıkmaya başlıyor ve Valentina panikleyerek yanan şeye ulaşmak için kapıyı hızla açarken, ben de ona doğru sessizce yaklaşıyorum.

"Christiano Amca!" diye sevinçle çığlık attı Asher ve bana doğru koştu.

Saçlarını okşadıktan sonra Valentina'nın yanından geçerek ocağı ve fırını kapatıyorum.

"Christiano," diye hıçkırıldı, gözleri kocaman açılmıştı.

Hazırladığı yarı pişmiş yemeğe şöyle bir göz attım, sonra Nico'ya baktım ve "Git onlara yiyecek bir şeyler getir," diye emrettim.

Hızla oradan ayrılıyor ve dikkatimi tekrar Valentina'ya çevirdiğimde ne kadar solgun olduğunu fark ediyorum.

Şiddet, kanıma bir yangın gibi yayılıyor.

"Burada neler oluyor böyle?" diye soruyorum.

"Çocukların önünde küfretme. Zor bir gündü."

Çenesi titremeye başlayana kadar ona bakıyorum. "Bir sürü işim vardı, sonra da kendimi hasta hissetmeye başladım. Sanırım Talia da hasta. Her şey kontrolden çıktı."

"Nerede lan..." Tekrar küfretmeden önce kendimi durduruyorum. "Will nerede?"

"Ofisinde."

Talia'yı ona uzatarak, "Burada kal," dedim.

Kapıya doğru yürürken, panik içinde "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Ona cevap vermeden doğruca ofise gittim ve kapıyı çarparak açtığımda, o herifin koltuğuna yaslanmış, ayaklarını masaya uzatmış olduğunu gördüm. Beyzbol maçı o kadar yüksek sesle çalıyordu ki, evin geri kalanında neler olup bittiğini duymuyordu.

Ona doğru yaklaşırken Will beni fark etti ve hayalet gibi bembeyaz kesilerek hızla ayağa kalktı.

Yeterince yaklaştığım anda, bilinçli olarak yüzüne vurmadan, yumruğumu karnına indirdim. Yeğenlerimin ve kuzenlerimin işe yaramaz babalarının yüzünde morluklar görmesini istemiyorum.

Ona iki yumruk daha indiriyorum, acıyla inliyor ve önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde, onu öldürmemek için inanılmaz bir irade gücüyle kendimi tutmam gerekiyor.

"Sen burada tembel tembel oturup dururken, hasta kız kardeşim neden tek başına çocuklara bakıp yemek yapıyor?"

Masanın kenarından tutunup nefes nefese doğru kendini yukarı çekerek, "O, işleri kendi başına yapmayı seviyor ve benim sadece engel olduğumu söylüyor," dedi.

Gömleğinin önünden tutup onu kendime doğru çekiyorum, ta ki tam tepesine kadar. "Lanet olası mutfağa git. Çocuklarını yıkadıktan sonra mutfakın tertemiz olmasını istiyorum, yoksa gözlerinin arasına bir kurşun sıkırım."

Başını telaşla salladı ve ofisten koşarak çıkmadan önce gömleğini elimden dikkatlice aldı.

Tanrı bana yardım etsin.

Mutfaka geri döndüm ve Talia'yı Valentina'dan alırken Asher'ın da elini tuttum. Banyoya çıkmak için yukarı çıktığımda Valentina hemen arkamdaydı.

"Ona ne söyledin?"

"Seni ilgilendirmez," diye öfkeyle çıktım. Kapı eşiğinde durup ona uyarıcı bir bakış attım. "Çocukların pijamalarını getir, ben onlarla ilgilenirken sen de duş al. Saçını yıka."

Çenesi tekrar titremeye başlayınca eğilip aşırı sıcak altına bir öpücük kondurdum. "Git temizlenip yemek yiyebilecek hale gel. Ben sana ilaçlarını getirip dinlenebilmen için burada bekleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Valentina arkasını dönüp koridorda hızla ilerledi.

"Christiano Amca," diye elimi çekiştirdi Asher. "Acıktım."

"Yemek yolda, küçük adam."

Talia ve Asher'ı yıkamak on beş dakika sürüyor ve onları pijamalarıyla giydirdikten sonra oturma odasına götürüp televizyonun karşısına, koltuğa rahatça yerleştiriyorum.

"Bluey'i açar mısın?" diye soruyor beş yaşındaki yeğenim.

"Elbette." Televizyonu açıp programı buluyorum. "Kız kardeşine göz kulak ol."

Bana atılan sevimli gülümseme, vücudumdaki gerginliği bir nebze olsun hafifletiyor.

Mutfığa girdiğimde, Will'in Valentina'nın ben geldiğimde hazırladığı patates püresinden biraz yediğini gördüm. Ellerim yumruk oldu ve her ne kadar ortalığı temizlemiş olsa da, öfkem doruk noktasına ulaştı. Doğrudan ona doğru gittim ve o da hızla kaseyi ve kaşığı yere bırakıp arka kapıdan dışarı doğru geri giderken, "Dediğini yaptım. Temizledim!" diye bağırdı.

Dışarı çıktığımızda, küçükler duymasın diye kapıyı sertçe kapatıp homurdanıyorum: "Lanet olası çocuklarınız aç, siz mi yemek yiyorsunuz?"

O cevap veremeden, ona ardı ardına yumruklar indirdim, ta ki kaburgalarından birini kırdığımdan emin olana kadar.

O zavallı herifin dibinde durup, "Kendine gel," diye emrettim.

Elinden gelenin en iyisini yapıyor, acı dolu çizgiler yüzüne derinlemesine kazınmış.

"İçeri girip canın acıımıyormuş gibi yapacaksın. Tabakları ve çatal bıçakları hazırla, herkese içecek bir şeyler koy. Yemekler geldiğinde, karının ve çocuklarının yemeklerini yedikten sonra kendin bir şey yiyeceksin. Anladın mı?"

Altına işeyecekmiş gibi görünerek başını salladı.

Will mutfığa geri kaçtığında, onu öldürmeden önce sakinleşmem gerektiğini anladım. Telefonumu cebimden çıkardım ve galeriye girerek Sienna'nın fotoğraflarına ve henüz sevgili olduğumuz zamanlardan aldığım sohbetlerimizin ekran görüntülerine baktım.

Bu, öfkemdeki keskinliği azaltmaya yetiyor.

İçeriden sesler duyunca cihazı kenara koydum ve kapıyı açtım. İçeri adımımı attığım anda Valentina ve Will konuşmayı kestiler ve o herif verdiğim talimatı yerine getirmek için acele ederken, kız kardeşim neredeyse ölecek gibi görünüyordu.

"Biraz ilaç al," dedim ona.

Kadın söylenenleri yaparken Nico içeri girer ve çantaları masaya koyar.

Valentina'nın yemeği hazırlamaya odaklanmak için görevini bırakacak gibi görüldüğünü fark ettiğimde, "Şu lanet olası ilaçları iç!" diye çıkışıyorum.

O, ben poşetleri açıp kaplarını çıkarırken hızla birkaç hapi ağzına attı.

Nico, sanki ortalığı dağıtmamı engellemek için harekete geçmeye hazır gibi gözlerini bana dikmiş, "Her şeyden biraz var bende," diyor.

Çocukların tabaklarını yaklaştırıp üzerlerine tavuk parçaları ve patates kızartması koyuyorum. Talia hiçbir sos sevmediği için sadece Asher'ın tabağına ketçap ekliyorum.

Yemeği oturma odasına taşıdım ve tabakları ahşap sehpanın üzerine koydum.

“Yaşasın!” Asher koltuktan fırladı ve hızla oturdu.

Talia'yı kucağıma alıp kardeşinin yanına bıraktım ve bir an onları yemek yerken izledim, sonra tekrar tam boyuma ulaştım.

Sakin ol.

Mutfağına geri döndüğümde Will'e ters ters, "Çocuklara içecek bir şeyler götür," dedim.

Hareket ederken irkildi ama emri yerine getirdi ve odadan çıktığı anda Valentina ile göz göze geldim. "Önce ye, sonra konuşuruz."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra iki tabak hazırladı ve Will geri döndüğünde, "Hadi ye canım," dedi.

Ses tonunda hiçbir sıcaklık olmaması dikkatimden kaçmadı. Tezgahlardan birine yaslandım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Yemek yerken ortam gergin kalıyor ve Will'in fazla yememesi beni büyük bir memnuniyetle dolduruyor.

O ayağı kalkar kalkmaz, "Git çocuklarına bak," diyorum.

Başını sallayıp mutfaktan tekrar çıktı.

Valentina bana baktığında artık kendimi tutamadım ve "Seçim yapmayı gerçekten iyi biliyorsun," diye mırıldandım.

"Başlama."

"Hiç durmadım." Tezgahtan uzaklaşıp Will'in boşalttığı yere oturdum. Tabağını kenara iterek öne eğildim ve gözlerinin içine bakarak, "Sen hastasın, çocuklar perişan halde ve o herif de ofisinde maç izliyor. Henüz onu öldürmediğime şükredebilirsin." dedim.

Sandalyesine yığılıp başını öne eğdi. "İyi görünmediğini biliyorum."

"Kesinlikle öyle değil." Masanın üzerinden uzanıp çenesinden tutarak başını yukarı kaldırdım. "Sen bir Falco'sun. Falco gibi davran."

Valentina bir an bana bakıyor ve yüzünde beliren duyguları izliyorum. Yorgunluk, hayal kırıklığı, gurur, öfke ve hatta umutsuzluk.

"Her şey her zaman bu kadar karışık olmuyor," diyerek kendini savunmaya çalışıyor.

Geri çekilip, yemeğine başımı salladım. "Ye ki yatağına gidebilesin."

Will, Talia'yı kucağında mutfağına getirir ve Valentina'ya bakarak, "Kendini iyi hissetmediğini söylüyor," diye sorar.

Ablam hareket etmeye başlayınca, "Ye!" diye çıkışıyorum.

Ayağı kalkıp kayınbiraderime doğru yürüdüm. Yaklaştığımda sinirlendi ve Talia'yı sanki kalkan olarak kullanıyormuş gibi göğsünün önüne çekti.

Öfkem yeniden kabardı, ama mucizevi bir şekilde, onu ondan alırken sakinliğini kaybetmedim. Ses tonumu yumuşak tutarak, "Neren ağrıyor bebeğim?" diye sordum.

Parmaklarını saçlarına bastırıyor ve kısık bir sesle fısıldayarak, "Başım." diyor.

Dolabı açtığımda Valentina, Talia'ya doğru ilacı ve ne kadar vermem gerektiğini gösteriyor. Yeğenimle ilgilendikten sonra oturma odasına gidip, keyifle televizyon izleyen Asher'in yanına oturuyorum.

Talia'yı göğsüme yaslayıp, siyah saçlarını sevgiyle okşarken, "Yakında daha iyi hissedeceksin," diye mırıldanıyorum.

Yanıma sokuluyor ve uyuyana kadar başparmağını emiyor.

Bir saat sonra herkes mutfaktan sessizce çıkıyor ve Valentina, "Yatma vakti geldi," diyor.

"Ahhh..." diye söze başlıyor Asher.

"Annemi dinle küçük adam," diyorum, bu da onun homurdanmasına neden oluyor.

Kalkıp televizyonu kapatıyor, sonra yanıma gelip bana yanlamasına sarılıyor ve mırıldanıyor, "İyi geceler, Christiano Amca."

"Tatlı rüyalar," diye karşılık verdim Talia'yı dikkatlice Valentina'ya uzatırken.

Will'in onlarla birlikte yukarı çıkmak istediği an, "Otur Will," diyorum.

Karşıma otururken yüzündeki acı ifadesini zevkle izliyorum ve kız kardeşimin dönmesini beklerken, onun ne kadar korkmuş görüldüğüne hayran kalarak ona dik dik bakıyorum.

Valentina merdivenlerden aşağı indiğinde, yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. Kız kardeşimin beni onu öldürmekten alıkoyabileceğini düşünüyorsa, fena halde yanılıyor.

Ne kadar yorgun görüldüğünden nefret ediyorum ve yanımda boş olan yere elimle vuruyorum. Oturur oturmaz kolumu omzuna doldurup şakağına bir öpücük konduruyorum, sonra da Will'e öyle bir bakış atıyorum ki, Will korkudan titriyor.

"Eğer bir gün kız kardeşim hasta olduğu halde kendini perişan ederken senin de kırımın üstünde oturduğunu görürsem, seni öldürürüm." Yanımda kasıldığını ve elimi pazusunda yukarı aşağı gezdirdiğimi hissettim. "Senden asla hoşlanmadım, Will. Bu, Valentina'ya duyduğum saygıdan dolayı verdiğim tek ve son uyarım."

Yutkunurken başı çılgınca sallanıyor, Adem elması gözle görülür şekilde hareket ediyor. "Ev işlerine daha çok özen göstermeye çalışacağım."

Yavaşça başımı salladım. "Tekrar dene."

Yüzünde ter damlacıkları birikmişti, ter damlaları şakaklarından boynuna doğru ince çizgiler oluşturmuştu. "Özür dilerim. Daha çok yardımcı olacağım."

Kardeşimin saçına bir öpücük daha kondurdum, sonra da "Git biraz dinlen," diye emrettim.

Bana sarılmak için döndü ve fısıldadı, "Bunun için çok üzgünüm. Bizi kötü bir zamanda yakaladın."

Göz göze gelebilmek için onu geriye doğru itiyorum. "Çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Başlamayın lütfen."

Kendini iyi hissetmediği için konuyu geçiştirdim ve ayağa kalkarken o değersiz pisliğe uyarıcı bir bakış daha attım.

Malikaneden çıktığımda Nico yanıma geldi ve mırıldandı, "Bak, öfkeni kontrol etmeyi öğreniyorsun ve onu öldürmüyorsun."

"Bunu çocuklar için yaptım."

Ama bir kez daha hata yaparsa, onları bu işe yaramaz babalarından kurtaracağım. Eminim Remo, kız kardeşimi daha iyi sevmek ve çocuklarını daha iyi yetiştirmek konusunda devreye girmekten memnuniyet duyardı.

Bölüm 5

Siena

Christiano'yu düğünde gördükten sonra, dün bütün günü yatakta, Big Bang Theory'yi yüzüncü kez izleyerek geçirdim. Dizinin insanı sakinleştiren ve zihnimi kapatmama izin veren bir yanı var.

Bugünü gerçekten dört gözle bekliyorum.

Porsche'mi Raya ile buluşacağım kahve dükkanının yakınında durdurduğum sırada telefonum bip sesi çıkardı.

Bana görevlendirilen güvenlik görevlisi Alfio arabamın arkasına park ederken, konsolun üzerinden uzanıp çantamı alıyorum ve her zaman cebimde taşıdığım cihazı çıkarıyorum. Christiano'dan gelen bir mesaj daha görünce, ekranın üst kısmındaki kısa özetlemeyi okuyorum.

Beni görmezden gelmen, gitmemi sağlamayacak prenses.

Ekranı kaydırıyorum ve diğer mesajlarında yaptığım gibi cevap vermiyorum.

Christiano'nun beni o kadar çok sevdiğini ve duygularının değişmeyeceğini bilmek, benim için işleri daha da kötüleştiriyor.

Onunla her etkileşimimde kalbimdeki acı daha da artıyor. Keşke bu kadar berbat durumda olmasaydım ve onunla birlikte olabilseydim, ama gerçeği öğrenirse bana olan tüm saygısını kaybeder. Hiçbir mafya babası, sadece bir yük olan zayıf bir kadını istemez.

Telefonu tekrar çantama sokarken içimi çektim.

Onun pes etmemesi beni kahrediyor. Ona acı çektirmek istediğim son kişi o ve keşke annesi gibi güçlü, inanılmaz bir kadınla tanışsa.

Gabriella teyze gerçekten çok güçlü bir kadın. Büyürken, bazen tüm gücün Damiano amcada değil de onda olduğunu düşünürdüm.

Başka bir kadının Christiano'ya benim veremediğim şeyi verebileceği düşüncesi kalbimde yeni bir çatlak daha açıyor.

Keşke Gabriella Teyze ve Annem gibi olabilseydim de... böyle olmasaydım.

Arabanın kapısını iterek açtım, indim ve kahve dükkanına doğru yürümeye başladım, Alfio da güvenli bir mesafeden beni takip etti. Çoğunlukla yoluma çıkmadı, hatta bazen varlığını bile unuttuğum zamanlar oldu. Cosa Nostra'da büyüdüğünüzde, yirmi dört saat boyunca etrafınızda koruma olması ikinci doğanızdır.

Kahve dükkanının vitrinlerinin önünden geçerken Raya'yı görüyorum ve beni görünce gülümsüyor.

Masaların sadece yarısı dolu ve arka planda hafif bir müzik çalıyor. En yakın arkadaşımın karşısına oturduğumda, "Ne yiyorsun?" diye soruyor.

Her gün almak zorunda olduğum ilaç bazen mide bulantısı yapmama neden oluyor. Bugün de o günlerden biri.

“Bir nane çayı alacağım.” Oturur oturmaz telefonum tekrar titredi ve hemen çıkardım.

Christiano: Çok inatçısın. Bir gün seni dizime yatırıp popona şaplak atacağım.

İsa.

Onun bu tehdidi gerçekleştirirkenki görüntüsü karnımda bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Başımı sallayarak, cihazı yerine koymadan önce bildirimi kapatmak için ekranı kaydardım.

Sözü geçmiyor ama. Onun kadar inatçı kimse yok.

Raya, garsonlardan birinin dikkatini çekmek için işaret ediyor ve garsonlar masamıza geldiğinde benim için bir çay, kendisi için de bir espresso daha sipariş ediyor.

Geçen hafta saçına kırmızı röfleler yaptırdı ve pencereden içeri giren güneş ışığı röflelerin muhteşem görünmesini sağlıyor.

Garson ayrılırken Raya dikkatini tekrar bana çevirdi. Gri gözleri yüzümde gezindi, kaşlarım çatıldı ve "Ne oldu?" diye sordu.

Omuz silkip, caddeden geçen trafiğe şöyle bir göz attım ve "Christiano," diye yanıtladım.

Bianca'nın aksine, neden ondan ayrıldığımı anlamayan Raya, beni asla zorlamaz.

"Düğünden erken ayrıldın," diye belirtiyor. "Onun yüzünden miydi?"

Başımı sallayarak tekrar ona baktım. "Hayır cevabını kabul etmiyor." Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim ve konuyu değiştirerek, "Önümüzdeki hafta kendi evime taşınmayı dört gözle bekliyorum. Anahtarları bugün alacağım." dedim.

Bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Anahtarları bugün alacaksan, neden gelecek haftaya kadar bekliyorsun?"

“Babam güvenlik sistemi taktırıyor, annem de bir temizlik şirketi tuttu. Ayrıca, mobilyaların çoğu ancak Pazartesi günü teslim edilecek.”

Arkadaşım bana sırtıttı ama garson içeceklerimizi masaya koyup gitmeden önce, "Heyecanlı mısın?" diye sordu.

“Evet.” Gülümsemem doğal bir hal alıyor. “Dekorasyonunu yapmayı dört gözle bekliyorum.” Hafifçe kıkırdayarak itiraf ediyorum, “Paketlemeye çoktan başladım. Yanımda getirmek istemediğim her şeyi bağışladım ve kıyafetlerimin çoğu kutularda, gitmeye hazır durumda.”

“Vay be, kızım. Hiç vakit kaybetmiyorsun.” Raya kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, “Saat ikiye kadar ofiste olmam gerekiyor. Ama işten sonra taşınmana yardım etmek için yanına geleceğim.” dedi.

Şansımı zorlayarak, "Georgi sana bugün izin veremez mi? Annemle bütün gün ağlamamak için sana ihtiyacım var," diye sordum.

Masadan uzanıp kolumu sıktı. "Ah, ihtiyaç duyulmak ne güzel bir duygu. Kardeşimle görüşüp sana haber vereceğim."

Eğer insanlar Augusto'nun Bianca ve bana karşı aşırı koruyucu olduğunu düşünüyorsa, Georgi ile tanışmamışlar demektir. Georgi, Raya'nın kimlerle çıkmasına izin vereceği konusunda her zaman çok katı olmuştur ve bu yüzden Raya otuz yaşında hala bekar.

Benden farklı olarak, o aşık olmak ve çocuk sahibi olmak istiyor, ancak Georgi'nin hayatı üzerindeki sıkı kontrolü göz önüne alındığında, bunun yakın zamanda gerçekleşme ihtimalini göremiyorum.

Ne yazık ki, onunla Cosa Nostra'daki diğer adamlardan biri arasında romantik bir ilişki yok. Georgi bir keresinde onunla Augusto arasında bir evlilik ayarlamaya çalışmıştı, ancak ikisi de onun planlarına çok hızlı bir şekilde son vermişti.

Onunla kardeşim arasında birkaç ay boyunca durum son derece gergindi.

Çayımı yudumlarken telefonum tekrar bip sesi çıkardığında içimden bir ah çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Cihazı çıkarırken, Christiano'dan gelen mesajı okuduğumda kalbime bıçak saplanmış gibi hissettim.

Aklımı kaybetmemi mi istiyorsun?

Baş parmağım bildirimin üzerinde duruyor ve neredeyse sohbete girecektim ki kendimi zamanında durdurdum.

Mesafemi korumalıyım. Ona bir santim bile taviz verirsem, benim için oyun biter.

"Sorun ne?" diye sordu Raya, kaşları çatılarak.

Yutkunarak fısıldadım: "Christiano."

"Sana mesaj attı mı?"

Başımı salladım ve telefonu çantama geri koydum. "Düğünden beri elliden fazla mesaj gönderdi."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde nefes nefese, "Aman Tanrım, bu çok fazla. Ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Önümdeki bardağa bakarak başımı salladım. "Eğer cevap verirsem, ona fırsat vermiş olurum ve o zaman onu durdurmanın hiçbir yolu kalmaz."

Yüzünde soruların belirmediğini görebiliyorum ama her zamanki gibi kurcalamıyor. Bir keresinde Christiano hakkında konuşmak istersem yanımda olacağını söylemişti ve bir daha konuyu açmadı. Onunla ilgili en çok takdir ettiğim şey bu.

Annem ve babam da bundan hiç bahsetmiyor, Augusto da işleriyle o kadar meşgul ki benim romantik hayatımla ilgilenmiyor. Riccardo ise Gianna ile mutluluktan uçuyor ve etrafında olup bitenleri fark edecek kadar bile gerçekliğe inmiyor. Sadece Bianca henüz olup bitenlerden haberdar değil.

Christiano hakkında konuşmanın neden olduğu kalp kırıklığını bastırmak için elimden geleni yaparak yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştiriyorum. "Benden bu kadar. Hayatında neler yeni?"

“Kesinlikle hiçbir şey.” Raya kahvesinin son yudumunu bitiriyor. “Georgi stresli çünkü Bulgar mafyası onun bölgesinde silah satıyor, bu yüzden beni işte meşgul ediyor.”

“Bilmiyordum,” dedim ve hemen ekledim, “O halde, izin istemekte endişelenme. Başının belaya girmesini istemem.”

"Endişelenme. Bir gün izin almam sorun yaratmaz," diye beni temin ediyor. "Ayrıca, Georgi'den biraz uzak kalmaya ihtiyacım var. Yemin ederim, bazen beni çıldırtıyor."

"Erkek kardeşler böyle yapmaya meyillidir," diye kıkırdadım.

Kol saatine baktıktan sonra, "Kahretsin, en iyisi ofise geri döneyim," dedi.

Çantasına uzandığında başımı salladım. "Sen git. Bu benden."

Ayağa kalktı, yanıma gelip omzumu sıktı ve neşeli bir sesle, "Teşekkürler canım arkadaşım. Pazartesi görüşürüz," dedi.

O giderken onu izledim, sonra garsona hesabı getirmesi için işaret ettim. Ödemeyi bitirdikten sonra arabama doğru yürüdüm ve direksiyonun başına geçtiğim anda telefonum çaldı.

Cihazı çıkarıyorum ve arayanın Christiano olduğunu görünce gözlerimi kapatıp ekranı göğsüme bastırırken başımı eğiyorum.

Üzgünüm.

Lütfen devam edin.

Ben senin ihtiyacın olan kişi olamam ve sen güçlü bir kraliçeyi hak ediyorsun.

Derin bir nefes alarak telefonumu kapatıyorum, kapıyı kapatıp motoru çalıştırıyorum ve dairemin anahtarlarını almak için emlakçıya gidiyorum.

Çok uzun sürmüyor ve arabama geri döndüğümde anahtarlara bakıyorum.

Gelecek hafta kendi başıma yaşamaya başlayacağım. Bu düşünce beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor.

Arabayı tekrar çalıştırıyorum ve daire numaramla aynı numaraya sahip bir park yerine girmeden önce kırk dakika trafikte bekliyorum. Arabadan inip girişe doğru yürürken, taş yürüyüş yolları ve tuğlalara tırmanan sarmaşıklarla çevrili peyzajlı bir avluya sahip iki katlı apartman binasına bakıyorum. Ana caddelerden biraz geride olduğu için belirgin şekilde daha sessiz, bu yüzden burayı seçtim. Manhattan'da küçük bir huzur köşesi gibi geliyor.

Bu sefer Alfio peşimden ayrılıyor ve ikinci kattaki daireme yaklaştığımda ön kapıyı açıp her odayı kontrol etmesini bekliyorum.

Demir korkuluğa bakıyorum ve aşağıdaki güzelliğe hayran kalıyorum. Avlunun ortasında orta büyüklükte bir çeşme var, suyu hafifçe akıyor.

Alfio dikkatimi çekerek, "Her şey açık," diyor.

"Teşekkür ederim," diye usulca cevap verdim daireye girmeden önce. Kapıyı arkamdan kapattım ve boş oturma odası ve mutfığa baktım. Açık planlı bir tasarıma sahip ve pencerelerden bol miktarda doğal ışık içeri giriyor.

Burası çok garip kokuyor.

Çantamdan parfüm şişemi çıkarıp, her oda benim kokumla dolana kadar sıkmaya başlıyorum.

İki geniş yatak odası ortak bir banyoyu paylaşıyor ve yeni evimde yavaşça dolaşırken, mekanı dekore etmenin farklı yollarını düşünüyorum.

Salona girip, iki boş kitaplığın arasında bulunan pencere kenarındaki koltuğa oturuyorum.

Sırtımı raflardan birinin kenarına yasladım ve bacaklarımı yukarı çekerek kollarımı kaval kemiklerimin etrafına sardım.

Gözlerimi kapattığımda içime bir sakinlik yayılıyor ve derin bir nefes verdiğimde kaslarımdaki gerginlik azalıyor.

Psikiyatristim Dr. Kahn, sevdiklerimden tamamen kopmamam konusunda beni uyardı. Yalan söyledim ve kopmayacağımı belirttim.

Bu, annem ve babam için daha iyi olacak. Benim için endişelenmelerinden nefret ediyorum.

Kimse fark etmesin diye yavaşça yapacağım.

Bölüm 6

Hristiyan

Şafak vakti depoya girdiğimde, aklım düğünde yaşananlarla dolup taşıyordu.

Sienna'yı birkaç kez aramaya çalıştım ama telefonlarıma cevap vermedi veya mesajlarıma geri dönmedi. Dün gece pes ettim ve Samantha Teyze ile iletişime geçtim. Samantha endişelenecek bir şey olmadığını, Sienna'nın kötü bir şey yediğini ama durumunun daha iyiye gittiğini söyledi.

Tıpkı Sienna'nın benimle ilişkisini kestiği zamanki gibi, Samantha teyzem ve Sienna'nın benden çok önemli bir şey sakladıkları hissine bir kez daha kapılıyorum.

Nico'ya şöyle bir bakıp, "Ciro'ya Sienna'yı gözetmesini söyle. Her gün onun hareketleri hakkında beni bilgilendirmesini istiyorum ve kimseye söylemeyecek. Bu üçümüz arasında kalacak." diye emrettim.

"Tamam aşkım."

Nico Ciro'yu ararken ben de Georgi'nin dün gece geç saatlerde teslim ettiği kasalara doğru yürüyorum. Beni kandırmayacağına güvendiğim için siparişin doğru olup olmadığını kontrol etmeye bile zahmet etmiyorum. Bir makineli tüfek alıp şarjörünü takıyorum.

En iyi fedaim olan Hugo, ekibini toplayıp geçtiğimiz birkaç gün içinde on dört İrlandalı askeri yakaladı.

O şerefsizler deponun diğer ucunda bir grup halinde duruyorlar ve ben onlara doğru ilerlerken göğsümde sürekli bir öfke hissediyorum.

Sienna benden ayrıldıktan sonra öldürmekten zevk alırdım, ama bugünlerde öfkem neredeyse hiç dinmiyor.

Sienna beni her reddettiğinde, uçurumun kenarına daha da yaklaşıyorum. Sonsuz endişe, hayal kırıklığı ve ona duyduğum özlem, hissettiğim diğer tek şeyler.

Tanrım, bu özlem... Beni mahvediyor resmen.

Asker grubuna ulaştığımda, her bir adama dikkatlice baktım. Bazıları korkmuştu, bu da bana örgüte yeni katılmış olabilecekleri izlenimini veriyordu; birkaç deneyimli asker ise gergin ve savaşa hazırды.

Yıllardır bu savaşla meşgul olmama rağmen, İrlanda mafyasına her zaman yeni adamlar katılıyor. Bu da kolluk kuvvetlerinin bir suç örgütünü çökertmesini çok zorlaştırıyor.

"Arkamdaki kasalarda silahlar var," diye herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle söylüyorum. "Eğer beni geçip kasalara ulaşabilirseniz, bir silah alıp buradan çıkmak için savaşmayı deneyebilirsiniz."

En sevdiğim oyunlardan biri ama çok fazla askeri bir araya getirmek hiç de kolay olmadığı için sık sık oynayamıyorum. Hugo ve ekibine işlerini iyi yaptıkları için bonus

vermeyi unutmamalıyım.

İrlandalı heriflerin yüz ifadeleri bir yandan şaşkın, bir yandan da şüpheli görünüyordu.

Kolumu kaldırarak muhafızlarıma çekilmeleri için işaret verdim. Sadece Nico geride kaldı, kapının yanında bir pozisyon alıp sigara yaktı.

İrlandalı askerlerden biri öne çıkıp, "Bu kadar mı? Eğer sizi atlatabilirsek, buradan yürüyerek çıkabilecek miyiz?" diye sordu.

Başımı salladım. "Söz veriyorum." Makineli tüfeği hazırda tutarak sabırsızca "Hadi, gidin!" diye bağırdım.

Vakit kaybetmeden birbirlerine bakıyorlar ve bu herifleri motive etmek için içlerinden birini vuruyorum. Beton zemine dağılıyorlar ve geriye kalan on üçünü de takip ederek teker teker vurmaya başlıyorum.

Cesetler hızla yere düşüyor ve soruyu soran o alçak herif tam bana doğru gelirken, geriye kalan diğer adam bir sandığa ulaşmayı başarıyor.

Nico'nun kapı pervazına yaslanmış halde sigarasından derin bir nefes çektiğini fark ettim.

Soru soran adam omzunu göğsüme çarparak beni yerden kaldırırken, kasaların yanındaki diğerine nişan aldım. Tam silahını ateşleyeceği sırada, iki atışla onu yere serdim.

Kurşunun boynumun yan tarafını yaktığını hissettim, sonra geriye kalan tek alçak beni sertçe beton zemine çarparak yere serdi.

Ciğerlerimden hava boşaldı. Yumruğu yüzüme indi ve ardı ardına yumruklar indirmeye başladıkça, kanlı dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Onun dediğini yapmasına izin verdim, bana verdiği acı, ruhumu kemiren amansız kalp kırıklığını hafifletiyor.

Bu, bir nebze olsun rahatlama sağlayabileceğim tek yol.

Sağ kaşımın yanındaki deri yarıldığında, artık yeter dediğimi anladım. Homurdanarak onu sırt üstü yere serdim ve karşılığını vermeye hazırlandım.

Parmak boğumlarımın üzerindeki deri yarıldı ve onu döverken kanının sıcaklığı elimi kapladı. Daha fazla yumruk attığında kalp atışlarım biraz hızlandı ve hayatta kalmak için gösterdiği çabayı gerçekten takdir ettim.

Ama bu onu kurtarmaya yetmedi.

Eğer Sienna beni ayaklarım yere basacak şekilde tutsaydı belki bunu düşünürdüm, ama durum böyle değil.

Kanı akarken ve kemikleri kırılırken, karanlık her yeri kaplıyor ve ben de kükreyerek başparmaklarımı gözlerine sokuyorum.

Onun çılgılığı sadist yanıma besliyor ve gözlerini yuvalarından çıkardığımda, o şerefsiz bayılıyor ve tüm eğlencem mahvoluyor.

Ayağa kalktım, makineli tüfeği aldım, İrlandalıya döndüm ve şarjörün tamamını vücuduna boşalttım.

Nico, sigara izmaritini botunun altında ezerken, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Silahı yere bırakıp, üzerinde yirmi dört şişe su bulunan masaya doğru yürüdüm. Bir şişe alıp ellerimi yıkarken kendi kendime, "Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandım.

"Özür dilerim. Aptalca bir soru." Nico, adamlarımızın dikkatini çekmek için keskin bir ıslık çaldı, sonra "Gelin, temizleyin," diye emretti. Bana doğru yürüdü ve sordu, "Cesetlerin bırakılmasını istediğiniz belirli bir yer var mı?"

"Kafaları rıhtımlara dağıtın. Cesetleri yakabilirler."

Adamlarım işe koyulurken, ben de deponun arkasındaki ofise gidip masamın arkasına oturdum. Nico elinde bir ilk yardım çantasıyla içeri girdi. Hiçbir şey söylemeden, boynumun yan tarafındaki yanığı tedavi etti; bu yanık, o şerefsizlerden birinin beni öldürmeden önce yaptığı tek şanslı atışın bir hatırasıydı. Ayrıca alt dudığımdaki ve kaşımdaki kesikleri de temizledi.

Telefonum çalmaya başladı ve onu cebimden çıkardım. Babamın adını görünce aramayı kabul ettim.

"MERHABA-"

"Riccardo vuruldu!" diye hiddetle bağırdı, sesi ondan miras aldığım öfkeyle doluydu. "O şerefsizler gece kulübünde onlara sorun çıkarıyorlardı."

Kayınbiraderim ve kız kardeşimin saldırıya uğradığını duyunca öfkem kabardı.

"Aman Tanrım." Ayağa fırladım ve ofisten koşarak çıktım. Nico'yu kasaların yanında görünce bağırdım: "Enzo'yu ara ve ona Tokyo'ya gelmesini söyle. Ayrıca Augusto'ya da ulaş. Riccardo vuruldu. Onları en kısa sürede uçağa bindirmem gerekiyor!"

"Neden gitmiyorsun?" diye soruyor babam.

"Dragomir ile bir görüşmem var. Onunla yüz yüze görüşmeyi kabul ettirmek aylarımı aldı." Durumun ne kadar kötü olduğunu öğrenmek için soruyorum: "Riccardo hayatta mı?"

"Evet. Ameliyat için hastaneye kaldırıldı. Gianna'dan henüz başka bir haber almadım. Enzo'nun yolda olduğunu ona bildireceğim."

Telefon görüşmesini bitirdik ve tam kız kardeşimin numarasını bulmak üzereyken telefonum tekrar çaldı ve adını görünce hemen cevap verdim. "Gianna, iyi misin?"

"H-hayır," diye hıçkırdı. "Riccardo göğsünden vuruldu ve korumalarımız öldü. Tanrım! Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Enzo ve Augusto bir saat içinde uçakta olacaklar. Riccardo ile hastanede kalın. Enzo gelene kadar sakın o binadan ayrılmayın. Anladınız mı?!"

"E-evet."

"Sana kim saldırdı?" diye sorarken çenemi sıktım.

"Yakuza."

Kahretsin. Tam da ihtiyacım olan şey.

İrlandalılar ve Arnavutlarla savaş halindeyim ve Yakuza ile de uğraşacak vaktim yok.

Nico ofise koşarak girdi ve telefonunu işaret ederek sessizce 'Augusto' dedi.

"Her şeyle biz ilgileneceğiz. Augusto ile konuşmak için telefonu kapatıyorum," diyorum, sonra da ona, "Hastanede kal," diye hatırlatıyorum.

"Tamam aşkım."

Telefonu kapatıp Nico'nun telefonunu alıyorum. "Augusto, kardeşin için çok zgnm."

"Durumu uygun gördüğüm şekilde ele almam için bana izin verin." Sesi endişe ve öfkeyle kaba bir tonda.

Hiç vakit kaybetmeden ve küçük kardeşini vuran aptallardan intikam alması gerektiğini bildiğim için, "İznim var," dedim.

"Ben yokken aileme göz kulak olun."

"Elbette. Hastaneye vardığınızda Riccardo'nun durumunun nasıl olduğunu bana bildirin."

"Yapacağım."

ağrı sona eriyor ve ben derin bir nefes alıp cihazı Nico'ya geri verirken, benim telefonum tekrar çalmaya başlıyor.

"Aman Tanrım!" diye çıkıştım telefonu alırken. Ekranda kardeşimin adını gösteren yere doğru kaydurdım. "Neredesin?"

"Hazırladığım yemek çantasını kaptım. On beş dakika içinde havaalanında olmalıyım."

"Augusto'ya durumu halletmesi için yetki verdim. Ona ne tür bir desteğe ihtiyaı varsa verin."

"Ya Yakuza'yı ortadan kaldırmak isterse?"

"yleyse bırakın yapsın. Japonlarla uğraşacak vaktim yok."

"Tamam aşkım."

"Arkanıza dikkat edin," diye emrettim. "Eğer vurulursanız, sizi fena halde dverim."

Enzo kıkırdadı. "yle, yle. Sonra görüşürüz."

Telefonumu tekrar masaya düşürdüm ve çok sinirlenmiş bir şekilde, bu rezaleti olabildiğince hızlı bir şekilde anlamaya çalışarak ofiste bir aşağı bir yukarı yürüdüm.

Nico, emir vermeye hazır olana kadar sabırla beni bekliyor.

Üzerime lmcl bir sessizlik ker, sonra gözlerine bakarım, "Yirmi kişilik bir ekip hazırlayın. Japonya'ya her an gidebilecek durumda olmalarını istiyorum."

"Ben hallederim." Tereddüt ettikten sonra soruyor: "Hugo ve Ciro mu? Onlar bizim en iyilerimiz."

"Hayır. Ciro, Sienna'nın yanında kalacak. şimdi her zamankinden daha çok, onun Sienna'yı adeta bir şahin gibi gzetlemesini istiyorum."

"Peki ya Hugo?" diye soruyor.

"Dragorir, İrlandalılar veya Arnavutlarla ilgili bir sorun çıkması durumunda ona burada ihtiyaım var. Nathan'ın Japonya takımının liderliğini üstlenmesini istiyorum."

Nico, Nathan'ı bilgilendirmek için ayrıldığında, ben de tekrar masamın arkasına oturup içimden bir ah çektim.

Şifrelenmiş dizüstü bilgisayarımı açıp Rosie'nin benim için kurduğu sisteme giriş yapıyorum. Babası Dario Amca'dan görevi devraldığında şüpheciydim, ama kız en önemli varlıklarımızdan biri olduğunu kanıtladı. Siber saldırı ve izleme konusunda babasından bile daha iyi.

Cosa Nostra'nın düşmanlarının fotoğraflarının olduğu bir tablo bloğu var ve ben Constantin Dragomir'e tıklıyorum. Kendisi Romanya Mafyası'nın başı ve en büyük endişelerimden biri. Örgütü, Cosa Nostra'ya kafa tutabilecek güce sahip. Onunla bir savaş bizi felç ederdi ve bunun tersi de geçerli.

Konuşmak için bir araya gelmemizin tek sebebi bu. İki kuruluşun da barış içinde yaşayabileceği bir yol bulmamız gerekiyor.

Nerede olduğunu kontrol ediyorum ve en son Amsterdam'da görüldüğünü görünce, bir sonraki düşmana geçiyorum. Hepsini takip ediyorum, böylece hazırlıksız yakalanmıyoruz ve eminim onlar da bizi aynı şekilde takip ediyorlar.

İşimi bitirdikten sonra, her şeyin sorunsuz çalıştığından emin olmak için tüm işletmeleri kontrol ediyorum.

Nico ofisime girdi ve masama bir restorandan aldığı kabı bırakarak, "Biraz ara ver de yemek ye," dedi.

Annem ne kadar çok dışarıdan yemek sipariş ettiğimi bilseydi altını ıslatırdı. Ev yapımı yemekleri sadece onu ziyaret ettiğim zamanlarda yiyorum, ki bu ziyaretlerim de giderek azalıyor. Bunun sebebi, bitmek bilmeyen sorular ve kavgalardan kaçınmak; çünkü üç ay sonra otuz yaşıma girecek ve Cosa Nostra'yı yönetiyor olsam da, bana hala bebek gibi davranıyor.

Bu yüzden onu seviyorum ama ne kadar berbat bir insan olduğumu bilmesini istemiyorum. Kalbi kırılır.

Nico'nun dırdırını durdurmak için kutuyu daha yakına çekip açtım. Karides ve pilavı görünce aklıma hemen Sienna geldi çünkü kendisi kabuklu deniz ürünlerine alerjik.

O üçüzlerden biri, ama hepsi birbirinden tamamen farklı. Sienna, Augusto ve Bianca'nın ortak noktası sadece yeşil gözleri.

Augusto, tıpkı babası gibi güçlü ve baskın bir karakter; Bianca ise son derece dışadönük bir kişilik. Herkes onunla vakit geçirmekten keyif alıyor.

Ama Sienna... o üç kardeşin en sessiz olanı. Büyürken abisinin ve ablasının arkasına saklandı ve her zaman kenarda durdu.

Augusto ve Bianca bizim dünyamızda kendilerine bir yer edinmişken, Sienna her zaman gölgede kaldı, kimsenin fark etmeyeceğini düşündü.

Evet, öyleydi. O odaya her girdiğinde varlığını hissediyordum. Sessiz ve utangaç doğası beni adeta bir kelebek gibi kendine çekiyordu.

Okuldayken kızlarla çıkmayı denesem de, kızların hiçbiri Sienna'nın yanına bile yaklaşmadı. Yirmi iki yaşına geldiğimde ve babamın yerini aldığım da, ilgimi çekebilecek tek kadını kendime mal ettim.

Üç aylık birlikteliğimiz, ona karşı filizlenen duygularımı ölümsüz bir aşka dönüştürdü. Aramızda uçurum oluşturan son yedi yıl, ona olan sevgimi azaltmak bir

yana, onu karanlık bir saplantıya çevirdi. Bu saplantı doymak bilmez bir açlık ve bu açlığı sadece o dindirebilir.

Bölüm 7

Siena

Anneme, babama ve Bianca'ya teselli verecek kadar kendimi tuttuktan sonra, hızla yatak odama koştum ve kapıyı arkamdan kapattım.

Akciğerlerim anında kasılıyor ve çok ihtiyaç duyduğum değerli hava kesiliyor.

Riccardo vuruldu. Aman Tanrım!

Bu sözler, acımasız ve acı verici bir yavaşlıkla ruhuma kazındı. Kalbim önce tekleli, sonra da başımı döndürecek kadar sert bir şekilde kaburgalarımın çarptı.

Bir adım öne doğru sendelerken, korku midemde keskin ve vahşi bir şekilde kıvrılarak pençelerini derinden içime sapladı.

Odamda kapana kısılmış bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım ve her döndüğümde duvarlar daha da yaklaşıyor gibi hissettim. Hava çok yoğun, vücuduma o kadar çok baskı yapıyordu ki sanki ezilerek ölüyordum gibi hissettim.

Titreyen elimi göğsüme götürüyorum, sanki kalbimin parçalanmasını fiziksel olarak durdurabilmişim gibi.

Riccardo.

İçimden bir feryat kopuyor. Yıllardır peşimi bırakmayan, herkesi kaybedeceğimi ve geriye sadece kanla lekelenmiş anılar kalacağını söyleyen tüm korku gerçek oluyor. Her mantıklı düşünceyi yutan, işkence dolu bir güç bu.

Küçük kardeşimi kaybedemem. Daha yirmi yedi yaşında. Yeni evlendi. Bu, hayatının en mutlu dönemi olmalıydı.

Görüş alanım daralıyor, kenarları kararıyor ve panik, daha öncekinden daha sıcak ve acımasız bir şekilde içimi sarıyor.

Christiano'nun öldüğünü sandığım anlara dair görüntüler zihnimi bombardımana tutuyor, küçük kardeşime yapılan saldırının yarattığı fırtınayla karışıyor.

Bacaklarım güçsüzleşince yatağa yığılıyorum, parmaklarım sanki beni gerçekliğe bağlayacakmış gibi çarşafına tutunuyor. Nefesim kesilirken ve göğsümden hıçkırıklar koparken cenin pozisyonuna kıvrılıyorum.

Birbiri ardına gelen anılar zihnimi alt üst ediyor.

Riccardo'nun gülümsemesi. Sesi. Kahkahası.

Beyaz çarşafın altındaki beden. Christiano'nun kanlı ceketi. Onun öldüğünü sandığım andaki yıkıcı acı.

Riccardo'yu kaybetme ihtimali, kalbime bıçak gibi saplanıyor, gittikçe derine işliyor ve aklımı kaybetmeye başlıyorum. Korku, yıllar önce olduğu gibi beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Şiddetli bir şekilde titreyerek kollarımı kendime sarıyorum ve aklımın son kırıntılarına tutunmaya çalışıyorum, çünkü aksi takdirde beni yiyip bitiren korkunç duygular tarafından yutulacağım.

Kulaklarımda kanım uğulduyor, yorganın altına gömülerek inliyorum.

Yapamam. Yapamam. Yapamam.

Kaygım tehlikeli derecede yükseliyor, amansız ve boğucu bir hal alıyor, sonunda tüm varlığım korkuya dönüşüyor.

Yatak odamda yapayalnız, kendi korkularımın içinde hapsolmuş halde, parça parça dağılıyorum, kutsal olan her şeye dua ediyorum, Riccardo ölmesin.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ta ki hafif bir ürperti vücudumu sarana kadar; bedenim yavaş ve düzensiz dalgalar halinde paniğin son kalıntılarını atıyor.

Yan tarafıma dönmeye çalışıyorum ama kaslarım itaat etmiyor. Her hareketim ağır, sanki beni aşağı çekmeye çalışan çamurun içinden itiyormuşum gibi. Kollarım ağır ve yabancı geliyor.

Bu eyaletten nefret ediyorum.

Kendi bedenimin içinde hapsolmanın ve itaat etmeyi reddettiği emirler haykırmanın çaresizliğinden nefret ediyorum.

Kendi bedenimin altında hissettiğim güçsüzlükten nefret ediyorum, tüm duygularım göğsüme çöken sisin altında hapsolmuş durumda.

Benim gibi kadınların kırılmasına izin verilmiyor, yine de kötü bir şey olduğunda milyon parçaya ayrılıyorum.

Bizler güçlü olmak üzere yetiştiriliyoruz, Cosa Nostra'da zayıflığa yer olmadığı öğretiliyor. Korku diğer kadınlara güç ve kontrol verirken, onları erkeklerinin yanında hüküm süren güçlü kraliçelere dönüştürürken, bana tam tersini yapıyor. Beni neredeyse akıl sağlığımı kaybedene kadar parçalıyor ve beni Christiano gibi bir erkeğe asla fayda sağlayamayacak kırılgan bir kadına dönüştürüyor.

Bayılmadan önce aldığım ilaçlar damarlarımda vızıldayarak dolaşıyordu.

Anne ve Baba.

Annemi ve babamı kontrol etmek istediğim için tüm gücümle yatağın ucuna doğru kaydım, ama kalkmadan önce kapı açıldı. Annem içeri girdi, yüzü ağlamaktan kızarmıştı ve yanıma oturup saçlarımı okşadı.

Dudaklarım aralanıyor ama o önce konuşuyor. "Gianna az önce aradı. Riccardo'nun ameliyatı iyi geçti. Augusto neredeyse Tokyo'da, sonra daha fazla bilgi edineceğiz."

Anneme kollarımı doladım ve tüm ağırlığımı ona verdim. Ağzından bir hıçkırık koptu ve beni sıkıca kavradı.

Her ne kadar perişan halde olsam da, annemi teselli edebildiğimi bilmek bana biraz huzur veriyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Senin ve Bianca'nın burada olması çok yardımcı oluyor." Annem geri çekilip bana gözleri yaşlı bir gülümsemeyle baktı. "Endişeden aklımı kaybetmemek için senin Xanax'larından birini aldım."

Onu tekrar kucaklıyorum ve bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğunu bildiğim için, "Riccardo güçlü. Eminim iyi olacak," diyorum.

Tekrar geri çekilerek gözlerini yüzümde gezdirdi. "Nasılsın?"

"İyiym," diye yalan söylüyorum çünkü şu anda en son ihtiyacı olan şey benim için endişelenmek. Zaten çok uzun zamandır yeterince endişelendi.

Taşınmamın sebeplerinden biri de bu. Böylece sinir krizlerimi kendi evimin mahremiyetinde geçirebilirim.

Sürekli Cosa Nostra'nın çevresinde olmak bana dünyamızın ne kadar istikrarsız olduğunu ve sevdiğim birini ne kadar çabuk kaybedebileceğimi hatırlatıyor.

"Kızlar, aşağıya gelin," diye seslendi baba.

Annem umut dolu bir ses tonuyla, "Belki baban daha fazla haber almıştır," diyerek hızla ayağa kalktı ve odamdan çıktı.

Yataktan kalkıp makyaj masasına gidiyorum, oturma odasına geçmeden önce saçımı tarıyorum.

"Teşekkür ederiz," dediğini duydum babamın.

Kanepeler görüş alanıma girdiğinde, ayaklarım olduğum yerde donup kaldı. Christiano'nun gözleri anında bana kilitlendi ve doğrulduğu anda tüm vücudum ürperdi.

Her zamanki siyah pantolonunu ve gömleğini inceliyorum; kumaş vücuduna sıkıca oturmuş, kaslarının her kıvrımını ve çıkıntısını takip ediyor. Gözlerim taze yaralarının üzerinde geziniyor.

Boynunun yan tarafında açık bir yanık izi var ve sağ kaşında bir kesik bulunuyor. Ayrıca çenesinde ve yanağında da morluklar var.

Dudaklarım bir nefes kesilmesiyle aralandı ve acı, acımasızca içimi parçaladı.

Onun incinmesine verdiğim tepkiyi görünce, dudaklarının kenarı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. Tanrısal bir özgüvenle oturma odasını geçip yanıma geldi. Ailemin dikkatini üzerimizde tuttuğunu umursamadan, izin istemeyen bir adamın acımasız kesinliğiyle belime kolunu doladı ve beni sağlam bedenine iyice çekti.

Rıza konusuna hiç önem vermediği açıkça belli, bu da beni çok endişelendiriyor.

Ya Christiano beni almaya karar verirse ve bana hayır deme şansı vermezse? Zaman geçtikçe daha acımasız hale geliyor ve bir gün Cosa Nostra'yı parçalamayı umursamayabilir.

Saçmalama. Onun için aileden daha önemli hiçbir şey yok. Hayallerindeki kadını bulacak ve bana olan duygularının üstesinden gelecek.

Diğer eliyle çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğerek eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Bana karşı her zaman olduğu gibi, dudakları tenimde durakladı. Titremeyi hissettiğini biliyordum.

Evet, kendini kandırmaya devam et Sienna. Onun gibi bir adam vazgeçmenin ne demek olduğunu bilmez ve sadece seni istediğini, başka kimseyi istemediğini çok açık bir şekilde belirtti.

Christiano kokumu derin bir nefesle içine çekti ve sanki tadını çıkarıyormuş gibiydi. Sonunda dudakları şakağımdan ve yanağımdan aşağı doğru kayarak kulağıma ulaştı.

"Riccardo için üzgünüm. Nasılsın?"

Vücudumda yoğun bir karıncalanma hissi oluşuyor ve kalbim bambaşka bir nedenden dolayı göğüs kafesine çarpıyor. Bunca zamandan sonra bile ona duyduğum çekim giderek güçleniyor, bu da büyük bir endişe kaynağı.

Bu an benim için çok fazla mahrem. Ellerim yukarı kalktı ve göğsüne bastırarak aramızda biraz mesafe koymaya çalıştım.

Neyse ki beni bıraktı ve ondan birkaç adım uzaklaşabildim.

Dilim ağırlaştı, cevabım dudaklarımdan çok hızlı bir şekilde döküldü. "İyiym. Gelmene gerek yoktu."

Dudaklarının kenarı tekrar yukarı kıvrılıyor ve başını yırtıcı bir şekilde yana eğerek gözlerimi yakalıyor ve birkaç saniye boyunca çok yoğun bir şekilde bakışlarımı esir alıyor.

Göğsümde kaygı yükseliyor, nefes alışverişim hızlanıyor.

"Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye sordu babam, bu da midemde gerginliğin artmasına neden oldu.

Christiano ile bütün bir akşam yemeğini kaldırabileceğimi sanmıyorum. Bu akşam değil.

"Çok isterim," diye yanıtlıyor, Cosa Nostra'nın başı olarak sahip olduğu tüm gücü ses tonuna yansıtarak. Gözleri yüzümden ayrılmıyor ve sanki sessizce bir şeyler söylemem için bana meydan okuyormuş gibi bir izlenim bırakıyor.

Çok nadiren sinirlenirim, ama o benim nasıl hissettiğimi biliyor ve akşam yemeği için kalmayı kabul etmesi, benim de orada kalmam gerektiği anlamına gelmiyor.

"Umarım hepiniz keyifli bir akşam geçirirsiniz," diyorum yüzümde zoraki, kibar bir gülümsemeyle. "Raya ile zaten plan yaptım."

Yalan kolayca söyleniyor ve sadece annem bunu anlıyor, ama neyse ki hemen yüz ifadesini düzeltiyor. "Riccardo hakkında bir şey duyarsak diye telefonunu yanında bulundur."

"Yapacağım."

Christiano'nun yoğun baskısından uzaklaşmak için, koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde oturma odasından çıkıyorum. Ön kapının yanındaki sehpanın üzerinde duran çantamı alırken, Christiano'nun "Unuttum. Bu akşam bir toplantım var. Akşam yemeğini sonraya erteleyelim." dediğini duyuyorum.

Kahretsin. Umarım Raya'ya gitmeme engel olmaz.

Oturma odasına geri döndüm ve anne babama ve Bianca'ya gülümseyerek sürgülü kapılardan hızla geçtim. Garajlara ve araba yoluna giden yolda yürürken, arkamdan onun kendinden emin adımlarının sesini duydum.

Kişisel korumamı görünce, "Alfio, Raya'nın evine gidiyorum," diye seslendim.

Muhafızım tepki vermeyi bile düşünemedi, Christiano, "Boşuna uğraşma Alfio, Sienna'yı ben alırım," diye emretti.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Raya'nın evde olup olmadığını bile bilmiyorum.

Göğsümde bir panik dalgası yükseldi ve bu lanet gezegendeki en inatçı adama doğru döndüm. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Alfio beni götürecektir. Ayrıca, eve döndüğümde ona ihtiyacım olacak, yoksa taksiye binmemi mi istiyorsun?"

Christiano'dan zehirli bir yılan gibi sinsi sinsi karanlık bir kıkırdama yükseldi, bu ürpertici ses tüylerimi diken diken etti.

Aramızda sadece bir santimlik mesafe kaldığında duruyor ve başını eğerek acımasız bakışlarını gözlerime dikeyyor. Alçak ve tehditkar bir sesle, "Beni zorlamayı bırak prenses. Ya SUV'ye binersin ya da seni zorla bindiririm. On beş dakikalık yolculuk seni öldürmez," diyor.

Korku kaslarımı sarıp gerse de, bir şekilde çenemi yukarı kaldırıp, "Benim fikrim farklı," diye mırıldanıyorum.

Zaten asık suratlı olan ifadesi, başını SUV aracına doğru hızla çevirirken öfkeyle birleşti.

İsa.

Yüzündeki öfkeye bakarken kalbim hızlanıyor ve ağzım kuruyor. Daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim, bu da bana Christiano'nun şimdiye kadar sahip olduğu tüm öz kontrolünün yok olduğunu gösteriyor.

Aman Tanrım. Tahmin ettiğimden bile daha tehlikeliymiş.

O akıl sağlığını yitirmiş.

Bölüm 8

Hristiyan

Nico bizi Raya'nın dairesine götürürken, Sienna yanımda donakalmış bir şekilde oturuyor.

O ellerini birbirine kenetlemeye başlar başlamaz, ben de ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. Sıkıca kavradım ve ona baktığımda gözlerimiz buluştu.

Geniş. Yeşil. Dehşete kapılmış.

Korkudan hiç hoşlanmıyorum.

"Rahatla." Bu bir emir gibi gelmesin diye söylenmiş ama öyle geldi ve ben de hayal kırıklığıyla iç çektim. "Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun, o yüzden bana öyle bakmayı bırak."

Sienna'nın sesi titrek, kırılgan tınısı kalbime bir darbe indiriyor, şöyle diyor: "Bana zarar veremeyeceksin, ama kesinlikle beni isteğim dışında şeyler yapmaya zorlayacaksın."

Haklı.

Cevap vermeyip sadece ona baktığımda gözleri daha da irileşiyor. "Aman Tanrım. Sakın aklından bile geçirme, Christiano."

Ona doğru eğildim ve burnumu ipeksi, açık kahverengi saçlarının arasından geçirdim. "Neyi düşüneyim?"

Aman Tanrım, ne kadar güzel kokuyor!

"Durun artık!"

Göz teması kurabilmek için biraz geri çekiliyorum. "Hayır."

Ellerini benimkilerin altından hızla çekerek öne eğildi ve Nico'ya seslendi: "Lütfen arabayı durdur."

Nico sadece benim emirlerimi dinliyor ve araba kullanmaya devam ediyor.

Sienna'nın zarif yüz hatlarında öfke ve panik karışımı bir ifade belirliyor. Göğsüme sertçe itiyor, ama beni hareket ettirmek yerine kapıya yaslanıyor.

Artık yeter dediğim için omuzlarından tutup onu sıkıca kucakladım. Kollarım onu sardı ve aniden öyle büyük bir huzur duygusuyla doldum ki, tüm vücudum rahatlamayla titredi.

İstedığımı almaya ve emir vermeye alışkınım, ama hayatımda istediğim tek kadını kucakladığımda yalvarıyorum, "Bırak da bunu yaşayayım."

Birkaç saniyeliğine kaskatı kesildi, sonra bir mucize oldu ve kollarını boynuma doladı. Vücudumda dalgalanan yoğun zevkten gözlerim kapandı. Kokusunu derin derin içime çektim ve her daim var olan karanlık çekilirken, bir nebze de olsa normale döndüğümü hissettim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım kulağına, yanağımı saçlarına sürerken. Kollarım sıkılaştı ve yıllarca yoksunluk belirtileri çektikten sonra nihayet bir uyuşturucunun etkisini hissetmeye başlamış gibiydim.

Elini enseme götürüyor ve kurşunun bıraktığı yanık izine yumuşak bir öpücük kondurduğunda, bedenim daha fazlasını isteyerek yeniden titriyor.

"Üzgünüm." Sesi yumuşak ve bize hissettirdiği dayanılmaz acıyla dolu. "Mutlu olmanı istiyorum, Christiano. Lütfen yoluna devam et ve sana daha uygun birini bul."

Kalbimde öfke ve hayal kırıklığı birikti. Geri çekilip gözlerine baktım. "Dikkatlice dinle." Ellerimi yukarı kaldırıp yanaklarını avuçladım. "Asla bunu unutamayacağım. Aileler arasında savaş çıkmadan önce bu saçmalığı durdurmalısın."

Gözleri tekrar irileşti ve nefesi kesildi, "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana yıllarımı verdim, Sienna. Sabrım tükeniyor." Yeşil bakışları endişeyle doluyor. "Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi, böylece yüzüğümü parmağına takabilirim."

"Ya yapmazsam ne olur?"

Onun bana hissettirdiği tüm sıcaklık, yarattığı canavar ona bakana kadar kayboluyor. "O zaman seni zorla alacağım."

Dudakları aralandı, yüzünde korku belirdi. "Benim için aileyi riske atmazdın. Çok fazla şey tehlikede."

"Neler yapabileceğimi ve neler yapmayacağımı bilemezsin," derken ses tonum soğuk ve acımasız.

Koltukta kıpırdanarak aramızda olabildiğince mesafe koymaya çalışırken, dudaklarından panik dolu nefesler dökülmeye başladı. "Yani beni isteğim dışında evlenmeye zorlayacaksın? Sonra ne olacak? Sonsuza dek mutsuz mu yaşayacağız?"

"Mutlu olacağım."

Alnında bir kırılganlık belirdi ve kaşları çatıldı; bu bakış kalbime saplanan bir darbe gibiydi. "Beni sevdiğini iddia ediyorsun ama benim nasıl hissedeceğimi umursamıyorsun, bu nasıl olur?" Elimi tekrar yüzüne götürdüğümde, başını hızla çevirdi. "Bu fikre takıntılısın. Bunun aşkla hiçbir ilgisi yok."

Korku dolu bakışlarını esir alarak, "Evlendiğimizde doğru şeyi yaptığımı göreceksin. Tüm bu kavgaların ne kadar boşuna olduğunu anlayacaksın," dedim.

Sienna başını salladı ve Nico SUV'yi Raya'nın binasının önünde durdurduğunda, kapı kolunu kavrayıp kapıyı iterek açtı.

O arabadan inerken, "Bir şey istersem, alırım prenses," dedim. Gözleri benimkine takıldı ve ben devam ettim, "Ve hiçbir şey yoluma çıkamaz."

Kapıyı sertçe kapatıyor ve ben de onun lobiye doğru aceleyle gidişini izliyorum.

Nico, dikiz aynasından bana bakarken, "Gerçekten onu zorlayacak mısın?" diye sordu.

"Evet. Eninde sonunda."

Sienna'yı kendime ait kılmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Gözümden kaybolduğu an, karanlık her yanıma kaplıyor. Buna yoğun bir hayal kırıklığı ve öfke eşlik ediyor çünkü bu inatçı kadın beni sınırlarımın ötesine zorluyor.

Nico SUV'yi kaldırımdan uzaklaştırırken telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp ekrana baktım ve Enzo'nun adını görünce hemen aramayı kabul ettim. "Gianna ile mi birliktesin?"

"Evet," diye yanıtlıyor kardeşim ve ikinci sorumlu kişi. "Sadece biraz sarsılmış. Riccardo'nun hali perişan ama doktorlar tamamen iyileşeceğini söylüyor. Birkaç gün burada kalması gerekiyor, sonra onları özel jetle New York'a geri göndereceğiz."

Yukarı Doğu Yakası'ndan geçerken gözlerim sürekli etrafı tararken, "Peki ya Augusto?" diye soruyorum.

Enzo, "Sorumluları bulup öldürmek istiyor," diye yanıtlıyor. "Biz de bunu yapıyoruz. Rosie şu anda onları arıyor."

"Arkanıza dikkat edin. Yakuza'nın bölgesindesiniz, bu da onlara üstünlük sağlıyor."

"Benim için endişelenmeyin. Zaten o tarafta yeterince işiniz var."

"Beni gelişmelerden haberdar edin," diye talimat veriyorum görüşmeyi bitirmeden önce.

SUV'nin içinde ağır bir sessizlik hakim olurken Nico, "Nereye?" diye sordu.

Yalnız kalmaya ihtiyacım olduğu için sinirli bir şekilde "Ev" diye homurdanıyorum.

Telefonum tekrar çalmaya başlayınca sinirli bir şekilde homurdanıp telefonu cebimden çıkardım. Arayanın babam olduğunu görünce gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve "Evet, baba?" diye cevap verdim.

"Enzo veya Gianna ile konuştunuz mu?"

"Az önce Enzo ile konuştum. Gianna ile birlikte ve her şey kontrol altında."

Babam duyulur bir rahatlatma nefesi verdi. "Güzel. Madem seni yakaladım, Will'i dövdüğüne dair duyduklarım doğru mu?"

Aman Tanrım.

Öfkem tehlikeli derecede yükseliyor ve ses tonumdaki saldırganlığı gizleyemiyorum. "Daha kötüsünü hak ediyordu."

"Neden?"

"Çünkü o ailesi için hiçbir şey yapmayan bir pislik," diye öfkeyle çıktım. "Hâlâ nefes alıyor olmasına şükredebilirsiniz."

"Seninle kavga etmiyorum. Sakin ol."

Şu anda yapabileceğim en son şey sakinleşmek. "Gitmem gerek."

"Telefonu hoparlöre al." Kaşlarımı çatarak dediğini yapıyorum. "Neden?"

"Nico," diyor babam, korumamın dikkatini çekmek için.

"Evet, efendim?"

"Criano'yu bana getirin."

İtiraz etme fırsatı bulamadan telefon görüşmesi sona eriyor ve o lanet olası cihazı yumruğumla ezmek için kendimi zor tutuyorum.

"Özür dilerim," diyor Nico, sonra yön değiştiriyor ve benim emrimden üstün olan tek emri yerine getiriyor.

Babam emekli olmuş olabilir, ama hâlâ tüm erkekler tarafından saygı görüyor ve sözüne itaat ediliyor.

Yirmi dakika sonra Nico, SUV'yi anne babamın garaj yoluna park etti ve ben araçtan inerken derin bir iç çektim.

Yolun yarısına bile varmadan kapı açıldı ve babam başını eğerek beni takip etmemi işaret etti.

Doğrudan ofisine yöneldik. Kapıyı arkamızdan kapattı, sonra tek kelime etmeden deri koltuklardan birini işaret etti.

Oturup iki bardak viski doldurmasını izledim. Birini bana uzattıktan sonra oturdu ve "İç" diye emretti.

"Yapmam gereken işler var," diyorum, ses tonum çok gergin.

Babam bana öyle bir bakış attı ki, çoğu erkek korkudan altına işerdi ve ciddi olduğunu bildiğim için kehribar rengi sıvıyı bir çırpıda içtim.

Boğazım yanarken, "Benimle konuş," diye emrediyor.

"Ben..." Her zamanki gibi "Meşgulüm" diye cevap veremem ve derin bir nefes aldıktan sonra itiraf ederim ki, "Sienna ile ilgili durum beni çok rahatsız ediyor." İşaret parmağım ve baş parmağım arasındaki çok küçük bir boşluğu göstererek, "Onu benimle evlenmeye zorlamaya çok yaklaştım," derim.

Babam içeceğinden bir yudum aldı, sonra başını salladı. "Franco ve Augusto buna izin vermezler."

Babama baktığımda kaşları çatıldı ve mırıldandı, "Lanet olsun, ciddi misin? Neden, Christiano?"

"Annen olmadan yaşayabilir misin?"

Yüzünde teslimiyetçi bir ifade belirdi. "Siena kabul etmezse, Cosa Nostra ikiye bölünecek."

Ayağa kalkıp bir yandan zihnimde hızla düşünceler dolaşırken, bir yandan da volta atmaya başladım. "Ancak zorla yaptırıldığını biliyorlarsa."

"Bu ne anlama gelir?"

"Sienna insanları memnun etmeye çalışan biridir. Huzuru sağlamak için her şeyi yapar."

"İsa'm, oğlum." Yüzünde endişe belirdi. "Sienna'ya gerçekten bunu yapar mıydın? Onu isteği dışında seninle evlenmeye zorlar mıydın?"

Ses tonum hiç değişmeden, "Evet. Ne gerekiyorsa yapacağım. Evlendikten sonra doğru şeyi yaptığımı anlayacak," diyorum.

Uzun bir süre bana baktı. "Diğer adamlar sana güveniyor, onları yöneteceğine inanıyorlar. Bunca emek verdiğimiz her şeyi mahvetme."

Babam tekrar kalkıp hepimize birer viski doldurdu. İçkilerimizi yudumlarken sessizce oturduk ve öfkem biraz yatıştı, daha net düşünebilmem için yeterli oldu.

Bir dakika kadar sonra, "Sienna'nın benimle ilişkisini neden bitirdiğini düşünüyorsun?" diye sordum.

"Oğlum, çok şey biliyorum ama konu kadınlar olunca, tam bir aptalım."

Hafifçe kıkırdadım, sonra birden ofis kapısı açıldı ve annem nefes nefese içeri girerek, "Sesini duyduğumu sandım!" dedi.

Annem doğruca bana doğru gelirken ayağa kalkıp kendimi hazırladım. Göğsüme iyice sokuldu ve beni sımsıkı kucakladı.

Daha sık gelmediğim için kendimi suçlu hissederek saçlarına bir öpücük kondurdum. "Merhaba anne."

Beni kucakladığı kadar hızlı bir şekilde geri çekildi ve kapıya doğru koştu. "Akşam yemeğinde en sevdiğin yemeği yapacağım. Burada kalacaksın ve iş hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum!"

Koridora doğru kaybolunca babası, "Seni çok özledi. Akşamı bizimle geçir. Sana iyi gelecek ve birkaç saatliğine senin için endişelenmeme gerek kalmayacak," dedi.

Annemi üzmemek istemediğim için başımı salladım. Ofisten çıktım ve mutfaka gittim; orada annemin buzdolabından ve kilerden malzemeler alıp telaşla koşturduğunu gördüm.

Mutfak adasının yanına oturdum ve o yanımdan geçerken parmakları boynumdaki yaranın yakınına değdi. "Ne oldu?"

Ve böylece sorular başlıyor.

"Endişelenmenize gerek yok," diye yanıtlıyorum.

"Peki ya yüzünüzdeki morluklar?"

İçimden bir ah çektim. "Sadece arkadaşlarla antrenman yapıyorduk."

Dana gulaş için tüm malzemeleri hazırlamaya başlar ve "Enzo ve Gianna ile konuştunuz mu?" diye sorar.

"Elbette. İkisi de iyi." Dirseklerimi tezgâha yasladım. "Gianna yakında eve gelecek. Endişelenmemeye çalış."

"Her zaman endişeleneceğim," diye mırıldanıyor. "Özellikle de senin ve ne kadar pervasız olduğun için."

"İş hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum," diyorum, bu da onun kaşlarını çatmasına neden oluyor. Ayağa kalkıp yanına gidiyorum ve arkadan kollarımı ona sarıyorum. "Özür dilerim anne."

Elimi bıraktığımda, dönüp beni baştan aşağı süzdü. "En son ne zaman ev yapımı bir yemek yedin?"

"Geçen gün," diye yalan söylüyorum mutfak adasına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuştururken.

Mantarları doğramasını izliyorum ve tıpkı çocukken olduğu gibi, hareketlerinin beni sakinleştirdiğini hissediyorum.

Evlendikten sonra Sienna muhtemelen annemle akşam yemekleri ayarlayacak ve birlikte daha çok zaman geçirebileceğiz.

Evlendikten sonra.

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kalkıyor.

Bir ayı var.

Bölüm 9

Hristiyan

Hugo, bölgeyi temizlemek için en iyi iki adamıyla önden yürüyor ve ancak bana başıyla işaret verdiğiğinde hareket ediyorum.

Nico yanımda, Constantin Dragomir'in sırtıarak durduğu iskeleye doğru sessizce ilerliyorum.

Tıpkı benim gibi o da siyah giyinmişti. Adamlarını kalabalığın arasından kolayca seçtim ve ekibimin arkamda olacağını bildiğim için dikkatimi Romanya mafyasının liderine yoğunlaştırdım.

Benim boyumda, siyah saçlı ve zeki bakışlı biri.

İrlandalılar ve Arnavutların aksine, Dragomir'e gerçekten saygı duyuyorum. Benim için bir tehlike oluşturuyor, bu da hoş bir değişiklik.

Yanına durduğumda, Hudson Nehri ve şehir manzarasına bakmaya devam ediyor. "Hava petrol kokuyor," diyor.

Ellerimi ceplerime sokarken yorum yapmaya tenezzül etmiyorum. Vücudum rahat görünse de, son derece tetikteyim. Dragomir, dünyada beni öldürme şansı olan birkaç kişiden biri.

İçini çekti, sonra başını çevirip gözlerime baktı. "Ne yapacağız şimdi, Falco?"

Derin bir nefes alıp omuz silktim. "Aramızda çıkacak bir savaş her iki tarafı da yok eder ve ben cenazelere katılacak havada değilim."

Başını sallayarak dikkatini tekrar nehre çevirdi. "Yakuza ile sorun yaşadığınızı duydum."

"Önemsiz bir tartışmaydı sadece."

"Ve İrlandalıları yok etme işini neredeyse tamamladınız."

Omuz silkerek, "Eğlenceliydi ama artık onlardan bıktım," dedim.

"Peki Arnavutlar?" diye soruyor.

"Sadece bir rahatsızlık." Beni takip ettiğini belli ediyor. "Amsterdam nasıldı?" diye soruyorum karşılık olarak.

Dragomir'in dudakları yukarı kıvrıldı ve kıkırdadı. "Güzel. İtalyanlarla bir anlaşma yaptım." Dikkatli bakışları benimkine kaydı. "Şimdi de Sicilyalılarla bir tür anlaşmaya varmam gerekiyor."

Bir dakika kadar sonra, "Amerika'da sattığınız her şeyin yüzde ellisini ben alıyorum, siz de Cosa Nostra'nın Avrupa'da sattığı her şeyin yüzde ellisini alıyorsunuz" diyorum.

Teklifim dikkatini çekti ve bana doğru döndü. "Asya, Afrika ve Güney Amerika?"

"Yarı yarıya. Kuruluşlarımızın iyiliği için bir ittifak kuruyoruz. Birbirimizin bağlantılarını çalmayacağız."

Dragomir elini kaldırmadan önce uzun uzun bana baktı. Tokalaştığımızda, "Beni kandırma. Geri dönmek istemem," dedi.

Omzuna hafifçe vururken dudaklarımın kenarı hafifçe kıvrıldı. "Restoranımda öğle yemeğine davetlisiniz."

Yüz ifadesi biraz yumuşadı ve tüm arabaların park edildiği yere doğru yürürken, "İyi bir bilgisayar korsanınız olduğumu duydum," dedi.

Rosie'den bahsetmesi beni tetikte tutuyor. Cevap vermeyince devam ediyor: "Ne yazık ki benimki öldürüldü. La Rosa'ya erişimimi sağlamaya ne dersiniz? Buna degecek bir şey yaparım."

Siyah şehir arabasının yanına durup birkaç saniye ona baktıktan sonra, "Tüm iletişim elektronik ortamda gerçekleşiyor ve Enzo, Nico veya benim aracılığımla oluyor," dedim.

Başını salladı. "Haklısın. Ben de böylesine değerli bir varlığı korumak isterdim."

Arkamı dönüp SUV aracıma doğru yürürken omzuma bir şey attım ve "Ücreti öğle yemeğinde konuşabiliriz" dedim.

Ben arka koltuğa geçtikten ve Nico direksiyonun başına geçtikten sonra, "İyi gitti. İttifakın işe yarayıp yaramayacağını görmek biraz zaman alacak," dedi.

Başımı salladım ve Dragomir'in bizi restorana kadar takip edebilmesi için önden giderken, "Ciddi olmasaydı şahsen burada olmazdı. New York'a ayak bastığı an anlaşma tamamlanmıştı. Bu yüzden onu buraya getirmek için çok uğraştım." dedim.

Dragomir'in işi halledildiğine göre, artık tüm dikkatimi İrlandalıları bitirmeye ve Arnavutları hak ettikleri yere koymaya yoğunlaştırabilirim.

Bu engeli ne kadar çabuk ortadan kaldırırsam, o kadar çabuk Sienna'ya odaklanabilirim.

Siena

Annem, tüm sabah ve öğleden sonrayı yeni daireme yerleşmekle geçirdikten sonra, koltuklardan birine çöktü ve yorgun bir iç çekti. "Biraz dinlenmeye ihtiyacım var."

Mutfığa doğru yürüyüp, yanımızda getirdiğimiz soğutucudan soğuk bir kutu gazlı içecek alıp ona uzattım. "Bir şeyler iç."

Minnettar bir gülümsemeyle teklifi kabul ediyor. "Teşekkürler, canım."

"Bu elbiseyi neden hâlâ saklıyorsun?" diye sordu Bianca, yatak odamın yönünden gelirken.

Ona bakmak için döndüm ve bakışlarım soluk pembe elbiseye değdiği anda kalbim göğsümde acı verici bir şekilde sıkıştı.

Ablamın şüphelenmesini önleyecek bir cevap ararken çok uzun süre duraklıyorum ve bu da onun kaşlarını kaldırmasına neden oluyor.

Başka bir şey aklıma gelmeyince, "Hâlâ saklıyorum çünkü hoşuma gidiyor," diyorum.

"Ama onu nişan partisine giymiştin."

"Yeter artık Bianca," diye mırıldandı annem.

Dinlemiyormuş gibi, "Nişanı bozduktan hemen sonra ondan kurtulurdum," diye devam ediyor. Gözleri annemle benim aramda gidip geliyor. "Hem zaten o zamandan beri hiç giymedin."

Aceleyle Bianca'nın yanına gidip elbiseyi elinden kaptım ve yatak odama gittim.

"Hâlâ Christiano'yu seviyor musun?" diye sesleniyor kız kardeşim.

"Tanrım, neden bu konuyu bırakmıyorsun?" diye çıkıştı annem.

"Christiano'nun hâlâ Sienna'ya takılıp kaldığı açıkça belli ve ayrılıktan beri ikisi de başka biriyle çıkmadı."

Bianca'nın pes etmeyeceğini bildiğim için oturma odasına geri döndüm ve babam son kutuları daireye taşıırken itiraf ettim: "Elbette, Christiano'yu hâlâ seviyorum. Her zaman seveceğim."

"Öyleyse neden nişanı bozdunuz?"

"Bu çok fazla baskı ve artık bu konuda konuşmaktan bıktım."

Bianca başka bir şey söylemek için dudaklarını araladığında, babası ona sert bir bakış fırlattı. "Yeter!"

Ağzını hızla kapattı ve yatak odasına geri döndüğünde rahat bir nefes aldım.

Bianca aslında Christiano için mükemmel bir eş olurdu. Asla geri adım atmaz ve her zaman düşündüklerini söyler.

Christiano'nun kız kardeşimle evlenmesi düşüncesi midemi bulandırıyor.

Defalarca onun hayatına devam etmesini istediğimi söyledim, ama o gün geldiğinde kalbimin yerinden söküleceğini biliyorum.

"Bu nedir?" Babamın sorusu beni düşüncelerimden sıyırdı.

Elinde tuttuğu, mantara benzeyen nesneye şöyle bir göz attım.

"Bu bir yağmur makinesi. Meditasyon yapmama yardımcı oluyor." Babamdan bu sözü alıp işime geri dönüyorum.

Annem gülerek, "Sürekli akan su sesini dinlemek zorunda kalsaydım, asla tuvaletten çıkmazdım," diyor.

Mutfak eşyalarının son kalanlarını yerleştirirken, babamın güvenlik sistemini yüzüncü kez kontrol ettiğini fark ettim. Arkasından yaklaşıp sırtına hafifçe dokundum. "Endişelenmeyi bırak. Burada güvende olacağım."

"Biliyorum. Alfio ve Billy nöbetleşe nöbet tutacaklar, böylece her zaman seni koruyacak biri olacak."

"Teşekkürler baba." Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Ne yiyoruz?" diye sesleniyor Bianca yatak odasından.

Kısa mesafeyi yürüdüm ve ne kadar çok iş yaptığını görünce hayretle, "Aman Tanrım, B. Çok meşgulmüşsün. Çok teşekkür ederim." dedim. Bana gülümsediğinde, "Ne yemek istersin?" diye sordum.

Yüzü aydınlandı ve hiç düşünmeden, "Tayland usulü köri," diye yanıtladı.

Yalvaran bir bakışla ona sordum: "Siparişi verebilir misiniz?"

"Sorun değil." Annemle babamın siparişini almak için aceleyle odadan çıktı, ben de kalan kıyafetleri yerleştirmeye devam ettim.

Gözlerim köşeye sıkıştırılmış elbiseye takılıyor ve onu çıkarıp, kuru temizlemeye vermeden önce kan lekesinin olduğu yere bakıyorum.

Ne kadar zaman geçerse geçsin, Christiano'nun yere düşüşünün anısı bana hâlâ dayanılmaz bir acı veriyor.

Keşke olaylar farklı gelişseydi ve İrlandalılar tarafından saldırıya uğramasaydık da nişanımızı kutlayabilseydik. Bir yıl içinde evlenirdik ve muhtemelen şimdiye kadar birkaç çocuğumuz olurdu.

Kalp kırıklığından kurtulmak için elbiseyi hızla tekrar askıya astım ve odamdan aceleyle çıkmadan önce dolap kapılarını kapattım.

Salona girdiğimde yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştiriyorum ve Bianca'nın yemek siparişinizi verirken yeni daireme şöyle bir göz atıyorum.

Ailemin yardımıyla her şey paketinden çıkarıldı.

"Tak tak," diyor Raya içeri girerken. Gözleri faltaşı gibi açılıyor ve nefesi kesiliyor, "İşiniz bitti mi?"

Bianca, telefondaki kişiye "Bekle bir dakika," diyor. "Raya, Tayland yemeği sipariş ediyorum. Sen bir şey ister misin?"

"Ne yiyorsun?" diye soruyor arkadaşım.

"Yeşil Köri."

"Ben de aynısından istiyorum," diye yanıtlıyor Raya kız kardeşime. Yaklaşarak bana bir paket uzatıyor. "Eve taşınma hediyesi olarak küçük bir şey."

"Bunu yapmak zorunda değildin." Minnettar bir gülümsemeyle çantayı alıp içine göz attım. Toz pembe peluş battaniyeyi görünce dudaklarım daha da kıvrıldı. "Bayıldım!"

"Televizyon izlerken altına kıvrılıp rahatlayabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Annem battaniyeye daha yakından bakmak için ayağa kalktı, sonra da "Bunu nereden aldın?" diye sordu.

"Çevrimiçi bir mağazadan. Size bilgilerini göndereceğim."

Babam daireden çıkıp tam ön kapının dışında duran Alfio'nun yanına gidiyor. Babamın korkuluğa yaslanıp gözlerini aşağıdaki avluya diktiğini izliyorum. Yüzündeki endişeli ifade hoşuma gitmiyor. Sanki gölgelerden bir belanın çıkmasını bekliyor gibi.

Annemin ve babamın benim tek başıma yaşamama alışmaları biraz zaman alacak, ama alıştıklarında benim için bu kadar endişelenmeyi bırakacaklar.

Beni sonsuza kadar bebek gibi koruyamazlar ve bu onlara karşı adil olmaz.

Dikkatimi tekrar anneme, Raya'ya ve Bianca'ya çevirerek, sonraki iki saati onlarla sohbet ederek geçirdim.

Raya ilk ayrılan oldu ve onu kapıya kadar uğurlarken, "Dairenizin her şeyini çok beğendim," dedi.

"Battaniye için tekrar teşekkürler."

"Cumartesi günü uğrayacağım." Bana hızlıca sarıldı. "Kendi evinizdeki ilk gecenizin tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim. Tamam." Gülümseyerek, koridordan merdivenlere doğru yürümesini izledim.

Tam arkamı döndüğümde annem koltuktan kalktı. "Bizim de gitme vaktimiz geldi. Riccardo ve Gianna yarın sabah saat beşte inecekler."

Augusto, Riccardo'nun eve doğru yolda olduğunu söylediğinde hepimiz çok rahatladık. Christiano vurulduğunda olduğu gibi panik ve korkularımın kontrolden çıkmasına izin vermemek için çok çaba sarf ettim. O zamanlar üç hafta hastanede kalmıştım, ama bu sefer ancak o korkunç haberi aldığımızda yıkıldım.

İlaçların önemli bir rol oynadığını, olaylarla daha iyi başa çıkmama yardımcı olduğunu biliyorum, ancak Riccardo'nun vurulmasıyla birlikte, dayanılmaz korku daha da yoğunlaştı.

"Havaalanında buluşalım mı?" diye soruyorum.

Baba başını salladı. "Onu doğruca hastaneye götürüyoruz. Orada bizi bekleyebilirsin."

"Tamam aşkım."

Ailem evden ayrılırken, kapıyı kapatıp kilitlemeden önce onlara bir öpücük gönderiyorum. Alarmı çalıştırıyorum, sonra arkamı dönüp bakışlarımı güvenli sığınağımın üzerinde gezdiriyorum.

Kitaplarım ve süs eşyalarım rafları dolduruyor; bu tanıdık görüntü, dairenin daha az yabancı ve daha çok bana aitmiş gibi hissettiriyor.

İşte bu kadar. Artık yalnızım.

Dairede dolaşarak her şeyin tam istediğim yerde olduğundan emin oluyorum ve memnun kaldığımda oturma odasına geri dönüp kanepeye oturuyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp bacaklarımı yukarı çekerek kollarımı dizlerimin etrafına doluyorum.

Diğer insanların yanında her zaman taktığım maskeyi yüzümden indirdim ve yorgunluk kemiklerime kadar işlerken, sessizlik beni sardı.

Bölüm 10

Hristiyan

Üzerinde çalıştığım dizüstü bilgisayarı kapattım ve baş ağrısı gözlerimin arkasında zonklarken sandalyeme yaslandım.

Tanrım, çok yorgunum.

Geçtiğimiz hafta çok meşguldüm ve Augusto'nun Yakuza ile resmen savaş başlatması da işleri daha da zorlaştırıyor.

Telefonum çalıyor ve cebimden çıkarırken içimden bir iç çekiyorum. Ciro'nun adını görünce aramayı kabul ediyorum. "Evet."

"Sienna Manhattan'da bir daireye taşındı," diye bildiriyor. "Alfio, kendi başına yaşayacağını söylüyor."

Bu da neyin nesi?

"Adresi gönder!" diye bağırdım telefonu kapatmadan önce. Birkaç saniye sonra Ciro'dan mesaj geldi.

Kalkıp ofisten dışarı çıktım ve Güney Amerika'ya gönderilmek üzere silah sevkiyatlarını hazırlayan adamların bulunduğu depodan ayrıldığımda, Nico bana yetişmek için koşmaya başladı.

"Nereye gidiyoruz?"

Ona adresi gösterdikten sonra, "Sienna kendi evine taşındı" dedim.

Şu ana kadar onun için fazla endişelenmeme gerek yoktu. Ailesiyle birlikte güvende yaşadığını biliyordum.

Ama yalnız başına kaldığında kolay bir hedef olacaktır.

SUV'ye biniyoruz ve yolculuk sırasında öfkem kontrolden çıkmak üzere. Onun hayatında hiçbir söz hakkım olmamasından nefret ediyorum.

Bu durum bugün sona eriyor.

Nico adresin yakınlarına park ettiğinde, ben binanın nasıl görüldüğüne bakamayacak kadar sinirlenmiştim. Avluda Ciro ve Alfio ile karşılaştım.

Ciro ikinci katı işaret edince, Alfio hemen arkamdan gelirken merdivenlerden yukarı çıktım. Daireye vardığımda, "Açın kapıyı," diye emrettim.

Ailelerin başı ben olduğum için, emri yerine getirmekten başka seçeneği yok.

Sienna'nın korumasının kapıyı açmasını inanılmaz bir sabırsızlıkla izliyorum ve alarmin tuş takımına girdiği kodu ezberliyorum.

İçeri adımımı attığımda sessizlikle karşılaşıyorum. Sıcak sarı bir ışıkla aydınlatılmış oturma odasına şöyle bir göz atıyorum. Sienna'nın kokusunu içime çekerek koridora doğru yürüyorum.

Yağmurun hafif tıkırtısını duyarak sağa döndüm ve bir yatak odasına girdiğimde Sienna'yı yerde otururken gördüm. Bacaklarını katlamış, avuç içlerini dizlerinin üzerine

koymuştu. Gözleri kapalıydı ve derin nefesler alıyordu.

Ona bakarken içimi bir sakinlik kaplıyor ve baş ağrımın şiddeti azalıyor.

Başının tepesine toplanmış ve bir toka ile tutturulmuş açık kahverengi saçlarının görüntüsünü içime çekiyorum. Sa tutamları güzel yüzünü ereveliyor.

Birdenbire, beni görünce gözleri kocaman açıldı ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Daireme nasıl girdiniz?" diye nefes nefese sordu ayağa kalkarken.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve alnına bir öpücük kondururken, onun kokusunu derin bir nefesle içime çekmek için duraklıyorum.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı.

Yavaşça dudaklarımı tenine değdirip kulağına yaklaştırdım. "Beni dışarıda tutabileceğini gerçekten mi sandın?"

Benden hızla uzaklaşarak, kaşlarını çatarak bana baktı. " ylece içeri giremezsin."

"Prencesim, istediğim her şeyi yapabilirim." Başımı yana eğerek gözlerine baktım. "Bunu artık biliyor olmalısın."

Yüzündeki somurtkan ifade daha da belirginleşti ve yanımdan hızla geçti. "Gitmelisin. Seni burada istemiyorum."

Dinlemeden, yatak odasına şöyle bir göz attım. Krem ve pembe renkli nevresimler Sienna'ya çok yakışıyordu.

Evlendikten sonra evimde pembe renk görmeye alışmam gerekecek sanırım.

"Christiano!" diye çıkıştı.

Ona doğru dönüp baktığımda, kendisini korkutucu sanmasının inanılmaz derecede sevimli olduğunu düşünüyorum.

"Git," diye emretti.

Ona doğru yürürken dudaklarımın kenarları yukarı kıvrılıyor ve ince omuzlarına kolumu dolayarak onu mutfağa götürüyorum. "Acıktım."

"Sana yemek yapmayacağım." Sesindeki mücadele artık eskisi kadar yoğun değil.

Buzdolabını açıp bir kap ıkırıyorum ve içine baktığımda kızarmış tavuk göğsü görüyorum. "Yemek yapmanla ilgili bir şey söylemedim." Mayonez ve ekmek bulup bir sandviç hazırlarken, "İster misin?" diye soruyorum.

Bana cevap vermek yerine, hayal kırıklığıyla iini çekti ve uzaklaştı.

"Bebेđim," diye sesleniyorum.

"Ne?" diye tersledi.

Dudaklarımda geniş bir gülümseme belirdi. "Sandviç ister misiniz?"

"Hayır," diye bağırdı. "Sadece gitmeni istiyorum."

Bir lokma alıp çiğnerken, dolaplarının içeriğini kontrol ediyorum. İhtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğundan emin olduktan sonra, buzdolabını tekrar açıp sandviin geri kalanını yutmak için bir şişe meyve suyu alıyorum.

İşimi bitirdiğimde, Sienna'yı oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürürken buldum. Yüz ifadesi gergindi ve gözleri bana kaydığında panik ve korku gördüm.

Kanepenin yanına durup başımı salladım. "Ne halt ettim ben, Sienna?"

Endişeli bir ifadeyle, avuç içlerini kollarının üst kısmına sürmeye başladı ve her saniye bir sıkıştırarak derisinde lekeler oluşmasını sağladı.

Sinirsel tikini fark edince aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı ona doladım. Onu çok sıkı tuttum ve vücudunda bir titreme belirdiğinde, benim vücudum da ürpererek karşılık verdi.

Alnına bir öpücük kondurdum ve kulağının dibinde, yumuşak bir sesle fısıldadım: "Şşş... Her şey yolunda."

Vücudunda bir titreme daha belirdi ve kollarımı aramızdan tereddütle çekip beni sarmaya başlamadan önce birkaç saniye daha geçti.

Bedenim onun bedenini tamamen sarmak için elinden gelenin en iyisini yapıyor ve o kıymetli dakika boyunca onu kucaklayıp endişesini hafifletebiliyorum.

Aniden boğuk bir hıçkırma sesi duydum ve başımı hızla kaldırdığımda Sienna göğsüme sıkıca bastırdı. Sanki beni bıraktığı anda kaybolacağımdan korkuyormuş gibi bana sıkıca sarıldı.

"Prenses?"

Başını sallayarak, bir hıçkırığını daha tişörtüme bastırdı.

Onun zihninin içine bir dakika bile girebilmek için sahip olduğum her şeyi verirdim.

Sesim gergin bir şekilde, "Keşke neler olup bittiğini bana anlatsan da düzeltebilsem" diyorum.

Başını tekrar salladı.

Onun şakaklarına ve saçlarına daha çok öpücük kondururken, gözyaşları tişörtümde ıslak bir leke oluşturdu.

Hıçkırıkları dindiğinde ve bana olan tutuşu gevşediğinde, çenesini kavrayıp başımı geriye doğru eğiyorum ki yüzünü görebileyim. Başparmaklarımla yanaklarındaki gözyaşı izlerini siliyorum, sonra gözlerim onun gözleriyle buluşuyor.

"Benimle konuş, Sienna."

Daha önce birçok kez yaptığı gibi, benden tamamen uzaklaştı. "Buraya taşınmak ve Riccardo'nun vurulmasıyla duygusal bir hafta geçirdim."

"Bunu bana danışmayı düşünmedin mi?" diye soruyorum.

Kızarmış gözleri bana doğru kaydı. "Ne?"

"Tek başına yaşamak."

Sienna bir an bana baktı, sonra yüzünde yorgun bir ifade belirdi. "Ailelerin başı olabilirsin, ama bu benim özel hayatıma karışma hakkına sahip olduğun anlamına gelmez."

Öfkem iyice alevlendi ve ses tonumdaki hırıltıyı engelleyemedim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Sienna." Yaklaştım, hareketlerim çok yırtıcıydı. Küçük bedeninin üzerinde yükselerek, "Özel hayatına her zaman karışacağım. Kimlerle vakit geçireceksin. Nerede yaşayacaksın. Evlenip evlenmeyeceksin." dedim. Aramızda bir santimlik hava kalana kadar eğildim. "Seninle ilgili her şey benim meselem."

Korku gözlerine geri döndü ve bu da benim karanlık tarafımın ışık hızıyla geri çekilmesine neden oldu.

Yüz ifademi ve ses tonumu yumuşatmak için bilinçli bir çaba sarf ederek, ellerimle yüzünü çerçevelerken iç çektim. Alnımı onun alnına yaslayıp fısıldadım, "Senin patronun ve seni seven adam olarak, sana mümkün olan en iyi hayatı sağlamak benim görevim ve ayrıcalığım." Gözlerinin içine derinlemesine baktım ve sesim kısıldı. "Bana karşı koymayı bırak."

Lanet olsun, yine geri çekiliyor, bu da vücudumdaki her kasın gerilmesine ve ellerimin yumruk olmasına neden oluyor. Hayal kırıklığı şiddetli bir fırtına gibi içimi kaplıyor ve ne yaptığımı anlamadan Sienna'yı yakalayıp kendime doğru çekiyorum. Elim ensesine kenetleniyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde, tutunduğum son cılız sabır da benden alınıyor.

Onunla çıktığım üç ay boyunca, onu öperken her zaman saygılı davranır, fazla bastırmamaya özen gösterirdim.

Ama bu artık geçmişte kaldı.

Dudaklarım onun dudaklarına acımasız ve affetmez bir şekilde yapıştı. Yıllarca süren kısıtlamalar tek bir nefeste kırıldı. Mantıklı düşünceye yer yoktu, sadece sınırların çok fazla zorlanması ham ve keskin yanı vardı.

Dişlerim Sienna'nın alt dudağını öperken göğsümden memnuniyet dolu bir inilti yükseldi. O nefes nefese kalıp bana açıldığında, öpüşmeyi derinleştirdim ve onu sıkıca tutarak ayaklarından kaldırdım.

Elleri hızla omuzlarıma uzanıp beni kendine doğru çekti. Sienna'nın bedeni benimkine sıkıca yapışmışken, her titremesini hissedebiliyor ve her keskin nefes alışını duyabiliyordum ve bu beni tamamen çıldırttı.

Aramızda hiç boşluk kalmadı, beni uzak tutmak için kullanabileceği hiçbir mesafe yok. Ağzının her bir lezzetli santimini yutarken, onu tam istediğim yerde zorla tutuyorum.

Kahretsin. Kadının hatırladığımdan bile daha lezzetliymiş.

Öpüşme, saf bir çaresizlikten dolayı giderek daha yoğun ve karanlık bir hal alırken, kontrolümü kaybetmenin ve onu tam bulduğumuz yerde becermenin eşiğinde sallanıyordum.

Ortada şefkat yok, sadece bir ömür boyu biriken hayal kırıklıklarının keskinleştirdiği amansız bir açlık ve aramızdaki ilişkiyi neden bitirdiğini açıklamayı reddederek bana yaşattığı cehennem var.

Uzun bir aradan sonra onun tadına bakmak, ruhumu tarifsiz bir rahatlamayla sarsıyor. Bir daha asla onun gibisi olmayacağı gerçeğini doğruluyor. Sienna'ya aşık olduğum an, ömür boyu sürecektir bir aşkı.

Nefesim dudaklarına değene kadar geri çekildim. Gözlerindeki arzu ile şaşkınlığın çatışmasını görünce, alnımı onun alnına yasladım.

Ses tonum alçak ve merhametten, sabırdan yoksun. "Beklemekten bıktım, Sienna. Artık hiç sabrım kalmadı."

Bölüm 11

Siena

Nefes nefese kalmış haldeyim, tamamen sarsılmış hissediyorum ve tutarlı bir düşünce oluşturmakta zorlanıyorum.

Daha önce de öpüldüm ama hiç bu kadar baskın ve tutkulu bir şekilde öpülmemiştim.

Gözlerim onun bakışlarına hapsolmuşken, ciğerlerime derin nefesler çekmekten başka bir şey yapamıyorum. Siyah gözlerindeki tehlikeli bakış, her sözünün ciddiyetini gösteriyor.

Bir yanım pes edip bu güçlü adamın hayatımın tüm kontrolünü ele geçirmesine izin vermek istiyor, ama bir de korku var. Her an Christiano'nun vurulabileceği korkunç korkusuyla yaşamak.

Ceketine yayılan kanın görüntüsü zihnimde bir anda canlandı ve kollarında irkildim.

Onun öldüğünü sandığım zamanki o korkunç keder içimi ürpertiyor ve kaygımı doruk noktasına çıkarıyor.

Sıkı tutuşuna karşı direniyorum, bu da yüz hatlarının daha da kararmasına neden oluyor.

"Dur!" diye öfkeyle bağırdı.

Bu sert emir, içime bir şimşek gibi saplanıyor ve bana bıraktığı sarsıcı öpücüğün etkisiyle hâlâ karıncalanan aralanmış dudaklarımdan istemsizce bir inilti kaçıyor.

Anında biraz sakinleşmiş gibi görünse de, göğsümü saran boğucu panik duygusunu dindirmiyor.

Christiano'nun eli boynumun arkasından çekildi ve yanağımı nazikçe avuçladı. "Dur, prenses. Böyle olmak zorunda değil."

Boğazımdaki düğümden kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum: "Bırak beni." Beni bırakmayı bırakmayınca, yalvaran bir bakış atıp "Lütfen," diye yalvarıyorum.

Yakışıklı ama bir o kadar da sert yüzünde yürek burkan bir ifade belirdi ve bu ifade kalbimi paramparça ederken, sonunda kollarını indirdi ve ben de geriye doğru bir adım atabildim.

Elimi yüzüme götürerek, umutsuzca nefes alırken parmaklarımı alnımın üzerinde gezdirdim.

"Neden, Sienna?" Gözlerim onun yüzüne kaydı. "Ve bana senin benim için doğru kadın olmadığın saçmalığını anlatma."

"Bu..." Elimle göğsüme dokunarak, umutsuzca bir nefes daha aldım. "Bu gerçek."

Gözleri kısılıyor, yüzündeki ölümcül ve baskın ifade tüylerimi diken diken ediyor. Sesi de aynı derecede karanlık, hırlayarak, "Bana yalan söylemeyi bırak," diyor.

Christiano yıllar geçtikçe daha da güçlendi. Buna şahit olmak korkutucu, ama karşısında durup öfkesini bana yönelttiğini görünce, hayatımda ilk defa ondan korkmaya başladım.

Sesim, hissettiğim kadar güçsüz bir şekilde, "Beni korkutuyorsun," diye itiraf ediyorum.

Her zaman yaptığı gibi bana karşı yumuşamak yerine, öfkesini koruyor. Tek bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve eğilerek, sesi gürleyen bir gök gürültüsü gibi geliyor. "Güzel." Gözleri gözlerimin içine derinlemesine dikildi ve içime Tanrı korkusunu saldı. "Sabırlı olmak beni hiçbir yere götürmedi, bu yüzden işleri benim yolumla yapacağız." Tam başımı sallarken, bana daha da yaklaştı. Nefesi kulağıma değdi ve karanlık bir şekilde fısıldadı, "Senin için Cosa Nostra'yı yerle bir edeceğim Sienna, bu yüzden babana ve kardeşine yardım için koşmadan önce iki kere düşün. Aileyi seviyorum ama bu sana duyduğum sevgiyle kıyaslanamaz bile. Aramıza girmeye cüret eden herkesi ve her şeyi tereddütsüz ve acımasızca yok edeceğim. Benim olanı elde etmekten vazgeçmeyi reddediyorum."

Kalp atışlarım hızlanmış ve odanın üzerime daraldığını hissederken, bir şekilde yine de tartışacak gücü buluyorum. Çenemi yukarı kaldırırken sesim titriyor. "Ben senin değilim."

Gözleri benimkilerle buluşacak kadar geri çekildi, sesi o kadar alçaldı ki ölümcül bir tonda çıktı ki, "Teklifimi kabul ettiğin an benim oldun, Sienna. Ne kadar zaman geçtiği umurunda değil, ne pahasına olursa olsun, verdiğin sözü her zaman unutmayacağım." dedi.

İsa.

İçimde bir panik dalgası yükseliyor ve kalbimi ezici bir şekilde sıkıyor.

Christiano'nun sonunda geri çekilip kendisine daha uygun birini bulacağını düşünerek, kendimi yanlış bir güvenlik duygusu içinde yaşıyordum.

Çaresizlik içinde, dilimde yalan belirirken boğazım düğümleniyor. Titremeyi gizlemeye çalışarak ellerimi yumruk yapıyorum ve fısıldıyorum: "Seni sevmiyorum."

Göğsünden alçak, rahatsız edici bir kıkırdama yükseldi, yüzündeki tehditkar ifade daha da derinleşti. "Yine mi yalan, Sienna? Gerçekten mi?" Boyum üzerime dikilmişti ve sanki Tanrı'nın kendisiyle karşı karşıya gelmiş gibi hissettim. "Bana anlatmaya çalıştığın saçmalıklara kanmayacağımı artık biliyor olmalısın." Bakışları dudaklarımda ve boğazımda yakıcı bir şekilde gezindi. "Yalan söylediğinde..." Elini boynumun yanına dolayarak, kalbimin daha da hızlı atmasına neden olan yırtıcı bir şekilde başını yana eğdi. "...nefesin hep kesilir ve gözlerini kaçırmadan hemen önce yutkunursun."

Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadım ve olayları yatıştırmak için ne yapacağımı bilmiyorum. Yardım çağırırsam bile, Alfio Christiano'yu durdurmak için hiçbir şey yapmaz. Her muhafız ve asker ona bağlılık yemini etmiş durumda. Alfio denese bile, Cosa Nostra'nın başıyla baş edemez.

Christiano'nun iktidardan düşürülmesinin tek yolu, diğer dört ailenin tüm erkeklerinin ona karşı oy birliğiyle karar vermesidir.

Bu asla olmayacak.

Bunun yerine bir savaş çıkacak ve bildiğimiz hayat geri dönülmez bir şekilde değişecek. Sevdiğim insanlara bunu yapamam.

Bir şekilde Christiano'yu onu sevmediğime ikna etmeliyim.

Akıl sağlığım için.

Artık ipuçlarımı bildiğime göre, çenemi tekrar yukarı kaldırıyorum ve bu sefer onunla göz teması kuruyorum. Tanrı'nın lütfuyla, sesim kendinden emin ve sakın çıkıyor, "Evlenme teklif ettiğinde çok gençtik ve sana karşı hislerimden emin olmasam da, insanları memnun etmeyi sevdiğim için evet dedim. Doğrusu, sen benim için çok gençsin, Christiano. Ayrıca gücün başına vurmasına izin verdin, bu da bana hiç çekici gelmiyor. Senin gibi bir adamı asla sevmeyeceğim." Kutsal olan her şeye dua ediyorum, rolümü başarıyla oynuyorum ve yalanlarım inandırıcı geliyor. "Ailelerimizin geçmişini göz önünde bulundurarak, suçu bana yüklemenin nazik bir davranış olacağını düşündüm, ama bana başka seçenek bırakmadığın için, saçmalığı bırakacağım." İfadesi aynı kalıyor ve ona ulaşıp ulaşamadığımı anlayamıyorum. "Asla istediğim türden bir adam olmayacaksın. Hassas ve nazik birine ihtiyacım var, ki sen bu iki özelliğe sahip değilsin." Bir adım geri çekilerek, gözlerimi onun gözlerine kilitlemek için çok dikkatli odaklanmam gerekti. "Sanırım arkadaşlığımızı da sonlandırırsak ikimiz için de daha iyi olur."

Konuşmam bittiğinde, Christiano birkaç uzun, rahatsız edici dakika boyunca bana bakıyor; bu da nereden bulduğumu bilmediğim o azıcık cesareti, güneşin yakıcı cehennemi karşısında sis gibi yok ediyor.

Lütfen. Bu rolü daha fazla sürdüremem.

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi, sonra dudaklarının kenarı rahatsız edici bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Ahhh, prenses..." İki adımda aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı, sonra eli yukarı fırlayıp çenemi kavradı ve başımı geriye doğru eğmeme neden oldu. "Beni sevdiğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmek ister misin?"

Sadece başımı sallayabiliyorum, Christiano ise bunu görmezden geliyor. Dudaklarıma nefesini hissedene kadar eğiliyor, bu da içimde bir titreme ve tenimde karıncalanma hissine neden oluyor.

"Gözlerinde belli oluyor," diye fısıldıyor, sesi sert ve her şeyi biliyormuş gibi. "Bana sanki hayatından kaybolursam ölecekmişsin gibi bakıyorsun."

İsa, bunu gözlerimden görebiliyor olması bile içimde yeniden panik duygusunu uyandırıyor.

Aklımı kaybettiğimi biliyor mu? Beni izledi ve psikiyatristim hakkında bilgi edindi mi? Belki de Rosie tıbbi kayıtlarıma sızıp kullandığım ilaçlar hakkında bilgi edindi?

Hayır. Benim özel hayatıma böyle bir müdahalede bulunmazdı. Onun için bile olsa.

Her şeyi itiraf etme dürtüsü beni çok etkiliyor. Ne kadar zayıf ve yıkılmış olduğumu anlarsa, çekip gidecek.

Gurur, düşüncenin kök salmasına fırsat vermeden onu paramparça eder. Eğer beni kırılğan, acınası bir halde, mücadeleye değmeyecek biri olarak görürse, gözlerindeki o bakışa dayanmam.

Düşüncelerim birbirine karışıyor, göğsümü sıkıştırıyor ve kaygım doruğa ulaşıyor. Bu adama duyduğum aşkla onu sonsuza dek kaybetme korkusu arasında sıkışıp kalmış bir halde, kendimle bir kez daha savaşıyorum.

Christiano dudaklarıma değerken kokumu içine çekti ve bu, tüm dikkatimi ona yöneltti. Sözlerine şöyle devam etti: "Ve nefret ettiğin bir adamı beni öptüğün gibi öpmezsin."

O an benim için çok yoğundu ve kendimi durduramadan, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi, onun yanlarından tuttum, sıkıca kavradım.

Christiano her zaman üzerimde bir güce sahip oldu. Bedenimi canlandırabilen ve beni öylesine yoğun bir arzuyla doldurabilen tek erkek o ki, tüm kontrolümü elimden alıyor. Onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, çekim asla azalmadı. Hatta bugün bir şeyi acımasızca ortaya koydu: Aramızdaki çekim inanılmaz derecede arttı.

Bu bilgi göğsüme bir ölüm fermanı gibi çöktü ve yenilmiş hissederek gözlerimi kapattım.

Kollarını bana doladı, beni nazikçe göğsüne bastırdı. Yavaş yavaş havadaki gerilim azaldı ve Christiano dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduğunda boğazımda bir yumruk oluştu.

Gözyaşlarımdan serbest kalmasını engellemek için, daha önce sahip olduğumu bilmediğim bir güce ihtiyacım oldu.

Dudaklarıma nazik bir öpücük daha kondurdu, sonra tamamen geri çekilerek, "Biliyorum, olanları sindirmek için zamana ihtiyacın var, bu yüzden ben İrlandalılarla ilgilenirken sana söylediklerimi düşünmen için birkaç hafta süre vereceğim," dedi.

Bu bir zafer değil, ama üzerinde çalışabileceğim bir şey.

Christiano'nun gözleri sonunda yumuşadı, ama bu, duygularım üzerindeki zayıf kontrolümün kaymasına neden oldu. Çenem titremeye başlayınca, ona yaşattığım kalp kırıklığıyla yüz ifadesi daha da gerildi.

Başını sallayarak homurdandı: "Bunu bize neden yapıyorsunuz?"

Çok güçsüz olduğum için başımı öne eğip kollarımı belime doladım.

Birkaç saniye sonra, başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve pazı kasımı sıktı. "Seni seviyorum bebeğim."

Aman Tanrım.

Acı ruhumu paramparça ediyor ve her şeyden çok daha güçlü ve Christiano'ya layık olmayı diliyorum.

Yanımdan uzaklaşıp ön kapıya doğru yürürken, "Alfio'ya sizi koruması için iki muhafız göndereceğim," diye ekledi.

Başımı öne eğerek, itiraz etmenin aptalca olacağını bildiğim için onaylıyorum.

Kapı arkasından kapandığında, on dakika gibi gelen bir süre boyunca donakaldım ve gittiğinden emin olduğum anda dudaklarım aralandı ve nefesim bir anda kesildi.

Akciğerlerim o kadar şiddetli bir panik atağıyla kilitlendi ki, tuvalete bile zorlukla gidebildim. İlacımı elime aldığımda görüşüm bulanıklaştı. Sanki zihnim bedenimden ayrılmış gibiydi ve tableti ağızma atarken sendeledim.

Bütün oda dönüyordu ve ayakta kalmak için mücadele ederek elimi duvara vurdum, ama kendimi tutamadım ve düştüm. Yere çarptığımda acıyı neredeyse hiç hissetmedim ve bayıldım.

Bölüm 12

Hristiyan

Son birkaç ay çok zorlu geçti. Tek olumlu tarafı, Augusto'nun Yakuza liderinin kızıyla evlenmesi ve aralarında barışın sağlanması oldu.

Küçük nimetler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Şansın bu sefer benden yana olduğunu hissediyorum çünkü Rosie daha önce Mooney kardeşlerin yatının Miami'ye yanaştığını fark etti. Bana haber verir vermez özel jete bindim ve üç buçuk saatlik uçuşun ardından şehrin hemen dışındaki bir havaalanına indik.

Bu şerefsizler kıyı şeridinde dolaşıp benden kaçmaya çalışıyorlar, bu yüzden yedi yıllık savaşı bitirmek için belki de bu benim şansım olabilir.

Onların ölmesini istiyorum ki tüm dikkatimi Sienna'ya verebileyim.

James ve Charlie Mooney'i toprağa verdikten sonra, eşimi alacağım.

Onu zorlamam gerekse bile.

Nico SUV'yi rıhtımda durdururken, aklım tamamen Sienna'daydı ve motorun rölantiye düşüp ardından stop etmesinin sesini dinledim.

Yanımda sadece Hugo ve Nathan'ı destek olarak getirdim. Dördümüz de aynı anda kapılarımızı açtık, yüksek alarmda ve silahlarımız hazır halde dışarı çıktık.

Gece havası yılın bu zamanı için şaşırtıcı derecede serin, gözlerim etrafı tarıyor. Rıhtıma vuran su sesi dikkatimi çekiyor, bu sırada çevrenin boş olduğundan emin oluyoruz.

Nico, MP5'ini yere doğrultmuş halde tutuyor, Hugo ise makineli tüfeği elinde hazır bir şekilde yanımızdan sıyrılıyor. Nathan ise arkamızı kollamak için birkaç adım geride bekliyor.

İlerlerken Nico benden yarım adım geride kalıyor, bu sayede işler ters giderse anında müdahale edebilecek kadar yakınımda oluyor.

Tüm dikkatim iskelenin ucundaki yatta. Üç güverteli, parlak krom korkuluklu ve koyu renkli camlı, büyük ve lüks bir yat. İki silahlı adam kış tarafında durmuş, etraflarına dikkat etmek yerine sigara içip sohbet ediyorlar.

Onlardan biri bize doğru baktı ve o kadar çok irkildi ki, silahıyla beceriksizce oynadı. Hugo anında tepki verdi ve bir el ateş ederek muhafızı etkisiz hale getirdi. İkinci adam silahını kaldırdı, ancak Nico kafasına isabet eden bir kurşunla yere yığıldı.

"Aptal herifler," diye homurdanıyorum, bu da Nico'nun kıkırdamasına neden oluyor.

Atışların sürpriz saldırımızı ele vermesiyle, hızla ileri atılıp olabildiğince çabuk yatın güvertesine çıktık. Hugo dikkatini üst güverteye verdi, Nathan ise iskelede kalarak arkadan pusuya düşürülmememizi sağladı.

Kalp atışlarım düzenliydi, Nico ile birlikte duvarları krem rengi deri koltuklarla döşenmiş lüks ana kabine girdik. Barda bardaklar, yarı dolu viski şişeleri ve artmış yemeklerle dolu tabaklar dikkatimi çekti.

Aniden, muhtemelen kulübelere giden koridordan üçüncü bir muhafız içeri daldı ve silahını kaldırırken beni görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. "Kahretsin! Falco!"

Yarı otomatik makineli tüfeğimin tetiğini çekiyorum ve kurşunların vücudunu delik deşik edip onu duvara doğru savurmasını izliyorum. Beyaz boyalı duvara kan lekeleri bırakarak aşağı kayıyor.

James Mooney, kişisel korumaları Angus ve Peter hemen arkasında olmak üzere, barın arkasından fırlayarak saldırdı.

Operasyonun başındaki Charlie'den hiçbir iz yok. Eğer burada değilse çok üzüleceğim.

Herkes ateş etmeye başladı, silah sesleri yüksek ve hava kükürt kokuyordu. Nico, Peter'ı etkisiz hale getirirken Hugo da Angus'u yere serdi. Ben de vurulmamak için eğilip yuvarlandım ve James'e iki kurşun sıkmayı başardım. Biri omzuna, diğeri karnına isabet etti ve James bar tezgahına doğru geriye düştü.

Yere sertçe düşerken cam ve şişeler yere saçıldı, acı ve hayal kırıklığıyla bir çığlık attı.

Nico, Angus'u kafasının arkasından vurur ve kanı Hugo'nun yüzüne sıçrarken, "Onu yakalamıştım," diye öfkeyle bağırır.

Nico cevap veremeden Charlie koridordan çıktı, bir elinde hazır bir tabanca, diğer elinde ise bir bıçak vardı.

Nico ve Hugo'ya geri çekilmelerini işaret edip o herifin gözlerine bakıyorum. "Süre doldu, Mooney."

Öfkesinden köpürerek, zar zor konuşarak, "Kahrolası Sicilyalı pislikler," diye tısladı. Silahını yere bırakıp bana doğru saldırdı.

Tam geri sıçradığım sırada, bıçağının ucu ön kolumu kesti. Acı keskin ve hoştu, karanlık bir kahkaha atarak geri çekilmeden önce bileğini yakaladım. Onu kendime doğru çekerek dizimi karnına sapladım ve bir sandalye gibi ikiye katlanışını izledim. Düşmeden önce boğazından yakaladım ve ayakta tutarak kafa attım.

Burnunun kırılma sesi kulaklarıma müzik gibi geldi ve burun deliklerinden kan akmaya başlarken, bıçağıyla kaburgalarımın tekrar saldırdı.

Bütün vücudumu onun üzerine attım, onu duvara doğru ittim, kardeşi de onu kenara çekmeye çalışıyordu. Yılların birikmiş öfkesi ve nefreti gözlerimi bulandırırken, bacakları titreyip dizlerinin üzerine çökene, nefes nefese ayakta durmakta zorlanana kadar onu acımasızca dövmeye başladım.

Gözümün ucuyla James'in yerde sürünerek Charlie'nin silahına ulaşmaya çalıştığını görüyorum, ama Hugo herifi kafasına tek kurşunla vurarak işini bitiriyor.

Charlie, kardeşinin ölümünü görünce gözleri faltaşı gibi açıldı. Ağzından kan tükürdü ve konuşmaya çalıştı, ama ben artık yeter demiştim. Sırtımın arkasından

Glock'umu çıkarıp o şerefsizi göğsünden iki kez vurdum. Öne doğru düştü, sağ bacağını yakaladıktan sonra yana doğru yuvarlandı.

Yanına çömelerek göz teması kuruyorum ve göğsünden son nefesi çıkana kadar onun son anlarını zevkle dinliyorum.

Kabin sessizleşiyor ve o pisliğin beni kestiği yerdeki yanma acısını hissetmeye başlıyorum.

Nico dikkatimi çekmek için, "Hareket etmeliyiz," diyor.

Tüm boyumla doğrularak, "Yatı yakın!" diye emrettim.

"Benzini getir," diye seslendi Hugo, kapının yanında durduğu yerden Nathan'a.

Yattan inerken okyanustan gelen taze ve serin hava yüzüme çarptı. Nathan iki tüple geri döndü ve gemiye binerken yanımdan geçti.

Nico iskeleye yanıma geliyor, sigarasını yakıyor; bu sırada Hugo ve Nathan kabini ve güverteyi benzinle ıslatıyorlar. Her şeyi ateşe verdiklerinde, adamlarımı iskeleye güvenli bir şekilde ulaşana kadar takip ediyorum, sonra yedi yılın duman olup uçup gittiğini izliyorum.

Siren sesleri suyun üzerinden hafifçe duyulmaya başlayınca, her şeyin bitmiş olması biraz hayal kırıklığı yaratıyor.

Nico, Hugo ve Nathan'a SUV'ye geri dönmeleri için işaret ederek, "Polisler geliyor," dedi.

"Bitti," diye mırıldanıp yatın alevler içinde kaldığı yerden arkamı döndüm.

Artık Siena'yı kesin olarak geri alma zamanı geldi.

"Siena'yı çatı katındaki daireme yerleştirdikten sonra Arnavutlarla ilgileniriz," dedim Nico'ya.

"Kötüler için rahat yok," diye iç çekti.

Alfio kapıyı açtıktan sonra Sienna'nın dairesine giriyorum. Alarmin kapalı olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum, ama sonra Sienna'nın pencere kenarındaki koltukta oturduğunu fark ediyorum.

Neden karanlıkta oturduğunu merak ediyorum ama koltuklardan birine doğru yürürken hiçbir şey söylemiyorum. Oturup arkama yaslandım ve ona bakarken içimden bir iç çektim.

Son görüşmemizden bu yana üç aydan fazla zaman geçti. Kendi isteğimle değil, meşgul olduğum için.

Başını bana çevirerek, "Sürem doldu mu?" diye sordu.

Konuşma zahmetine girmeden başımı salladım.

Geçtiğimiz yedi yıl boyunca İrlanda mafyasını dağıtmak ve hepsini yavaş yavaş ortadan kaldırmak beni ayakta tuttu ve şimdi her şey bittiğine göre kendimi garip hissediyorum. Sanki tüm gerilim birikmiş ve Mooney kardeşleri öldürdükten sonra nasıl rahatlayacağımı bilmiyorum.

Sienna bir süre bana baktı, sonra ayağa kalkıp duvara doğru yürüdü.

"Işıkları açma," diye fısıldıyorum, hissettiğim kadar yorgun bir ses tonuyla.

Salonun ortasında durarak, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Mooney kardeşleri ben öldürdüm."

Onun nefes nefese kaldığını duyuyorum ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor.

Ayağa kalkıp elini tuttum ve onu yatak odasına götürdüm.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sözlerine endişe karışmış bir şekilde.

"Rahatla. Sadece uyumak istiyorum, prensesim." Kapıya en yakın olan yatak kenarına oturup botlarımı çıkarıyorum. "Yat aşağı."

"Bu iyi bir fikir değil," diyor, sanki karanlığı bozmak istemiyormuş gibi sesi yumuşak.

"Umurumda değil." Silahımı çıkarıp komodinin üzerine koydum, sonra uzanıp yanımdaki boşluğa elimle işaret ettim. "Şimdi, Sienna."

Yatakta kıpırdanırken içini çektiğini duyuyorum ve emri yerine getirdiğinde yanıma dönüp onu kucaklıyorum. Onu kendime doğru çekerek vücudumla sarıyorum ve yüzümü boynunun kıvrımına gömüyorum. Sakinleştirici kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum, sonunda ona tekrar yakın olmanın verdiği heyecanla ürperiyorum.

Her birkaç dakikada bir vücudumda bir titreme hissediyorum.

Sienna yer değiştirip bir kolunu bana dolarken diğer elini başıma götürdü. Parmakları saçlarımın arasından geçerken, ona zarar vermeden olabildiğince sıkıca sarıldım.

Sesim kısık bir şekilde, "Rahatlamakta zorlanıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğunda şaşırdım.

Tenine bir öpücük kondurdum, sonra başımı kaldırıp dudaklarımın çene hattına hafifçe değmesine izin verdim.

Başını geriye doğru savuruyor ve ben de "Lütfen, Sienna," diye yalvarıyorum.

Tekrar yaklaştığımda o hareketsiz kalıyor ve dudaklarımız birbirine değdiği anda kafamdaki gürültü susuyor.

Tıpkı geçen seferki gibi, alt dudağını açmak için dişlerimi sadece hafifçe sürtmem yeterli oluyor. Dilim onun diline değdiği anda, içimde yoğun bir ürperti yayılıyor.

Sienna'yı sırt üstü yatırıp bedenimi onun üzerine örtüyorum. Onun altımda olması inanılmaz derecede harika ve ağzını öperken, sürekli güçlü olmak zorunda olmanın getirdiği gerilim yavaş yavaş azalmaya başlıyor.

"Tanrım," diye inledim, ağzını adeta yutarken, dilini sertçe emerek ona hükmettim.

Sienna bana aynı tutkuyla karşılık veriyor ve elim yukarı doğru kayarak sağ göğsünü kavradığında beni durduruyor.

O, benimle birlikte olmadan önce nişanlanmak istediği için, bundan daha ileri gitmeme asla izin vermedi.

Bunu aklımda tutmaya çalışıyorum ama sonra sırtını kamburlaştırıp göğsünü avucuma daha sert bastırıyor.

Sienna'ya duyduğum saygı, bende yarattığı inanılmaz arzuyla çatışıyor. Aramızdaki ilişkiyi o bitirmiş olsa da, ben ona sadık kaldım. Son cinsel ilişkim yirmi birinci yaş gününden hemen sonraydı. İşte o zaman sadece tek bir kadın istediğimi anladım: Sienna Vitale.

Kan dökülmesi biraz olsun rahatlattı ama onu altımda hissetmek, onu öpmek, ona dokunmak beni tamamen çıldırttı.

Onun bedenine daha çok dokunma arzusuyla, elimi pijamasının altına sokup göğsünü tekrar kapattım.

Kahretsin, seni çok yumuşak ve avucumu mükemmel bir şekilde dolduruyor.

Ona çok ihtiyacım var, ağzım onun ağzına tamamen hükmederken içimde dayanılmaz bir aciliyet duygusu oluşuyor.

İsa.

Hayatımdaki tüm cinayetler ve kargaşa ortadan kalkıyor. Sadece Sienna kalıyor, bu lanetli gezegende her şeyden çok istediğim kadın.

Evet, aramızdaki şeyleri daha fazla ertelemesine asla izin vermeyeceğim.

Bölüm 13

Siena

Uzaktan belirsiz bir şekilde alarm zilleri çalsa da, Christiano'nun nefesimi kesen ve ona karşı koyma yeteneğimi elimden alan öpücüğü karşısında tutarlı bir düşünce kuramıyorum.

Burnumda sadece şiddet ve deri kokusunun, hafif bir baharat dokunuşuyla harmanlanmış karanlık bir karışımı var.

Sadece onun ağırlığını hissedebiliyorum ve bu bana uzun zamandır hissetmediğim kadar güvende hissettiriyor.

Ve sonra o arzu var, o kadar yoğun ve karşı konulmaz ki, güçlü parmakları göğsümü okşayıp meme ucumu çekiştirirken hiç şansım yok.

İsa.

Ağzımdan bir inilti çıkmadan hemen önce nefesim kesildi.

Christiano öpüşmeyi kesiyor ve vücudunu yukarı doğru iterek üzerime oturuyor, ardından askılı bluzumu kavrayıp ipek kumaşı tam ortadan yırtıyor.

Tam ona beklemesini söyleyecekken, eğilip meme ucumu ağzına alarak emmeye başladı ve elini şortumun içine soktu. Asla yapamayacağım bir hareketle, dizlerinden biriyle bacaklarımı daha da açtırdı, sonra parmağıyla giriş yerimde biriken uyarılmanın içine daldı.

Aman Tanrım.

Ağzımdan çıkan inilti utanç verici derecede yüksek ve onu itmek yerine, bir elimle ensesini kavrarırken diğer elimle de bileğini tutuyorum. Daha fazla sürtünme ararken kalçalarım dönüyor.

Ne yapmak istiyordum?

Christiano, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi göğüslerimi yiyor, dişleri meme uçlarımı sertleştiriyor. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyor, karnım kasılıyor ve daha fazla uyarılmam parmaklarını ısılatıyor.

Hatırlamıyorum.

Aramızda tutku ve şehvet patlak veriyor, alarm zillerini susturuyor.

Vücudumu kullanarak onun vücuduna bastırıyorum ve o pes edip beni sırt üstü yere itmeme izin verdiğinde, adamın üzerine bir ağaç gibi tırmanıyorum. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi beni pek etkilemiyor, aceleyle siyah gömleğinin düğmelerini çözüyorum. Kumaşı kenara ittiğimde ve onu en son gömleksiz gördüğümde olmayan yeni dövmelemin koyu hatlarını gördüğümde, adama aşık oluyorum.

Christiano doğruldu ve gömleğini çıkarıp yatağın yanına fırlatırken ben de kemerini çözmeye çalıştım.

Zihnimin bir köşesinde alarm zilleri çalmaya başlar başlamaz, tek ve hızlı bir hareketle beni ters çevirdi. Sırt üstü yere düştüğüm anda pijamamın şortunu yakalayıp bacaklarımdan aşağı çekti.

Pantolonunu çıkarmaya bile zahmet etmeden, sadece kumaşı penisini serbest bırakacak kadar aşağı itiyor. Penisinin ucunu zar zor görebiliyorum, daha o kendini girişime doğru konumlandırıyor.

Sol elini başımın yanına dayadı ve dudaklarımı kontrol edilemez bir öpüşle ele geçirirken kalçamdan yakalayıp ileri geri hareket etti. İçime girmeyince, umutsuzluktan ateş gibi yanmaya başladım. Sertçe itti ve açıklığımı aştığında, o kadar derine girdi ki, keskin ve yakıcı bir acı beni tutku kaynaklı komadan kopardı.

"Aman Tanrım," diye inledi ağzıma doğru, vücudu şiddetle titriyordu.

Zihnim biraz berraklaşınca, Christiano ile seks yaptığımı fark ettiğimde derin bir nefes alıyorum.

Aman Tanrım! Ne yaptım ben?

Ruh halimdeki değişikliği fark ediyor ve başını kaldırarak göz göze geliyoruz.

İsa. Ne yapmalıyım?

Christiano'nun yüz ifadesi yumuşadı ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurduktan sonra, "Durmak ister misin?" diye sordu.

Artık biraz geç. O çoktan içimde.

Tanrı. Christiano ta derinlere kadar içime işlemiş durumda.

Bu farkındalık gözlerimi kocaman açmama neden oldu ve bir an için, onun ne kadar büyük olduğu ve olayların bu noktaya kadar tırmanmasını engelleyemediğim gerçeği karşısında tamamen şaşkına döndüm.

Kollarını başımın iki yanına dayadı ve çeneme nazik bir öpücük daha kondurdu. "Bebeğim?"

Sesim kısık bir şekilde fısıldayarak, "Olanları anlamaya çalışıyorum," diyorum.

"Arabayı geri çekmemi ister misin?"

Başımı salladığımda kendime bile şaşıyorum.

Gözleri inanılmaz derecede yumuşak bir hal alıyor, tıpkı siyah kadife gibi görünüyor.

Gözümün önünde vurulduğu günden beri mücadele etmek zorunda kaldığım her duygu kalbime doluyor.

Ona duyduğum aşk. Beni korumasına duyduğum ihtiyaç. Ne kadar durdurmaya çalışsam da, sürekli büyüyen çekim.

Hayatımın diğer her alanında olduğu gibi, ona durmasını söyleyecek kadar güçlü değilim. Zaten o çoktan içime gömülmüşken, duramam. Bunun yerine, başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum.

Christiano hızla kontrolü ele alıyor ve beni son derece bağımlılık yapıcı bulduğum baskın ve tutkulu bir şekilde öptüğünde, endişelerim ve karmaşık duygularım arka plana karışıyor.

Beni bir kez daha tutku kaynaklı bir komaya sokarken, onun hareket etmesine inanılmaz derecede ihtiyaç duyuyorum.

Yemin ederim adam düşüncelerimi okuyabiliyor, çünkü yavaşça geri çekiliyor ve sertleşmiş penisinin her santimini hissetmeme izin veriyor.

Christiano tekrar içime girdiğinde sadece hafif bir acı hissediyorum, ama kalçasının klitorisime sertçe sürtünmesiyle bu acı hızla zevkin altında kalıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım ağzına doğru, ellerim sırtını buldu. Parmak uçlarımda sıcak teninin ve kaslarının verdiği hissin tadını çıkardım ve ona dokunmanın verdiği hazla hızla kendimden geçtim.

Bir kez daha kontrolünü tamamen kaybediyor ve dilinin açgözlü dokunuşlarıyla beni öpmeye başlarken, güçlü itişlerle içimi dolduruyor.

Bedenim sürekli onun bedenine sürtünüyor ve aramızda cehennem gibi bir sıcaklık oluşuyor.

Her ne zaman bana sertçe vursa, karnım kasılıyor.

Aniden gövdesini yukarı doğru itti ve elini göğüslerimin arasına doğru indirdi; bana dokunmaktan zevk aldığını izledim.

Sesi kısık bir şekilde inleyerek, "O kadar güzelsin ki, sana bakmak bile canımı acıtıyor," dedi.

Christiano, durmaksızın sert ve hızlı bir tempoyu korurken gözlerimin içine bakıyor. Göğüslerim sallanıyor ve karnımdaki gerginlik gittikçe artarken tenim terden sırılsıklam oluyor.

Dudaklarım aralanıyor ve artık dayanamayacağım noktaya geldiğimde başımı yana eğiyorum. "Christiano." Onun adı bir yalvarıştan başka bir şey değil.

Yüz ifadesinin sahiplenici bir hal aldığını izliyorum, sonra elini aramızdan aşağıya doğru uzatıyor ve klitorisimi okşadığı anda içimde bir coşku patlaması yaşanıyor.

O kutsal an için, Christiano'nun bana verdiği zevkten başka hiçbir şey hissetmiyorum.

Ortada panik yok. Korku yok. Dünyadan saklanmak için umutsuzca bir ihtiyaç da yok.

Sadece sevdiğim adam var ve onun benimle sevişmesi inanılmaz derecede güzel bir his.

Tatmin ve kemiklerimi eriten bir coşku bulutu üzerinde göklere yükselirken, o da iki hamle daha yaparak beni doldurduktan sonra derinlerde hareketsiz kalırken bedeni titrer.

Boşalırken göğsünden yükselen inilti, tam anlamıyla yırtıcı bir ses gibiydi. "Kahretsin, bebeğim," diye tısladı tekrar içime girerken. "Amcığının bana ne kadar ihtiyacı olduğunu görüyor musun?"

Onun iğrenç sözlerinden dolayı vücudumda coşku dalgaları yayılıyor ve sanki hassas açıklığımı penisiyle masaj yapıyormuş gibi hissediyorum, bu da bana farklı bir zevk yaşıtıyor.

Ondan bir inilti daha yükseldi. "Kahretsin, sana ne kadar ihtiyacım olduğunu tahmin bile edemezsin."

Keyfim yerine gelmeye başlarken, Christiano'nun eli ön tarafımı okşamaya başladı ve sanki durmaya niyeti yokmuş gibi bir izlenim verdi.

Başını eğerek dudaklarını tekrar göğsüme kenetledi ve emmeye başladığında, klitorisime kadar bir elektrik çarpması hissettim. İstemsizce penisini sıktım ve dişleri meme ucumu sert bir tepe haline getirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Göğsümü serbest bırakıp yalayıp ağzıma doğru ilerliyor. "Hepsi. Benim. Lanet olsun." Gözleri benimkilere kayıyor ve bakışlarındaki sahiplenmeyi görünce, onu durdurmanın imkansız olduğunu kesin olarak anlıyorum.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca o çalışırken, söylediklerini takıntılı bir şekilde düşünüyordum. Zaten fikrini değiştiremeyeceğimi biliyordum, ama ona bakarken, Christiano ile mücadele edemeyeceğimin farkına vardım.

Tıpkı onunla cinsel ilişkiye girmemizi engelleyemediğim gibi, onunla evlenmemi de engelleyemeyeceğim çünkü bu adam söz konusu olduğunda hiçbir kontrolüm yok.

Panik beni sardı ve olabildiğince sert bir şekilde göğsüne bastırarak, "Üzerimden çekil!" diye bağırdım.

Benden ayrıldı, yüz ifadesi aniden karardı ve öfkeli bir hal aldı, sırt üstü yere yuvarlandı.

Yatağımdan hızla kalkıp banyoya koştum. Kapıyı arkamdan kilitledim ve Christiano'nun boşalması bacaklarımın iç kısmından aşağı doğru süzülürken, dolabı açıp bir Xanax aldım. İlacı ağzıma atıp yutmak için zorlanıyorum.

Tanrı.

Tutku yüzünden susturulan tüm düşünceler ve duygular bir tsunami gibi geri döndü ve panik içinde çıkardığım nefes seslerini bastırmak için hızla iki elimle ağzımı kapattım.

Hayır! Ona nasıl bu kadar kapılabildim ki?

İlacın etkisi birkaç saniye sürüyor ve panik atakların en şiddetli kısmı yatıştığında kendimi temizlemeyi düşünüyorum.

Tanrım, Christiano muhtemelen New York'taki kadınların yarısıyla birlikte olmuştur ve ben onun beni korunmasız bir şekilde becermesine izin verdim.

Neyse ki adet döngümü düzenlemek için doğum kontrol hapı kullanıyorum, ama bu beni cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korumayacak.

Christiano'nun başka kadınlarla birlikte olduğu düşüncesi göğsümü mantıksız bir kıskançlıkla dolduruyor ve üzerimdeki meniye temizledikten sonra bir havlu alıp vücuduma sarıyorum.

Elimi önümde tutuyorum ve titreme geçene kadar bekliyorum, sonra kapıyı açıp hızla içeri giriyorum. Yatak odasına geri dönüp ışığı yakıyorum. Gözlerim Christiano'nun çıplak göğsüne takılıyor ve dövmelelerini net bir şekilde görebildiğim için nutkum tutuluyor.

Kalbinin üzerinde benim adım yazılı, hemen altında ise 'Pi sempti mia' (Beni boş bırak).

Sicilya lehçem çok paslanmış durumda, ama ne anlama geldiğini sanırım biliyorum. "Sonsuza dek benimsin," diye fısıldıyor Christiano, sesi samimi ve sahiplenici.

Sonra iki kesik fark ettim. Biri ön kolunun üzerinden, diğeri de kaburgalarının üzerinden geçiyordu. Taze görünüyorlardı.

Çok şükür ki az önce bir Xanax aldım, çünkü yaralara baktıkça, ne kadar kolay öldürülebileceğini düşününce biraz panikledim.

Gözlerimi Christiano'dan ayırıp dolaba doğru yürüdüm ve ipek sabahlığımı aldım. Havluyu yere düşürmeden sabahlığımı giydim ve sırtımı yatağa dönerek, "Temiz misin yoksa cinsel yolla bulaşan hastalıklar için doktora görünmeli miyim?" diye sordum.

Yatak gıcırdadı ve bir saniye sonra kolumdan tutulup döndürüldüm.

Ben nefes nefese kalırken, Christiano eğilip hırıldayarak, "Beni aldattığımı mı düşünüyorsun?" dedi.

Aklım karıştı ve aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım: "Birlikte değilsek aldatma sayılmaz."

Yüz ifadesi daha da asıklaştı ve öfke gözlerinde tehlikeli bir ışıık parlamasına neden oldu. "Sienna, bizden asla vazgeçmedim. Tek bir saniye bile." Daha da yaklaştı. "Senin aksine, ben sözlerimi tutarım. Hiçbir kadınla birlikte olmadım ve senden başka kimseyle de birlikte olmayacağım." Sert bir nefes aldı. "Yani hayır, cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kontrol yaptırmana gerek yok."

Onun çok gücendiğini fark edince, hemen özür dileyen bir bakış attım. "Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Neyi bilmiyormuşsun?" Sanki bana dokunmak onu yakıyormuş gibi hızla geri çekildi. Yerdeki tişörtünü kapıp giyerken sesi havayı keskin bir şekilde kesti. "Seni sevdiğimi ya da aramızdaki ilişkinin o kadar önemsiz olduğunu, işler zorlaştığı anda seni aldatacağımı düşündüğünü bilmiyormuşsun?"

Yatağa oturuyor, öfkesi kontrolden çıkarken nefes alışverişi sertleşiyor. Botlarına uzandığında, ileri atılıp onları itiyorum.

Önünde diz çökerek ellerimi uyluklarına koydum ve yalvaran bir bakışla ona baktım. "Özür dilerim, Christiano. Seni kırmak istemedim."

Onun patlayıcı öfkesini yatıştırmak için çaresizce tekrar doğrulup kollarımı boynuna doladım. Daha önce defalarca yaptığım gibi beni itmek yerine, beni kucağına çekti ve sıkıca sarıldı.

Kokumu derin derin içine çekerken onu dinliyorum ve vücudu titrediğinde sağ elimi sırtında yukarı aşağı doğru gezdirmeye başlıyorum.

Aman Tanrım. Ne kadar da berbat bir haldeyiz.

Bölüm 14

Hristiyan

Öfkem yatışması birkaç dakika sürüyor ve tekrar sakinleştiğimde kendimi inanılmaz derecede bitkin hissediyorum.

Aklıma gelen ilk şey bu gece aramızda olanlar. Sienna ile seks yapmak için gelmemiştim, ama sonunda penisimi onun içine sokma ayrıcalığına eriştiğime göre, tamamen kendimden geçtim.

Onunla birlikte olmadan önce ona takıntılıyım ve şimdi... takıntından sonra ne gelir? Kaderlerimiz öylesine iç içe geçmiş ki, ayrılık ölüm demektir.

Belki de sevdiği kadını kendisiyle evlenmeye zorlayan, mantıksız, kontrolcü, cani bir piçim ama en azından onun piçiyim. Sienna'ya karşı hislerimi kelimelerle ifade edemem ama onu kaybedersen ne yapacağımı kolayca anlatabilirim.

Tamamen delirmenin yanı sıra, yoluma çıkan her şeyi yok edeceğim çünkü onsuz sadece karanlık var ve o karanlık hayatımdaki tüm iyilikleri yutacak.

Sienna, içimde yaşayan canavarı kontrol edebilen tek kişi, ama bu aynı zamanda onu serbest bırakma gücüne de sahip olduğu anlamına geliyor.

Bunun onu Cosa Nostra'nın en güçlü kişisi yaptığının farkında değil. Sanki bir kuklaymışım gibi iplerimi elinde tutabiliyor. Bana onun için öldürmemi söylerse, sorgusuz sualsiz öldürürüm.

Doğanın çağrısı geldi ve kollarımı Sienna'nın altına yerleştirerek kalktım ve onu yatağın diğer tarafına koyduktan sonra banyoya gittim. İşimi bitirdikten sonra mutfığa gidip buzdolabından bir şişe su aldım ve kısa koridordan geri dönerken biraz içtim.

Odaya tekrar girince ışığı kapattım ve yatağa otururken, "Su ister misin?" diye sordum.

"Lütfen." Şişeyi Sienna'ya uzattım ve o içene kadar bekledim, sonra elinden alıp silahımın yanına koydum.

Sırt üstü uzanmış halde, yorgun bir iç çekiş göğsümden süzüldü.

Sienna bana daha da yaklaştı ve beni kendine doğru çektiğinde, bedenimi onun etrafına doladım ve yüzümü boynunun kıvrımına yasladım.

Parmaklarını saçlarımdan geçirmeye başlıyor ve bu, tenimde tüylerin diken diken olmasına, aynı zamanda onun beni kucaklamasının verdiği yoğun rahatlamayla vücudumun titremesine neden oluyor.

Birkaç dakika sonra, "Her şey hakkında konuşmayı bitirdim. Düğünü planlamak için bir ayınız var, yoksa sizi belediye binasına sürüklerim. Yeminlerimizi nerede ettiğimiz umurunda değil, ama ailelerin hatırı için, herkesle birlikte günü kutlayabilmemiz için size zaman vereceğim." dedim.

Vücudu titremeye başlar ve bir süre sonra fısıldar: "Pişman olacaksın."

"Söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyden pişman olmayacağım," diye mırıldandım, yarı uykuya dalmıştım bile. Tenine bir öpücük kondurarak fısıldadım, "İyi geceler bebeğim."

Tam uykuya dalmışken, yürek burkan bir ağlama sesi beni birden uyandırdı. Zihnim anında berraklaştı ve Sienna'nın ağladığını hemen fark ettim. Sırtı bana dönük, küçük bir top gibi kıvrılmıştı.

"Hayır!" Hıçkırıkları kesik kesik geliyor ve kelimeler zar zor duyuluyor. "... Ölme...Hayır!"

"Bebeğim." Onu kâbusundan çıkarmak için sesimi yükselttim ve omzunu salladığımda, korkunç bir ses çıkararak birden doğruldu.

"Aman Tanrım!" diye çıktım, hızla hareket edip onu göğsüme doğru bastırdım. "Sadece kötü bir rüya."

Ondan gelen her hıçkırık kalbimi acıtıyor ve onu sakinleştirmek için her zaman işe yaradığı için ellerimi hızla kollarında yukarı aşağı gezdirip sıkıp bırakıyorum. Bu çok uzun sürüyor ve sonunda ağlamayı kestiğinde, bana yaslanıp kalıyor.

"Sienna?" Başımı yana eğip çenesinden tutarak yüzünü yukarı kaldırdım. Gözlerindeki donuk ifadeyi görünce içimi endişe kapladı. Bu sefer ses tonum sertti ve çıktım, "Sienna!"

Yavaşça bakışları bana odaklanmaya başladı ve ben de rahat bir nefes aldım. "İyi misin?"

"Evet." Sesi kırılgan ve yumuşak, bu da benim koruma içgüdümü harekete geçiriyor.

Onu göğsüme sıkıca bastırarak, şakaklarına ve yüzünün yan tarafına öpücükler konduruyorum. Dakikalar geçiyor ve onun bana yaslanıp uyuyakaldığını fark ediyorum. Onu bırakmayı reddederek, daha rahat bir pozisyona geçiyoruz.

Kadınımı hayatım ona bağılıymış gibi sıkıca tutarak gözlerimi kapatıyorum ve onun kokusu her nefesimi doldururken tekrar uykuya dalıyorum.

Bir sonraki uyanışında kendimi yatakta yalnız buldum. Perdelerden sızan ışığa karşı gözlerimi kırıştırdım.

İsa, saat kaç?

Kolumu kaldırıp gözlerimi kısarak kol saatime baktım.

Öğleden sonra saat bir mi?!

Yataktan fırladım ve telefonumu bulmak için ceplerimi yokladım, bulamadım. Yatağın üzerinden şöyle bir göz gezdirdim, hiçbir yerde yoktu. Pastırma kokusu dikkatimi çekti ve yatak odasından çıkarken parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

Mutfığa girdiğimde Sienna bana baktı, sonra tezgahı işaret etti. "Telefonun durmadan çalışıyordu, bu yüzden cebinden çıkardım ve sessize aldım. Şifreni değiştirmelisin. Bulması kolaydı."

Telefonu elime aldım ve on beşten fazla cevapsız arama görünce, tekrar yatağa girmek istedim.

“Nico ile zaten konuştum ve endişelenmemesini söyledim. Geri kalan aramaları da sesli mesaja yönlendirdim.”

"Teşekkürler," diye mırıldandım cihazı kapatıp tezgâhın üzerine geri koyarken.

Bu seferlik iş bekleyebilir.

Sienna'nın kişisel alanına girerek çenesini kavradım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum, ardından da demlediği kahveden biraz almak için etrafından dolaştım.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor.

“Evet.” En son ne zaman geç uyuduğumu hatırlamıyorum. Siyah sıvının bir kısmını bir kupaya döktüm ve hiçbir şey eklemeyen bir yudum aldıktan sonra ona sorgulayıcı bir bakış attım. “Kâbusun ardından daha iyi uyudun mu?”

Bütün vücudu gerildiğinde ve çırpılmış yumurtaları karıştırmayı bıraktığında, gözlerim kısılıyor.

“Hiç hatırlamıyorum bile.” Sözleri yapmacık geliyor. “Ölü gibi uyudum.”

Kahvemi içerken gözlerinin altındaki açık mor halkaları inceliyorum. Hiçbir şeyi kaçırmadan, ellerindeki hafif titremeyi, boynunun yan tarafındaki belirgin nabzını ve bakışlarının benden kaçtığını fark ediyorum.

Bir konuda aşırı derecede endişeli.

Ses tonumu yumuşatmadan önce, "Benimle konuş," diye emrediyorum.

Sienna'nın gözleri benimkine kaydı. "Ne hakkında?"

"Sizi endişelendiren her neyse."

Yapmacık bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Endişeli değilim." Kahvaltı/öğle yemeği hazırlama işine aşırı derecede odaklanıyor ve yemeği tabağa koymayı bitirdiğinde, ağzında onu daha da endişeli gösteren yapmacık bir gülümseme belirliyor. "Hadi ye."

“Sienna,” dedim, ses tonum aldatıcı bir sakinlikle, “yalan söylemeyi bırak. Seni çok iyi anlıyorum.”

Alnına elini bastırdı, sahte maskesini düşürürken yüz hatları gerildi. "Cinsel ilişkiye girdik ve sen beni evlenmeye zorluyorsun, bunu aileme nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum, evlenince her şey berbat olacak ve sen pişman olacaksın, ben de... senin... düşüncenle... baş edemiyorum..."

Nefes alışverişi o kadar hızlandı ki cümlesini bitiremedi. Tam bir panik atak geçirdiğini fark edince, bardağı hızla yere bıraktım ve ileri atıldım. Onu sıkıca kucaklayıp, kollarımı göğsüme bastırdım ve yanaklarını ve şakaklarını öpücük yağmuruna tuttum.

“Şşş...her şey yoluna girecek.”

Kollarımı sıkma hareketlerini yapıyorum ve sonunda nefes alışverişi yavaşlayınca, bana yaslanıyor.

Çenesinden sıkıca tutarak başını geriye doğru ittim ve kâbusun ardından gözlerinde beliren gerçeklikten kopuk ifadeyi görünce endişem arttı.

"Prensesim," diye mırıldandım, ses tonumu olabildiğince yumuşak tutarak. "Bana bakın."

Dün gecekinin aksine, bakışları bana odaklanmıyor, bunun yerine vücudunu kollarımın arasından çekip banyoya doğru yürürken duygusuz bir ses tonuyla, "İyiyim. Bana bir dakika ver." diyor.

O aramızdaki kapıyı kapatana kadar ona bakarken alnımda bir kırıksıklık belirdi.

Sienna'ya ne oldu da gerçeklikten kopmayı öğrendi?

Neyse ki banyoda bir dakikadan fazla kalmıyor, yoksa kapıyı kırıp içeri girerdim.

Dışarı çıktığı anda, "Benden ne saklıyorsun?" diye sordum.

Büyük bir sürprizle, çok daha sakın görünüyor ve yüzündeki boş ifade kaybolmuş.

Gerçekten de rahat görünüyor.

Bu durumun normal olmadığını anladığım için yüzümdeki somurtkanlık daha da artıyor.

"Hiçbir şey." Yaklaşıyor ve kalçasını, soğumakta olan yiyeceklerimizin bulunduğu tezgaha yaslıyor. "Peki, Christiano, bu karmaşayı nasıl halledeceksin?"

Belki de davranışlarını fazla abartıyorum ve sadece benim ona uyguladığım baskıdan dolayı stres altında.

İçini rahatlatmak isteyerek, "Yemekten sonra anne babamızı ziyaret edeceğiz. Senin yapman gereken tek şey gülümsemek. Onlara evlendiğimizi ben söyleyeceğim," diye yanıtlıyorum.

Kadın inanılmaz bir kahkaha attı. "Peki, neden birdenbire fikrimi değiştirdiğimi sorduklarında aileme ne diyeceksin?"

"Gerçek şu ki, sonunda sana aşkımıza karşı koymanın boşuna olduğunu ve birlikte olmamız gerektiğini anlamamı sağladım."

Yüz ifadesi ağırlaşıyor ve yüreğindeki acıyı gizlemeye çalışmadan fısıldıyor: "Biz birlikte olmamalıyız, Christiano."

Başımı sallayarak ona uyarıcı bir bakış attım. "Sakin o konuya girme. Bu saçmalık hakkında konuşmaktan bıktım, Sienna."

İçini çekerek bir tabak yemek ve bir çatal alıp mutfaktan çıktı.

Tabağım onunkinden iki kat daha fazla yemekle dolu, çatalımı da alıp oturma odasına, onun yanına gidiyorum.

Sienna yine pencere kenarındaki koltuğa oturuyor ve ben de dün geceki gibi onun karşısına, kanepeye oturuyorum.

Hazırladığı yemeği yerken gözlerim ondan ayrılmıyor.

Onun kadınsı hareketlerini ve iki dilim pastırmayı nasıl yavaş yavaş yediğini hayranlıkla izliyorum.

Onun yemek yemesini izlemek beni tahrik ediyor ve penisim pantolonumun fermuarına kadar sertleşiyor.

Giydiği beyaz ve pembe yazlık elbise bacaklarını açıkta bırakıyor ve gözlerim ayak parmaklarından uyluklarına kadar her santim tenini incelerken, havada bir gerilim hissi oluşmaya başlıyor.

Öne eğilip tabağımı cam sehpanın üzerine koydum, sonra tekrar kanepeye yaslandım.

Sienna son lokmasını yuttuktan sonra tabağını almak için ayağa kalktığında, öne eğilip tabağını elinden alıyorum ve kendi tabağımın üzerine koyuyorum. Kalçalarından tutarak onu kucağıma çekiyorum ve nefesi kesilirken, onu tam istediğim gibi, bacaklarımı onun üzerine atacak şekilde konumlandırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi temkinli.

Elbisesinin kumaşı yukarı doğru kalkmış ve ben de kendimi tutamayıp avuçlarımı bacaklarının üzerinde yukarı aşağı gezdiriyorum. "Savaşmaktan yoruldum. Bırak da seni seveyim, Sienna."

Sol elimi kaldırıp yanağını avuçladım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdığımda geri çekilmedi. Dişlerimi alt dudağına değdirmeden önce ağzının içini yaladım. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, "Seni çok istiyorum, prensesim. Beni bu azaptan kurtar," dedim.

Birkaç saniye bir şey düşünüyor, sonra başını yana eğiyor. "Son sekiz yıldır hiç seks yapmadın mı?"

"Neredeyse dokuz yıl," diye düzeltiyorum onu. Doğum günüm iki ay sonra. "Hayır, yapmadım." Sağ elim elbisesinin kumaşının altına kayıyor ve parmak boğumlarım külotuna değdiğinde, benim için ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. Eğilerek, sesimi alçaltarak itiraf ediyorum, "Bu, doğaçlama yapmadığım anlamına gelmiyor." Danteli kenara itip yavaşça parmağımı vajinasına sokuyorum. "Saatlerce yumruğumu senin olduğunu hayal ederek becerdim, ama Tanrım, bebeğim..." Alt dudağını tekrar dişlerimle sıyrıyorum, "...hayal ettiğim hiçbir şey gerçeğin yanına bile yaklaşıyor."

"Ben de." Gözlerim tekrar onun gözlerine takıldı ve ona sorgulayıcı bir bakış attığımda, "Dokuz yıldır kimseyle birlikte olmadım," diye ekledi.

Şükürler olsun. Bana sadık kaldı.

Sienna kalçalarını döndürmeye başladı ve inilti çıkardığında, ben de bir saniye bile daha fazla bekleyemedim.

Olabildiğince hızlı hareket ederek kemerimi gevşettim ve pantolonumun fermuarını aşağı çekerek acıyan penisimi hızla serbest bıraktım.

Sienna külotunu yana çekerek üzerime doğru pozisyon aldı ve ben de tam açıklığına bastırdığım anda, içimden çaresiz bir inilti yükseldi.

Tanrım, ona nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Ona sertçe bastırıyorum ve sonunda onun dar, ıslak sıcaklığına boşaldığımda, zevk anında geliyor.

"Kahretsin, bebeğim," diyorum sesim gergin bir şekilde, her içine girdiğimde onu aşağı çekebilmek için kalçalarından tutuyorum.

Onun uyarılmasının çıkardığı o kaygan sesler penisimi kaplıyor ve beni çıldırtıyor; kontrolümü kaybettiğim için istikrarlı bir tempoyu koruyamıyorum, Sienna kontrolü ele aldığı anda minnettar oluyorum.

Ellerini omuzlarıma dayayarak beni sert ve hızlı bir şekilde becermeye başlıyor ve kucağımda kadının zıplaması, gerçekleşmiş bir ıslak rüya gibi.

"Beni sertçe becer," diye emrettim, sesim boğuk ve karanlıktı. "Beni ne kadar çok sevdiğini göster."

Sienna'nın dudakları benimkine yapıştı ve onun bana verdiği her bir tutkulu sevgiden zevk alarak, onun benimle istediğini yapmasına izin verdim.

Öpüşleri uyuşturucu gibi, vajinasının penisimi kavrayıp bırakma şekli ise ruhumu tamamen çıplak bırakıyor.

Sadece Siena var.

O, geçmişimi, bugünümü ve geleceğimi avucunun içinde tutuyor.

"Sienna," diye fısıldıyorum adını, orgazmım gelmeden hemen önce dudaklarına bir dua gibi. İçine boşalırken, o hızını hiç düşürmüyor. Beni gittikçe daha hızlı alıyor ve yemin ederim ki, sanki içimdeki her damla meniye emiyor gibi hissediyorum.

Aniden hareketleri değişiyor ve sertçe bastırarak, klitorisini pelvisime sürterek beni derinden içine gömüyor.

Onun istediğini nasıl aldığını ve orgazm olduğunda dudaklarının nasıl aralandığını, kirpiklerinin nasıl indiğini ve yanaklarının nasıl kızardığını, memnuniyet dolu bir iniltiyle birlikte nasıl süzüldüğünü izlerken kendimi tamamen kaybettiğimi çok seviyorum.

Tanrım, kadını penisin üzerinde boşalırken muhteşem bir görüntü sergiliyor.

O, zevkini doruk noktasına ulaştırırken sürekli bana sürtünüyor ve bu da bana onun içinde olmanın ne kadar inanılmaz bir his olduğunu iyice idrak etme fırsatı veriyor.

Ev.

Onun bedeni, tamamen rahatlayabildiğim tek yer.

Onu baştan aşağı görmek isteyerek elbisesinden tuttum ve kumaşı başından aşağı çektim. Sütyenin kopçasını açtım ve askılarını kollarından aşağı çekerken gözlerim kusursuz göğüslerini adeta yuttu.

Kucağımda hareketsiz dururken tek kelime etmeden, ellerimi yumuşak teninde yavaşça gezdiriyorum. "Çok güzel."

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak gömleğimin düğmelerini açtım ve gömleği açarak Sienna'yı kendime doğru çektim, böylece göğüsleri göğsüme yapıştı. "Evet."

Ellerim sırtında yukarı aşağı dolaştıktan sonra külotunun altına inip kalçalarını kavradım. "Harika!"

Tekrar sertleşmiş olan penisimle, kalçasını tutmaya devam ederken yavaşça içine girmeye başladım ve eğilerek boynunu ve omzunu ısırıp öptüm.

Sienna'nın elleri göğsümün üzerinde geziniyor, parmakları kalbimin üzerindeki dövmeyi okşuyor, ardından boynuma ve göğüs kaslarıma öpücükler kondurmaya başlıyor.

Bu sefer tempoyu yavaşlatıyorum, onunla sevişmenin her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.

Aramızdaki zevk ve duygu doruk noktasına ulaşırken, "Bana bak, bebeğim" diyorum.

Sienna'nın gözleri benimkilerle buluştuğu an, bir araya geliyoruz ve kendimi tutamayıp "Bana karşı ne hissettiğini söyle" diye yalvarıyorum.

Kollarını sıkıca boynuma doladı ve tam da yapmayacağını düşündüğüm anda, "Sen benim için dünyalar değerindesin" diye fısıldadığını duydum.
Hâlâ beni sevdiğini söylemeyi reddediyor. İnatçı kadın.

Bölüm 15

Siena

Christiano beni iki kez orgazma ulaştırdıktan sonra, Nico'yu beklerken hazırlanmam için bana otuz dakika süre verdi.

Sanki hayatımın en çılgın hız trenine binmiş gibiyim, Christiano'nun az önce gelen Nico'dan küçük kadife kutuyu almasını izlerken.

O tekrar çıkıp kapıyı arkasından kapatırken, Christiano bana doğru yürüyor ve kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başlıyor.

Cinsel ilişkinin verdiği o hoş his geçtikten sonra, göğsüme bir endişe doldu. İlaçlar olmasaydı, muhtemelen şu anda bir hastane yatağında yatıyor olurum.

Tam önümde durdu ve kutuyu açtığı anda, tanıdık elmas yüzüğü gördüm.

Çenem titremeye başladı ve tamamen yenilmiş hissederek, içimi umutsuzluk kapladı.

Sol elimi tuttuğunda onu durdurmaya çalışmadım bile. Elmas yüzüğü yüzük parmağıma takarken, kaderimi bir kez ve sonsuza dek ona bağlamasını izledim.

Christiano'nun sesi acımasızdı, capo dei capi olarak sahip olduğu tüm gücü yansıtıyordu. "Yüzüğümü parmağından asla çıkarmayacaksın." Çenemi kavrayıp başımı geriye doğru itti, böylece gözlerine bakabildim. Siyah gözlerinde hiçbir hoşgörü ve sabır yoktu. "Bir ay içinde benimle evleneceksin. Bir gün sonra değil. Anladın mı?"

Sesimde hiçbir direniş belirtisi olmadan, fısıldadım: "Anlıyorum."

Elimi kaldırıp yüzük parmağıma nazik bir öpücük kondurdu. Yüzündeki gerginliğin rahatlamayla kayboluşunu izledim ve beni kollarına çektiğinde başımı onun sağlam göğsüne yasladım.

Ruhsal hastalığımla nasıl başa çıkacağımı ya da bunu ondan nasıl saklayacağımı hiç bilmiyorum.

Zihnimin ne kadar bozuk olduğunu öğrenmesi an meselesi ve o gün geldiğinde bana olan bağlılığından pişman olacak.

Kendine mükemmel bir eş bulduğunu sanıyor ama ben onun gibi bir adamın sahip olabileceği en büyük zaafım.

Geri çekilip gözlerini benimkilerde aradı. Yüzünde bir anlık endişe belirdi, sonra alnıma bir öpücük kondurdu ve "Her şey mükemmel bir şekilde yoluna girecek. Göreceksin." dedi.

Cevap vermeye tenezzül etmeden gözlerimi yere indirdim.

"Anne babamızı ziyaret ettiğimizde çok daha mutlu görünmeye çalış."

Öfkem kabardı ve gözlerim tekrar ona kilitlenirken yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Ben üzerime düşeni yapacağım, Christiano. Ailem için, çünkü en son istediğim şey senin öfke nöbeti geçirip tüm Cosa Nostra'yı yerle bir etmen."

Sinirlenmek yerine elimi tuttu ve beni ön kapıya doğru çekerken kıkırdadı. Dışarı adımımızı attığımızda, muhafızlar harekete geçti ve Nico'nun Christiano'nun SUV'unun yanında beklediği yere doğru yürürken bizi takip ettiler.

Arka kapıyı açtı ve parmağındaki yüzüğü görünce, "Tebrikler," dedi.

"Teşekkür ederim," diye içten bir gülümsemeyle karşılık verdim, ama arka koltuğa bindiğim anda gülümsemem yüzümden kayboldu.

Bu rolümü sürdürmeme yardımcı olacak yeterli ilaç belki de bu dünyada yok.

Christiano yanıma oturdu ve sonra mırıldandı, "Abartma."

Ona aynı parlak gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Bundan daha iyisi olamaz. Bununla başa çıkmalısın."

Beni tehlikeli bir bakışla olduğum yere mıhladı, tüylerim diken diken oldu, sonra hırslayarak, "Bu tavrını şimdi ve burada senden söküp atacağım. Beni zorlama, Sienna." dedi.

Nico ön koltuktan yalvararak, "Lütfen onu itmeyin," diyor. "Bunu gerçekten görmek istemiyorum."

Kollarımı göğsümde kavuşturup arkama yaslandım ve hayatımda tanıdığım en inatçı adamdan başımı çevirdim.

Nico motoru çalıştırıyor ve annemle babamın evine doğru arabayla giderken, onlara haberi nasıl vereceğimi düşünmeye başlıyorum.

Hastalığım ve her gün mücadele ettiğim korku hakkında her şeyi biliyorlar. Christiano'nun onlara söylediği tek bir kelimeye bile inanmayacaklar.

Babam şüphelenecek ve Christiano'yu sorgulayacak.

Hayal gücüm beni alıp götürüyor ve zihnimde babamla Christiano'nun kavga ettiği bir sahne canlanıyor. Silahlarını çekip birbirlerine ateş ettiklerini hayal ettiğimde, tüm vücudum şiddetli bir şekilde irkiliyor.

"Siena mı?"

Başım dönüyor ve dudaklarımdan çıkan nefesler korku ve aceleyle dolu. "Babam yalanı hemen anlayacak ve kıyamet kopacak, birbirinizi öldüreceksiniz ve..."

Christiano beni öyle sıkıca kavradı ki, kısa bir an için aklımı tamamen kaybetmemi engelleyen tek şeyin o olduğuna inandım.

"Bunların hiçbiri olmayacak," diyor, sesi güven verici ve rahatlatıcı. "Onun anlayabileceği bir yalan yok." Elini başımın arkasına dokunduruyor, sonra kollarımı sıkmaya başlıyor ve tıpkı bebekliğimden beri yaptığı gibi, beni sakinleştirmeye başlıyor. Nefesim yavaşladığında, Christiano gözlerime bakıyor. "Seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Ona söylediğim gerçek bu."

Yüzüm yalvarır bir ifadeye bürünüyor ve aklının kesin olduğunu bilmeme rağmen, "Birbirimize karşı ne hissettiğimizin önemi yok. Onlar benim seninle evlenmek istemediğimi biliyorlar," diyorum.

"O zaman onlara fikrinizi değiştirdiğinizi söyleyeceksiniz."

Tanrım!!! O anlamıyor çünkü akıl hastalığı hakkında hiçbir şey bilmiyor. Her an öldürülebileceğini bilerek her gün işe gitmesini izlemek zorunda kalmaya

dayanamam.

Ölüm korkusu (tanatophobia) giderek daha da kötülecek.

Ondan uzaklaşıp tekrar koltuğa yığıldım.

Aileme inandırıcı bir şey anlatmak için çaresizce uğraşıyorum. Son üç aydır Augusto ve Yuki ile o kadar meşguldüler ki, aramızda epey mesafe oluştu.

Eğer onlara Christiano ile gizlice görüştüğümü ve ona yeniden aşık olduğumu söylesem, buna inanırlar mı?

Muhtemelen.

Ama korkumun sihirli bir şekilde ortadan kaybolduğuna asla inanmayacaklar.

Başka ne söyleyebilirim ki?

Bok.

Christiano'nun eli benim iki elimi de kavıyor ve sıkıca sıkıldığında parmaklarımın birbirine dolandığını fark ediyorum.

"Her şeyi ben halledeceğim," diyor. "Senin sadece mutlu görünme konusunda inandırıcı bir iş çıkarman gerekiyor."

Ona tekrar baktım ve ona hâlâ verdiğim acının gözlerinde biriktiğini gördüm.

Bu sadece bir günlük.

Bu gece yalnız kaldığımda dağılabilirim, ama önümüzdeki birkaç saat boyunca sorunlarımı bir kenara bırakmak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Derin bir nefes verirken, Christiano'ya olan sevgimin yeniden yüzeye çıkmasına izin veriyorum ve sağ elimi çevirerek parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetliyorum.

Belki de tüm bu korkunun arasında onunla birlikte küçük mutluluk anları bulabilirim. Gerçeği öğrendiğinde, en azından onu kaybettiğinde yeniden yaşayabileceğim güzel anılarım olacak.

Ona doğru eğildim ve sol elimle çenesine uzanırken başını eğdi ve dudaklarımız birleştiği anda, amansız endişe biraz hafifledi.

Christiano, öpüşmeyi ateşli bir çılgınlığa dönüştürmek yerine nazik bir şekilde sürdürüyor ve geri çekildiğinde gözleri benimkileri arıyor. "Bu ne içindi?"

"Bugünlük beyaz bayrak sallıyorum."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Kabul ediyorum."

Nico SUV'yi aile evimizin giriş yoluna sürdüğünde, derin bir nefes alıp içimden sessizce dua ediyorum.

Anneme haber vermek için mesaj atmalıydım ama Nico arka kapıyı açıp ben dışarı çıktığımda artık çok geçti.

Christiano'nun telefonu çalıyor. "Bir saniye bekleyin."

Fırsatı değerlendirerek aceleyle eve girdim. "Anne? Baba?"

"Mutfak."

Antreden hızla geçtim ve mutfığa girdiğimde akşam yemeğini yeni bitirmiş olduklarını gördüm.

"Bu bir sürpriz!" Annem ayağa kalkıp bana sarıldı. "Son birkaç haftadır seni gittikçe daha az görüyormuşuz gibi geliyor."

“Dinle,” diye omzumu çevirip baktım, Christiano’yu görmeyince haberi birden ağzımdan kaçırdım, “Christiano ile nişanlandım.”

"Bu da ne lan?" diye çıkıştı babam, oturduğu tabureden fırlayarak.

Aman Tanrım.

Babama sakın olmasını elimle işaret ettim ama annem sol elimi tuttu ve yüzüğü görünce şaşırdı.

“Aman Tanrım!” Yüzünde şok ifadesiyle, “Buna inanamıyorum,” diyor.

“Bir saniye bekleyin,” diyorum, sonra da aceleyle her şeyi anlatıyorum: “Onunla vakit geçirdim ve kendimi ona tekrar aşık olmaktan alıkoyamadım.”

Yalan söyle, Sienna. Hayatlar buna bağlı.

"Onunla evlenmeyi her şeyden çok istiyorum."

Bence bu inandırıcı geldi.

Christiano'nun gelip gelmediğini hızla kontrol ettim, hala onu göremediğim için fısıldadım, "Ölümden korktuğumu bilmiyor ama onunla daha çok vakit geçirdiğimden beri eskisi kadar kötü değil." Yalanım gerçeğe dönüştü ve itiraf ettim, "Beni sakinleştirmenin bir yolunu buluyor."

Birlikte olduğumuz zaman.

Onun gidişini her izlemek zorunda kaldığımda durumun ne kadar kötüleşeceğini hiç tahmin edemiyorum.

Annemin ve babamın yüzlerinde şaşkınlık belirliyor ve tanıdık, kendinden emin adımların sesini duyduğumda, "Ona ilaçlardan ve ölüm korkusundan bahsetmeyin," diye yalvarıyorum.

Annem omzumu sıkarken ikisi de başlarını salladı ama fısıldayarak, "Bir noktada ona söylemek zorundasın. Bunu ondan saklayamazsın," dedi.

Christiano mutfığa girdiğinde, şaşkın bakışları ona çevrildi.

Christiano'nun yanına geçiyorum ve o kolunu belime doladığında, elimi göğsüne koyup başımı ona yaslıyorum, böylece birbirini seven bir çift gibi görünüyoruz.

Kalbim hızla çarparken, "Bir ay sonra evleniyoruz," diyorum.

“Bir ay mı?!” diye çığlık attı annem, gözleri kocaman açılmıştı.

Babam ise Christiano'yu ve beni dikkatle izliyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş, son derece sakın bir ses tonuyla, "Bu ani acele neden?" diye soruyor.

Zihnim çaresizce bir cevap arıyor, ama hiçbir şey bulamıyorum.

Christiano, kontrollü ve saygılı bir ses tonuyla, "Yedi yıldır bekliyoruz," diyor. "Siena'yı bu gezegendeki her şeyden daha çok seviyorum ve daha fazla bekleyemem."

Babamın dikkati birden bana yöneldi ve bir an bana baktıktan sonra, "Bunu mu istiyorsun, Sienna?" diye sordu. Göz temasını bir saniye bile kesmeden bana yaklaştı. "Bir ay sonra Christiano ile evlenmek istiyor musun?"

Başka seçeneğim olmadığını bilerek, "Christiano'yu seviyorum baba. Tüm kalbimle." diye itiraf ediyorum.

“Biliyorum.” Babam başını yana eğdi ve sanki her kelimemi ve hareketimi zorlama belirtisi aramak için inceliyormuş gibi hissettim. “Bunu sormadım.”

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Christiano'dan uzaklaşarak babamın koluna yapıştım ve ona daha önce hiç karşı koyamadığı sevimli bir bakış attım. Sesim bir şekilde, sanki gerçekten söylediğim şeylere inanıyormuşum gibi özgüven doluydu. "Evet, baba. Bir ay içinde Christiano ile evlenmek istiyorum."

Babam yüzündeki gerginlik geçmeden önce bir an daha bana baktı. Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ve beni kucaklayarak, "O zaman senin adına mutluyum," dedi.

Bana inandığından emin olmak için ekliyorum: "Baba, hayatım boyunca istediğim tek şey buydu."

Beni geriye doğru itti ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdiğinde, neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Aman Tanrım, az kalsın!

Babam Christiano'nun elini sıkarken, ben de annemin kollarına atıldım. "Tatlım, tek istediğim senin mutlu olman," derken ona sıkıca sarıldım.

"Öyleyim," diye yalan söylüyorum ama aniden bir hıçkırık kopuyor ve yanaklarımdan yaşlar akmaya başlayınca ben bile şaşıyorum. Annem yüzümü görebilmek için beni geri itince, "Mutluluk gözyaşları," diye hızla söylüyorum. Ağzımın etrafındaki gülümseme titriyor ve her şeyi mahvettiğimi hissederek, "Çok duygulandım," diye ağlıyorum.

Christiano kolumu tuttu ve ben de hızla ona doğru dönüp yüzümü göğsüne gömdüm.

"Sorun yok prensesim," diye fısıldadı sevgiyle, bir yandan da pazularımı tekrar tekrar sıkarak beni sakinleştirmeye çalışıyordu.

Kollarımı ona doladım ve hıçkırıklar arasında nefes nefese kaldım. Kaotik duygularım ve paramparça olmuş zihnim üzerinde kontrolü yeniden kazanmaya çalışırken, Christiano beni birkaç saniye sıkıca tutmakla, sonra da gevşetmek arasında gidip gelmeye devam etti. İçimdeki yoğun duygular yatışana kadar bu işlemi tekrarladı.

Ağlamayı nihayet durdurabildiğimde, anne babamın yüzlerindeki soruları görmek istemediğim için bir dakika daha kendime saklıyorum.

Babam artık her şeyi tekrar tekrar sorgulayacak.

"Bunu nasıl yapacağını nereden bildin?" diye sordu annem, sesi tamamen şaşkına dönmüş bir halde.

Christiano, "Bunu daha sevgiliyken anladım," diye yanıtlıyor. "Sanırım değişen baskılar Sienna'ya odaklanabileceği başka bir şey veriyor ve onu daha ayakları yere basan biri yapıyor."

Christiano'dan uzaklaşıyorum ve anne babamın aslında iyi olduklarını, bir anlığına aklımı kaybedip her şeyi mahvetmediğimi görünce, dudaklarımda rahatlamış bir gülümseme belirliyor.

"Neler oluyor?" diye sordu Bianca aniden kapıdan.

"Sienna ve Christiano evleniyor!" diye çığlık attı annem ve bir saniye sonra sıkıca kucaklandım.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı kız kardeşim. "Bunun sadece zaman meselesi olduğunu biliyordum."

Bir dakika kadar ıglıklar, sarılmalar ve yüzüğüme bakışlar oldu ve her şey tekrar bunaltıcı hale gelmeye başladığında, Christiano beni kucaklayıp yanına çekti.

"Hepimizin kutlama yapabileceğı ve düğün hakkında konuşabileceğimiz bir akşam yemeğı ayarlayacağım," diyor. "Ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Haberi anne babama söylemek için onların evine uğramamız şart."

"Annene söyle, sabah ilk iş onu arayacağım," dedi annem.

"Yapacağım."

Vedalaşıyoruz ve Christiano ile evden ayrılırken tekrar gerginleşmeye başlıyorum çünkü ailesine söylemek bambaşka bir konu.

Daha önce de oğullarıyla ilişkimi bitirmiştım ve bu habere sevineceklerinden pek emin değilim.

Bölüm 16

Hristiyan

SUV'ye geri bindiğimiz ve Nico Vitales malikanesinde uzaklaştığı anda Sienna'ya gülümsedim. "İyi iş çıkardın, prenses."

"Evet?"

Hâlâ gergin olduğunu fark edince, "Rahatlayabilirsin. Zor kısım bitti, geride kaldı," dedim.

"Bunu söylemek senin için kolay," diye mırıldandı, gözleri pencereden dışarıdaki manzaraya dikilmişti.

"Babam evleneceğimizi zaten biliyor," diye bilgilendiriyorum onu.

Sienna'nın başı bana döndü ve dudaklarından bir nefes kesilmesiyle "Ah, seni daha önce aradı mı?" diye sordu.

"Hayır. Augusto beni aradı ve ona evleneceğimizi söyledim." Elimle yanağının şişkinliğine hafifçe dokundum. "Babam, fikrini değiştirip rızanı vermezsen seni zorla evlendireceğimi aylardır biliyordu."

Güzel yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ve o bunu sorun etmedi mi?"

"Elbette. Sensiz yaşayamayacağımı anlıyor."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Son yedi yılı gayet iyi atlattın."

Başımı yana eğdim. "Gerçekten buna inanıyor musun?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, bize yaşattığı tüm kalp kırıklıkları havayı gerginleştiriyor.

"Özür dilerim, Christiano," diye fısıldadı ve beni bir kez daha şaşırttı.

Babasını benimle evlenmek istediğine ikna etmek için elinden gelen her şeyi yaparken, neredeyse ona inanmıştım. Özellikle de sonunda beni sevdiğini söylediğinde.

Ama sonra panik atak geçirdi ve her ne kadar bunu sadece bunalımlılık olarak geçiştirmeye çalışsa da, ben gerçeği biliyorum.

Elini onun elinin üzerine koyup sıkıca sıkarak, "Bu geceden sonra işler kolaylaşacak," dedim.

Fısıltıyla, "Bundan çok şüpheliyim," diyerek dikkatini tekrar pencereye çevirdi.

Ona bakmaya devam ettikçe kaşlarım çatıldı. "Neden?"

"Yüzüğümü parmağıma takıp mutluymuş gibi davranmamı emretmen hiçbir şeyi değiştirmiyor. Günün sonunda, yine de seninle evlenmek istemiyorum."

Nico, SUV'yi Enzo'nun Mustang'inin arkasında durduruyor. Bazen düşünüyorum da, eğer anne babamız ona biraz şans verseydi, tekrar onların yanına taşınırdı.

Sienna ile aramdaki konuşmayı bir kenara bırakıp kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım. Aracın arkasına doğru yürüdüm, Sienna'nın elini tuttum, parmaklarımızı

kenetledim ve onu ön kapıya doğru götürdüm.

Kapıyı çalma zahmetine girmeden eve girdik ve Enzo'nun kahkahalarının sesini takip ederek bilaro salonuna gittim.

Annem uzanma koltuğunda rahatlarırken, babam ve Enzo dart oynuyorlar.

Enzo üç kez hedefi tam isabetle vuruyor ve kendinden gurur duyarak, "Seni alt edeceğim, yaşlı adam," diyor.

Bir saniye sonra, babasının ona fırlattığı dartı savuşturmak için eğilmek zorunda kaldı.

"Dikkatli ol," diye uyardı annesi onu.

Baba ona şöyle bir baktı. "Eğer dartı savuşturamıyorsa, çok büyük bir sorunumuz var demektir."

Bir adım öne çıktığımda, babamın gözleri anında bana çevrildi. Sienna'yı fark edince derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi.

Annem babamın tepkisini fark etti ve başını bize doğru çevirdi. Gözleri Sienna'nın gözleriyle buluştu ve ayağa kalkarak, gerçek bir kraliçe gibi odanın karşısına geçti.

"Merhaba Sienna," diyor annesi, sesi sıcak ve samimi. "Seni çok özledik." Sienna'nın her iki yanağına da birer öpücük konduruyor.

"Merhaba, Gabrielle Teyze," diye yanıtlıyor Sienna, yüzü gergin bir halde. Babasına bakıyor ve saygı dolu bir ses tonuyla, "Merhaba, Damiano Amca," diyor.

Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı ve daha devam edemeden, "Bir ay sonra evleniyoruz," dedim.

Ne annem, babam ne de Enzo şaşkınlık belirtisi göstermiyor.

Annemin bakışları benden Sienna'ya kaydı. "İstek mi, yoksa zorla mı?"

Herkesin dikkati kadınıma yöneldiğinde, onu sakinleştirmek için elini sıkıca sıkıyorum.

Sienna'nın yüzünde endişeli bir gülümseme belirdi ve gözleri benimkine kaydı.

"Zorla," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Baba hiçbir şey söylemezken, anne elini Sienna'nın omzuna koyarak, "Bir zamanlar Christiano'yu çok seviyordun, onu tekrar sevmeyi öğrenebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Tıpkı babasıyla yaptığı gibi, inandırıcı bir maske takıp yalan söylüyor: "Christiano sadece seninle dalga geçiyor." Koluna şakayla karışık vuruyor ve sevgi dolu bir gülümsemeyle ekliyor: "Onunla evlenmekten onur duyardım ve bu vesileyle ondan ayrıldığım için özür dilemek istiyorum. O zamanlar ikimiz de çok gençtik."

Annemin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve Sienna'nın elini tutarak yüzüğe baktı. "Bu beni çok mutlu etti. Tebrikler." Sienna'yı bırakıp bana sarıldı.

O uzaklaşınca, babam elimi sıktı ve hızla Sienna'nın koluna dokundu. Onu sadece anneme ve kız kardeşlerime sarılırken görmüştüm. Bir de, hayatta olduğu zamanlarda büyükanneme.

Enzo beni geçip Sienna'yı sıkıca kucakladı ve yerden kaldırdı. "Tebrikler."

Ona sert bir bakış attım. "Onu yere bırak."

Neyse ki söylenenleri yaptı, sonra gelip elimi sıktı. "Dürüst olmak gerekirse, Sienna'yı ikna edebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Mucizeler olur," diye yanıtlıyorum, kolumu Sienna'nın omuzlarına dolayarak onu yanıma iyice çekiyorum.

"Franco'ya söyledin mi?" diye soruyor babam.

"Az önce annemle babamdan geldik," diye yanıtlıyor Sienna. "Annem yarın sabah ilk iş olarak seni arayacağını söyledi, Gabrielle teyze."

"Gelecek hafta kutlama için benim evimde akşam yemeği yiyeceğiz," diye bilgilendiriyorum onları.

Enzo dartları eline alıp tekrar atmaya başlarken, "Restoranlardan birinde değil mi? Çatı katında misafir ağırlamaktan nefret ediyorsun herhalde, değil mi?" diye sordu.

"Bir daha o riski almayacağım," diye homurdandım. "Son sefer benim için iyi sonuçlanmadı."

Vuruldu ve Sienna'yı kaybettim.

Vücudunda bir titreme hissettim ve ona baktığımda başını aşağı indirdi, böylece yüzünü göremedim.

"Doğru. Unutmuşum." Enzo üç oku da tahtanın ortasına sapladıktan sonra bana baktı. "Peki, sırada ne var?"

"Arnavutlar, değil mi?" diye soruyor babam, üç bardak viski doldururken. "Sen ne içmek istersin, Siena?"

"Baba, o bir gazlı içecek alacak," diye onun adına cevap verip saçlarına bir öpücük konduruyorum.

"Şampanya içmeliyiz," diyor annem ve babama katılmak için bara doğru yürürken Sienna'ya, "Şampanya içmekte bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

Bir an tereddüt etti ve ben tekrar araya girdim. "Alkolün tadını sevmiyor ama şampanya içebilirsiniz."

Hâlâ gözlerimden kaçınarak, babasının ona doldurduğu limonata bardağını almak için bara doğru yürüdü. Sadece birkaç yudum aldıktan sonra, dartları çıkarmak için tahtaya yöneldi.

"Hepiniz saklanın," diye şaka yapıyor.

Annem ve Enzo kıkırdar ve Sienna ilk oku atmaya çalışırken, ok elinden kayar. Anında tepki veririm ve onu yakalayıp, ok yere düşmeden hemen önce vücudunu geriye doğru çekerim; ok ayağını bir santimle ıskalar.

Diğer iki oku da elinden kapıp annemin koltuğunun yanındaki masaya fırlattım ve "Sana zarar verebilecek şeylerle oynama" dedim.

Gözleri kocaman açılmış bir şekilde bana bakarken nefes nefese, "Az kalsın," dedi.

Elimle yanağını okşadım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Merak etme prensesim. Asla incinmene izin vermeyeceğim."

"Ahhh... ne kadar da tatlı bir çift değil mi?" diye mırıldanıyor anne.

Babam anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve Enzo, "Sevimli kelimesi Christiano ile hiç bağdaşmıyor," diye karşılık verirken gülmeye başladı.

“Sus artık.” Annesi ona şakacı bir bakışla baktı. “Dikkatli olsan iyi olur. Kardeşin artık evlenip yuva kurduğuna göre, tüm çabalarımı senin evlenmene odaklayabilirim.”

Kol saatine baktı. "Lanet olsun, saate bir bakın. Sanırım eve gitmeliyim."

"Ben sadece içecekleri doldurdum," diyor babam. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Enzo bara doğru yürüdü ve iki bardak aldı. Kendi bardağından bir yudum almadan önce birini bana uzattı. "Peki, sırada ne var?" diye sordu daha önce sorduğu soruyu hatırlatarak.

“Babam haklı. Arnavutlar, ayrıca Dragomir için on milyon doları da temizlemeniz gerekiyor.”

Enzo, Cosa Nostra'nın başına geçtiğimden beri benim yardımcım oldu. Bize uygun bir sistem bulmamız biraz zaman aldı. O tüm para aklama ve inşaat işleriyle ilgilenirken, ben örgütün mali işlerini yürütüyorum, yeni işler getiriyorum ve İrlandalılar ve Arnavutlar gibi tehditlerle ilgileniyorum.

Enzo'nun kaşı kalktı. "Ne zamandan beri onun için kara para aklıyorum?"

"Şu andan itibaren Cosa Nostra ile Rumenler arasında barışı korumak istiyorum, bu yüzden onun mutlu kalmasını sağlamak size kalmış."

Beş dakika daha kaldıktan sonra bardağı bara geri bıraktım ve "Eve gidiyoruz. Akşam yemeğiyle ilgili her şeyi önümüzdeki hafta size mesajla bildireceğim." dedim.

“Tamam. Dışarıda dikkatli ol,” diye yanıtlıyor annem.

Babam ve Enzo'dan çene kaldırma masajı alıyorum ve Sienna'nın elini tutarken o da aileme veda ediyor.

Onu konaktan dışarı çıkarırken, "Ailelerimize haber verdikten sonra kendini daha iyi hissediyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Onun enerjisi farklıydı ve Bentley'ime yaklaşırken onu durdurup çenesinden tuttum. Başını geriye doğru eğerek gözlerine baktım. Yeşil irislerinde korkunun titrediğini görünce kaşlarım çatıldı.

“Neden korkuyorsun?”

Benden uzaklaşıp arka koltuğa geçti. Ben de yanına oturdum ve Nico kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürürken hırıldayarak, "Konuş benimle, Sienna. Neden korkuyorsun?" dedim.

“Hayır, değilim!” Nefesi kesildi ve pencereden dışarı bakmadan hemen önce yutkundu. “Sadece yorgunum. Son yirmi dört saatte çok şey oldu.”

“Yalan söylemeye devam et, prenses,” diye iç çektim. Sienna'yı dikkatle izlerken, “Benden sakladığın şeyleri öğrenmem an meselesi,” diyerek ona bir tuzak kurdum.

"Hiçbir şey saklamıyorum," diye çıkıştı, tam da tuzağıma düştü. Sert tepkisi bana tam olarak bilmek istediğim şeyi söyledi.

Ona bakarken, kendini ele verdiğinin farkına vardığı anı görüyorum.

Ona doğru eğilerek burnumu çenesinin üzerinden kulağına kadar sürdüm. "Bir daha bana asla yalan söyleme, Sienna."

Geri çekilirken etrafımızda ağır bir sessizlik çöktü ve Sienna'nın apartmanına vardığımızda, ondan dalga dalga yayılan gerginliği hissedebiliyordum.

Onunla birlikte araçtan indim ve elini tutarak etrafımıza göz gezdirdim, bölgenin güvenli olduğundan emin oldum.

Avluya girdiğimizde Ciro ve Alfia oturdukları sandalyelerden kalktılar.

"Billy ve Lucio neden görevde değiller?" diye soruyorum.

Alfio, Sienna'nın ön kapısını açmak için ikinci kata çıkarken, "Vardiyaları otuz dakika sonra başlıyor," diye bilgilendirdi beni. Aramayı tamamlamasını bekledim ve tekrar görüldüğünde Sienna'yı dairesine götürdüm.

Alfio yeri yeni kontrol etmiş olsa da, onun güvende olduğundan emin olmak için yanına gitmeden önce bir tur atıyorum. "İyi geceler prensesim."

Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Kalmayacaksın, değil mi?"

"Kalmamı ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden başını salladı ve canı çok fena acıdı.

Yanımdan geçmeye çalıştığımda elimi tuttu ve önüme fırladı. "Seni incitmek istemedim. Sadece her şeyi sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Elimi bırakıp omzumu kavradı ve parmak uçlarına yükseldi. Yanağıma bir öpücük kondurmak üzereyken, son anda başımı çevirip dudaklarımı ele geçirdim.

Onu geriye doğru iterek ön kapının yanındaki duvara çarptırdıktan sonra, tadının ne kadar tatlı olduğunu zevkle çıkararak onu adeta yiyip bitirdim.

Evlenmem konusunda bana çok kızıyor olabilir ama aramızdaki yoğun çekim söz konusu olduğunda, Sienna da aynı şekilde karşılık veriyor.

Nefesi kesilip avuçlarımın içinde adeta bir hamur gibi olana kadar öpüşmeyi kesmiyorum. Gözleri arzuyla bulanmış, bacaklarının arasını avuçladığımda ise bana duyduğu tutkuyu ve ıslaklığı hissediyorum.

Kalçaları kıpır kıpır hareket ederken ve daha fazla sürtünme ararken, geri çekilip, "Senin için orgazm yok. Bir dahaki sefere bana yalan söylemeden önce iki kere düşüneceksin," dedim.

Çenesini kaldırarak, dudaklarının köşesi baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı. "Bir vibratör birkaç dakika içinde sorunumu halledebilir."

Böylece?

Kaşım kalktı ve oturma odasını geçerken, "Eşyalarımı karıştırmaya sakın kalkma!" diye bağırdı.

Banyoya adımımı attığım ve dolaba uzandığım anda Sienna kolumu yakaladı, vücudu benimkine yapıştı ve "Başucu çekmecemde!" diye bağırdı.

Onun sert tepkisi beni hemen ona doğru çevirdi ve kapıyı açmak için uzandığımda, elini kapıya çarparak hırıldadı: "Tanrı'ya ve sahip olduğum her şeye yemin ederim ki, dolaba bakarsan bir daha asla seninle konuşmam. Mahremiyetime saygı göster."

Ona dik dik bakıyorum, gözlerindeki korkuyu, paniği ve öfkeyi içime sindiriyorum.

Aklım bir anda, onun görmemi istemediği, insanların banyo dolaplarında sakladığı her şeyi düşünmeye başladı.

Acaba bunun sebebi tamponlarını ve hijyenik pedlerini orada saklaması olabilir mi?

Gianna ve Valentina, büyürken bu gibi konularda çok içine kapanık insanlardı.

Elimi geri çekerek, "Bana karşı böyle vahşileşmene gerek yok," dedim.

Omuzlarından tutup onu yolumdan çekiyorum, sonra yatak odasına gidiyorum. Komodinin çekmecesini hızla açıyorum ve gerçek bir penise benzeyen, damarları bile olan bir vibratör buluyorum.

"Aman Tanrım, kadın," diye kıkırdadım. "Bu benim bedenime sadece birkaç santim kısa."

Nefes nefese, "Neyse ki bu kadar büyük, yoksa benimle sevişirken çok daha fazla acı çekerdim," diyor.

Ona baktığımda, gözlerinde hâlâ panik var.

"Lütfen bana, vibratörümü elinde tutarak buradan çıkmayacağını söyle. Güvenlik görevlileri görecektir."

Banyosuna geri döndüm ve havlulardan birini alıp kauçuk penisin etrafına sardım. Ön kapıya doğru giderken Sienna'nın yanından geçerken, "Prensesim, vajinan bana ait. Penisimin dışında hiçbir şey içine giremez," diye emrettim. Koridora adım attığımda ona baktım. "Tatlı rüyalar, müstakbel gelinim."

Kapıyı yüzüme kapatırken tek kelime etmedi.

Merdivenlere doğru yürürken kahkaham boğazımdan kaçtı. Ciro ve Alfio'ya çene kaldırma hareketi yaptım ve SUV'nin park edildiği yere giderken Billy ve Lucio'nun yanından geçtim.

"Kadınımı güvende tutun," diyorum onlara, ses tonumda onların gözetiminde ona bir şey olursa ölüm tehdidi var.

"Tamam patron," diye yanıtladı Lucio.

Bölüm 17

Hristiyan

Remo'nun kulübesine giden yolda yürürken Adriano evinden çıktı, ön kapısını kilitlerken bana gülümsedi ve "Augusto bana senin ve Sienna'nın tekrar nişanlandığınızı söyledi" dedi.

"Haberler çok hızlı yayılıyor." Durup elini sıkıyorum.

"Tebrikler." Arabanın giriş yoluna doğru yürümeye başladı. "Düğün ne zaman, bana haber verin."

"Elbette." Yola devam edip Remo'nun evine girdim. Onu görmeyince, "Neredesin?" diye seslendim.

"Yukarıdayım. Bir saniye sonra aşağı ineceğim."

İçki masasına doğru yürüdüm ve kendime bir burbon doldurdum. Tam bir yudum alacakken telefonum çaldı. Telefonumu çıkardım ve Valentina'nın adını görünce cevap verdim, "Merhaba-"

"Beni öldürecek!" diye fısıldadı kız kardeşim, sesi korkunç bir dehşetle doluydu. "Arka bahçedeki kulübenin arkasına saklandım. Çabuk ol, Christiano!"

"Yoldayım," diye homurdandım bardağı yere bırakıp ön kapıya doğru koşarken. "Benimle telefonda kalın."

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı Remo.

"Valentina!" diye karşılık veriyorum.

Koşmaya başladı ve biz de hızla yolda ilerlerken, "Bu herif nerede?" diye sordum.

Cevap vermeyince, "Valentina!" diye bağıriyorum.

"Havuz," diye fısıldadı o kadar kısık bir sesle ki kelimeleri zar zor seçebiliyordum. "Şşşş..."

SUV'ye doğru koşarken Nico kapıları açıp öne doğru fırlayarak direksiyonun başına geçti. Ben yolcu koltuğuna otururken Remo da arka koltuğa geçti.

"Valentina'nın yeri! Çok hızlı!"

Nico motoru çalıştırıp gaza basıyor, tekerlekler gıcırdarken hızla araba yolundan aşağı iniyor.

"Beş dakika, Valentina. Geliyorum."

"Neredesin?" diye sesleniyor Will arkadan. "Söz veriyorum, bir daha sana zarar vermeyeceğim. Çık dışarı da bunun hakkında konuşalım."

"Olduğunuz yerde kalın," diye emrettim, sesim öfkeyle doluydu.

Nico o kadar keskin bir dönüş yapıyor ki, SUV savrulup sonra aniden eski haline dönüyor ve ben de kaslarım kasılıyor.

Tam o sırada SUV'yi Valentina'nın malikanesinin ön bahçesine doğru sürüyordu ki, kız kardeşim çığlık attı ve çocuklar ağlamaya başladı.

"Seni yakaladım," diye alaycı bir şekilde mırıldandığını duyuyorum ve karanlık beni tamamen yutuyor.

Kapıyı hızla açıp telefonumu yere düşürdüm ve evin yan tarafına doğru olabildiğince hızlı koştum. O şerefsizin kız kardeşimi saçından sürükleyerek havuza doğru götürdüğünü görünce, gözlerim ona takıldı.

Çok geç, Will beni fark etti ve gözleri korkuyla fal taşı gibi açılırken, bedenim onun bedenine çarptı. O herifi yere serdim ve daha yere düşmeden yumruğum yüzüne indi. Çene kemiğinin kırılma sesi içimdeki canavarı besledi ve ona iki kez daha yumruk attım. O zavallı herif bayıldı ve ben ayağa kalkarken sinirli bir homurtu çıkardım.

Çocukların kocaman ve travma geçirmiş gözlerini görünce, nefes nefese, "Sadece oyun oynuyoruz," dedim. Gözlerim aniden Valentina'nın omzuna kolunu atmış olan Remo'ya kaydı. Sonra boğazındaki kırmızı izleri gördüm.

"Onları eve götürün, birkaç eşyalarını toplamalarını söyleyin, sonra da buradan çıkarın," diye emrederken sesim yapmacık çıkıyor.

Nico, Remo'ya "Hugo'yu arayıp seni eve götürmesini söyleyeceğim" dedi.

Valentina, Remo çocukları kucasına alırken evlendiği adama bakıyor ve Remo çocukları götürdüğünde ona daha da yaklaşıyor.

O şerefsiz yavaş yavaş kendine gelmeye başlar ve gözleri ona odaklandığında, kadın fısıldar, "Güle güle Will. Çocuklara yalan söyleyip iyi bir adam olduğunu anlatacağım."

Valentina bu senaryonun tek bir sonucu olduğunu biliyor. Gözleri gözlerime değişiyor ve elimi kaldırıp baş parmağımla kızarıklıkların üzerinden geçerken, yanağından bir damla gözyaşı akıyor.

"Çok çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim," diye fısıldadı, Will'in ona yaşattığı cehennemın ağırlığı altında yüzü paramparça olmuştu.

"Sonra konuşuruz," diyorum, başımı eve doğru eğerek.

Kadın arkasını dönüp Remo'nun beklediği açık Fransız kapılarına doğru yürüyor.

Hiç sevmediğim adama bakarak, "Kalk ayağa," diye emrettim.

"Lütfen beni öldürmeyin," diye yalvarıyor, acınası sesi beni çıldırttı.

Eğilip yakasından tutarak onu ayağa kaldırdım. Gömleğinin kumaşı yırtıldı ve onu öne doğru ittiğimde, dengesini sağlamadan önce birkaç adım sendeledi.

Malikanenin yan tarafına doğru yürürken tüm vücudunun korkudan titrediğini fark ettim. Yukarı baktım ve Asher'ı bir pencerenin yanında dururken görünce hırıldadım, "Oğluna el salla."

Will elini kaldırıyor ve yürümeyi bıraktığında, kolumu omuzlarına dolayarak onu öne doğru itiyorum. Konağın köşesini dönerken, "Valentina senin karın olmanın cehenneminden kurtulduktan sonra, Remo ile evlenmesini ayarlayacağım. Çocuklarını evlat edinecek ve ona baba diyecekler. Herkesin senin varlığını unutmasını sağlayacağım," diyorum.

"Lütfen," diye yalvardı tekrar, sesi şiddetle titriyordu.

SUV'ye ulaştığımızda, onu arka koltuğa itip yanıma oturdum, Nico ise direksiyonun başına geçti.

"Hugo on dakika içinde burada olacak."

"Güzel," diye yanıtladım Nico'ya, sonra başımı çevirip yanımda duran o berbat şeye baktım. "Hudson Nehri kıyısındaki herhangi bir sessiz yer olur."

Sienna'nın havlusunun yanında ayakkabısının olduğunu fark edince eğilip onu alıyorum. Ani hareketim karşısında Will irkilip çığlık atıyor.

"Tanrım," diye homurdandım havluyu ön yolcu koltuğuna bırakırken, "Kız kardeşim sende ne gördü gerçekten anlamıyorum."

"Valentina seni asla affetmeyecek."

Kolumu kaldırıp ağzına dirseğimle vurdum ve bir dakika kadar sustu, dişini ve kanı tükürdü.

"Havluyu bana uzatır mısın?" diye sormaya cüret ediyor o şerefsiz.

Yakasından tutup sertçe çektim ve gömleğinin ve kolunun bir kısmını yırttım. Elinin içine tutuşturup hırlayarak, "Koltuklarıma tek bir damla kan bulaştırırsan, seni diri diri derini yüzerim." dedim.

Boğazının arkasından panik dolu bir ses çıkarır ve kanayan ağzını bezle kapatırken, deri koltuğa bir şey bulaştırmadığından emin olmak için göz ucuyla bakar.

Nico, SUV'yi karanlık bir alanda durduruyor; SUV'nin farları kıyı ve su üzerinde ışık huzmeleri yayıyor.

Kapıyı iterek açarken, "Çık dışarı!" diye emrettim.

Nico SUV'nin dışında yanıma geldiğinde ve Will yerinden kıpırdamadığında, o herife başımı eğip işaret ettim. Nico aracın arkasına doğru ilerledi, kapıyı açtı, o herifin kolundan tuttu ve onu Bentley'imden dışarı sürükledi.

"Lütfen! Bunların hiçbirinin olmasını istemedim," diye ağlıyor. "Birkaç ay önce gelip beni dövdükten sonra çok sinirlenmişim. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğunu anlamalısın ve Valentina ondan sonra bana aynı gözle bakmadı. Bana dokunmama bile izin vermedi," diye saçmalıyor, ağzından çıkan her acıması kelimeyle beni daha da sinirlendirdiğinin farkında bile değil.

Sırtımın arkasından silahımı çıkarıp emniyet kilidini açtım. Nico, Will'i sertçe itti ve Will çakılların üzerinde sendeledi.

Korku pençelerini içine geçirirken hareketleri titrekleşti. Suyu baktı, sonra gözlerime baktı.

"Hayatımda gördüğüm en aptal herifsin, Will." Ses tonum karanlık ve acımasız, kesin bir ölüm vaadi taşıyor.

"Daha iyisini yapabilirim," diye fısıldıyor.

"Buraya kadar gelebilmenin tek sebebi Valentina." Ayağına nişan alıp tetiği çektim. Patlama sesi geceye karışırken, Will bir çığlık attı ve kıyıdaki çakılların üzerine çöktü. Bileğini tuttu ve ayakkabısındaki deliğe dehşetle baktı.

"Yıllarca senin bir Falco kraliçesine hizmetçi gibi davranmanı izlemek zorunda kaldım." Bu sözler göğsümden derinden yankılandı ve kolumu kaldırıp tekrar ateş ettim.

Kurşun Will'in etini yırtarak kaval kemiğine saplandı.

"Lütfen!" diye bağıyor, yüzü acıdan kıvranıyor.

Will'in yanına çömelerek, tüfeğin namlusunu uyluğuna dayıyorum ve göz göze geldiğimizde, idrarın keskin kokusu burnuma çarpıyor.

Aşağıya baktığımda ıslak lekenin namluya kadar uzandığını gördüm. "Silahıma mı işedin?" diye sordum, ses tonum biraz inanmazdı.

"L-lütfen." Nefesleri düzensizleşti ve vücudunda titremeler belirdi. Kanlı ellerinden biriyle kolumu kavradı ve yalvaran bir bakış attı.

Gözlerinin içine tekrar bakarken her saniyenin tadını çıkarıyorum ve kahverengi gözlerinde öleceği gerçeğinin belirmesi için uzun süre beklemem gerekmiyor.

Başka bir araba daha yanaştı ve kim olduğuna bakmakla uğraşmadım.

Nico bana, "İşiniz bittiğinde Nathan ve Noel Baba ortalığı temizlemek için buradalar," diye bilgi verdi.

Silahın namlusunu hareket ettirirken Will başını sallamaya başladı ve namluyu karnına dayadığımda tüm vücudu sarsıldı. Parmakları gömleğime kenetlendi ve tetiği çekmeden önce birkaç saniye daha onun dehşetini zevkle izledim.

Parmakları beni bırakmaya başladı ve çakılların üzerine düşerken elini karnına bastırıp ağlamaya başladı. "Ölmek istemiyorum."

Üzerine eğildim ve Glock'umun namlusunu şakağına dayadığımda, o şerefsiz gözlerini sımsıkı kapattı. Gözlerini tekrar açmadan önce yaklaşık yirmi saniye bekledim. Birbirimize baktık, sonra hıçkırıklarından sıkıldım ve tetiği çektim.

Gözlerindeki yaşam ışığının sönüşünü izliyorum ve bu adi herifle bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayacağımı bilmek beni büyük bir sevinçle dolduruyor.

Ayağa kalkıp SUV'ye doğru yürüdüm ve arka koltuğa oturmadan önce Nathan ve Santa'ya birer moral desteği verdim.

Nico, Bentley'e binip yanıma geldi ve motoru çalıştırırken, "Hepsi Remo'nun evinde," dedi.

"Hadi gidelim."

"Anne baban ve Enzo da orada," diye uyarıyor beni, böylece ne beklemem gerektiğini biliyorum.

"Güzel. Babam Valentina'yı ve çocukları eve götürecek," diye mırıldanarak başımı çevirdim. Vibratörün etrafına sarılı duran havluyu görünce öne eğilip ön yolcu koltuğundan aldım.

"Havlunun içinde ne var?" diye soruyor Nico.

"Seni ilgilendirmez," diye homurdandım.

Tanrım, tek istediğim Siena'nın evine gidip uyumak.

Sabahları pastırma ve yumurta kokusuyla uyanmanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Gerginliğin bir kısmı azalıyor ve sonunda kadınının içinde olmanın ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu hatırladıkça karanlık biraz geri çekiliyor.

O samimi anlarda bana duyduğu sevgi, doğru kararı verdiğime dair beni rahatlatıyor. Evlendikten sonra ve Sienna birlikte ne kadar iyi olduğumuzu gördükten sonra, benim için doğru kadın olmadığım konusunu bir kenara bırakacak.

Onun hassasiyeti benim şiddetimi dengeliyor. Onun kırılganlığı benim koruyucu yanıma besliyor. Kadınsı bedeni, tıpkı yerine kilitlenmiş bir yapboz parçası gibi bana tam oturuyor.

Ama en önemlisi, o beni başka hiç kimsenin yapamadığı kadar sakinleştiriyor. Onun kollarındayken, ona o kadar odaklanıyorum ki, mafya lideri olmanın tüm baskısı yok oluyor.

O, ölüm, yolsuzluk ve şiddet dolu bir dünyada benim huzurum.

Her gün aileler için en iyisini yapmak zorundayım. İşler kötüye gittiğinde, aradıkları ilk numara benim numaram oluyor.

Dolayısıyla Sienna söz konusu olduğunda bencil davranacağım. O, kendime saklayacağım tek şey.

Nico, babamın G-Wagon'unun arkasına park etti ve ben arabadan indiğimde, yorgun bir iç çekiş dudaklarımı kuruttu.

Yolda yürürken babamı ve Angelo amca'yı dışarıda dururken gördüm.

Beni gördüklerinde babam, "O şerefsizi sen mi öldürdün?" diye soruyor.

"Evet." Babamın gözlerine bakmadan önce Angelo Amca'nın elini sıkmak için yanlarına uğradım. "Valentina'yı ve çocukları eve götürüyor musun?"

"Elbette." Sesi alçak ve ölümcül, bana öfkesini kontrol etmekte zorlandığını gösteriyor.

Babamın omzuna elimi koyarak, "Çok acı çekti ve altını ıslattı. Ölmeden önce öleceğini bilmesini sağladım," dedim.

Babam başını salladı, sonra Remo'nun kulübesine baktı. "Valentina ile Will'in aralarının kötü olduğunu nasıl anlamadım?"

"Bunu bilmenizi istemedi," diye yanıtlıyorum.

Gözlerimi tekrar bana dikti. "Ya sen?"

Omuz silktim. "Will'in acınası bir pislik olduğunu biliyordum, ama Valentina'ya zarar verip de bunun yanına kalacağını düşünecek kadar aptal olduğuna şaşırdım."

Kardeşimi kontrol etmek için ön kapıya doğru yürürken bir kez daha içimden bir ah çektim.

Salona girdiğim anda Valentina'nın başı birden kalktı. Annemle Remo'nun arasında oturuyordu ve çocuklardan hiçbir iz yoktu.

"Asher ve Talia nerede?" diye soruyorum.

Valentina ayağa kalktı, hareketleri gergindi. "Misafir odasında uyuyorlar."

Başımı salladım ve gözlerine baktığımda gözyaşlarına boğuldu ve bana doğru koştu. Kollarımı ona doladım ve ağlamasına izin verdim. Onu zihnen yormak istemediğim için yalan söyledim. "Çabuk hallettim."

Beni daha sıkı kavradıkça başını salladı.

Onun Will'i neden sevdiğini anlamayabilirim, ama bu onun Will'i sevdiği gerçeğini değiştirmiyor.

Onu bir dakika daha tuttum, sonra geri çekilip, "Çocuklara bakmak istiyorum," dedim.

İkinci kata çıkan merdivenleri kullanırken arkamdan Valentina'nın sesini duyuyorum ve kapıyı yavaşça iterek açtığımda koridordan yatak odasına ışık giriyor.

Ben çift kişilik yatağın yanına doğru yürürken Asher hızla doğruldu. Talia çoktan uyumuştı.

Yatağın yanına çömeldiğimde, Asher yaklaştı ve fısıldadı, "Babam öldü mü?"

Gözlerimin içine simsiyah gözlerle bakıyorum. Doğrusu, çocuk tıpatıp benim kopyam.

Ona yalan söylememeye karar vererek, "Evet, ve geri gelmeyecek. Bundan sonra, Remo Amca ve ben sana bakacağız," diye yanıtladım.

Asher'ın gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlamaya başlar. Ağlamamak için kendini zor tutarken çenesi kasılır.

Kolumu kaldırıp parmaklarımı ensesine doladım. Alnımı onun alnına yaslayarak, "Henüz güçlü olmak zorunda değilsin küçük adam. Ağlaman sorun değil. Sen bir adam olana kadar seni koruyacağım," dedim.

Kollarımı boynuma doladı ve kalbime yumruk gibi inen bir hıçkırık kopardı. "Annemi boğmaya çalışırken ne yapacağımı bilemedim."

"İşte bu yüzden geldim." Elimle sırtını okşadım. "Ve her zaman yardıma geleceğim Asher. Seni ve Talia'yı seviyorum ve sizi güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Gözyaşları azalırken, "Ben de seni seviyorum, Christiano Amca," diyor.

"Biraz uyuyalım," diyorum onu rahat bir pozisyona getirirken. Alnına bir öpücük konduruyorum, sonra doğruluyorum. "Ne zaman benimle konuşmak istersen, annene beni aramasını söylemen yeterli. Tamam mı?"

"İstediğim zaman arayabilir miyim?" diye soruyor yastığa iyice sokulurken.

"Evet."

Yatak odasından çıkarken Valentina, Asher'ı yatağına yatırdı. Merdivenlerden aşağı indim ve oturma odasına vardığımda Remo, "İçecek ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Gidiyorum." Ona minnettar bir bakış attım. "Valentina'ya ve çocuklara baktığınız için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok." Gözleri, kız kardeşim merdivenlerden inerken merdivenlere kaydığını ifade ediyordu. "Valentina için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Tüm kalbimle umuyorum ki Remo'yu sevmeyi öğrenebilir.

En yakın arkadaşımın omzuna hafifçe vurdum, sonra anneme ve Valentina'ya baktım. "İyi geceler. Yarın görüşürüz."

Remo'nun evinden ayrılırken, babama ve Angelo amcama veda edip SUV'ye doğru yöneliyorum.

Nico motoru çalıştırdığında, yorgunluktan dolayı sesimden şu sözlerimi gizleyemiyorum: "Sienna'nın dairesi. Beni bıraktıktan sonra benim evime gel ve bana bir çanta hazırla. Ciro'ya bırakabilirsin."

"Tamam aşkım."

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, kemiklerim sanki bir ton ağırlılığındaymış gibi hissediyorum.

Sadece sevgilime sarılmak ve onun rahatlatıcı kokusunu hissetmek istiyorum.

Bölüm 18

Siena

Ani bir şekilde uyanıyorum ve günün yorgunluğunu atmama yardımcı olması için aldığım ek ilaçlar yüzünden zihnim bulanık.

Beni neyin uyandırdığını merak ederken saniyeler çok yavaş geçiyor. Sonra güçlü bir çift kol beni sarıp sıcak, sağlam bir bedene doğru çekiyor ve Christiano'nun burada olduğunu anlıyorum.

Dilim ağırlaşmış gibi hissederek, "Geri döndün," diye mırıldanıyorum.

"Zor bir gece geçirdim ve sadece sana yakın olmaya ihtiyacım var. Hadi, tekrar uyumaya devam et, prensesim."

Yavaş hareketlerle, yüzünü boynumun kıvrımına yaslamış olan adamın başının arkasına elimi yerleştirmeyi başardım.

Bilincimi korumaya çalışıyorum ama ilaç beni tekrar uykuya sürüklüyor.

Tekrar uyandığımda gözlerim birden açıldı. Christiano'nun ağırlığı beni yatağa doğru itiyordu ve kolları o kadar sıkı sarılmıştı ki, neredeyse rahatsız ediciydi.

Bu bir rüya değildi. O gerçekten burada.

Dikkatlice kendimi onun bedeninin altından çıkarmaya başladım ve neyse ki o kadar derin uyuyordu ki onu uyandırmadım.

Yatağın kenarına geçip kalktığımda ona şöyle bir baktım. Tamamen çıplak olduğunu görünce ağzım açık kaldı ve birkaç kez göz kırptım.

Tanrı'nın Annesi.

Gözlerim bacaklarına, sıkı kalçalarına, biçimli beline ve geniş sırtına kayarken karnım arzuyla kasılıyor.

Bu adam bir sanat eseri.

Vücudunu kaplayan tüm dövmeleleri inceliyorum. Bakışlarım kürek kemiğindeki yara izine takıldığında, arzum anında sönüyor.

Yatağımın benim tarafında toplanmış olan örtüleri alıp dikkatlice Christiano'nun üzerine örttüm.

Yatak odasından sessizce çıktım ve banyoya gitmeden önce kapıyı arkamdan usulca kapattım.

Sabah rutinime başlamadan önce hızlıca tuvalete gidiyorum. Christiano'nun tezgahın üzerinde bıraktığı düzgünce katlanmış kıyafet yığınının bakarak, onları onun için yıkamaya karar veriyorum.

Yığını alıp mutfağın yanındaki küçük bölüme gidiyorum ve çamaşırları çamaşır makinesine koymadan önce pantolonunun ceplerini kontrol ediyorum.

Temizlik malzemelerimi sakladığım dolabı açıp bir kapsül alıyorum ve makineyi yıkamaya ayarlamadan önce içine atıyorum.

Dün gece tüm ilaçlarımı bu dolaba taşıdım. Koridora hızlıca bir göz attım ve yatak odasının kapısının hala kapalı olduğunu görünce, aceleyle sabah dozumu almaya gittim.

Kendimi daha iyi hissediyorum, Christiano'nun ilaç kutularımı bulamayacağını biliyorum, bu yüzden kahve hazırlıyorum.

Billie ve Lucio için her zaman biraz hazırlıyorum ve ön kapıyı açtığımda siyah bir spor çantası görüyorum.

Ne baktığımı fark eden Lucio, "Bu Bay Falco için," diye bilgilendiriyor beni. Kupaları ona uzatırken bana minnettar bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Çantayı alıp içeri götürdüm ve kanepeye bıraktım. Mutfığa geri döndüm ve tam kahvemden bir yudum alırken yatak odasının kapısının açıldığını duydum.

Gözlerim koridorda gezindi ve Christiano'yu tüm çıplaklığıyla, Pisa Kulesi'ne rakip olacak kadar dik bir ereksiyonla görünce neredeyse boğuldum.

Evet, onunla cinsel ilişkiye girdim ama bugün onu tamamen çıplak gördüğüm ilk gün.

"İyi misin?" diye soruyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Uykudan dağılmış saçlarıyla aptalca derecede çekici görünmesi de durumu daha da kötüleştiriyor.

Oturma odasının yönünü işaret ediyorum. "Kanepenin üzerinde bir çanta var. Umarım içinde kıyafet vardır."

"Hım..." diye homurdandı mutfığa girerken. Çıplak olmasına aldırmış etmeden kendine kahve doldurdu, sonra tezgâha yaslandı. Bir yudum alırken gözleri bana kilitlenmişti ve bu da vücudumun ışık hızıyla ısınmasına neden oldu.

Tanrım, bu adam hayatının her alanında tehlikeli.

Boğazımı temizledikten sonra sordum: "Dün gece buradan ayrıldıktan sonra ne oldu?"

"Will'i ben öldürdüm," diye yanıtlıyor, sesi hiç etkilenmemiş, sanki hava durumu gibi sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve nefesim kesildi, "Valentina'nın vasiyeti mi?"

Christiano başını salladı ve sıcak içeceğin geri kalanını da içtikten sonra bardağını lavaboya koyduktan sonra yanıma geldi.

"Sebebini sorabilir miyim?"

Tam önümde durdu, elini kaldırdı ve parmak boğumlarıyla yüzümün yan tarafını okşadıktan sonra eğilerek dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

Geri çekilip oturma odasına doğru yürürken, "Valentina'ya doğru davranmadı," diyor.

Onun ardından, "Bir adam kız kardeşlerinizden birini kendisiyle evlenmeye zorlasa ne yapardınız?" diye sordum.

"Adamın kim olduğuna bağlı." Çantayı açıp giyinmeye başlarken şöyle devam etti: "Eğer Remo, Valentina'yı zorlasaydı, izin verirdim çünkü biliyorum ki ona hak ettiği kraliçe gibi davranırdı." Christiano'nun gözleri benimkilerle buluştu. "Eğer Will Baker gibi biri olsaydı, onu öldürürdüm."

Cosa Nostra'da büyüdüğüm için işlerin böyle yürüdüğünü biliyorum ve onunla tartışmaya devam etmenin hiçbir faydası olmayacak.

Christiano gömleğinin düğmelerini iliklerken ona bakıyorum ve kalbimde bir kayıp hissi belirliyor.

Benim onun kraliçesi olmaya layık olmadığımı keşfettiğinde ne olacak?

Gözleri yüzüme kaydı, sonra kaşlarını çattı ve "O pislği öldürdüğüm için üzüldüğünü söyleme sakın," dedi.

Başımı hızla salladım. "Hayır, değilim. Valentina ve çocuklar için üzüliyorum. Böyle bir şeyden geçmek kolay olamaz."

Yüz ifadesi tekrar gevşedi ve banyoya doğru yürürken bakışlarım onu takip etti. Benim rahatsız olup olmayacağımı umursamadan diş fırçamı aldı ve tezgahın üzerinde diş macununu göremeyince dolabı açtı.

Tüpü çıkarıp kapağını açarken, sert bir ses tonuyla, "Dolabı açtığım için bana çıldırmayacak mısın?" diye soruyor.

Bok.

Donakaldım ve gözleri bana dikildiğinde dudaklarım aralandı ama söyleyebileceğim tek bir kelime bile aklıma gelmedi.

Dişlerini fırçalarken dolabın içine bakıyor, sonra başını sallıyor.

İsa, şimdi benden ne sakladığımı öğrenmeyi kendine görev edinecek. Nasıl böyle bir hata yapabildim ki?

Sonunda aklıma bir fikir geldi ve umarım rahat bir tavırla, sinir krizi geçirmiş gibi görünmeden, "Kişisel hijyen malzemelerimi başka bir yere taşıdım" dedim.

Christiano ağzını çalkalayıp kuruladıktan sonra tuvalet kapağına oturup botlarını giyiyor.

Yalanıma inanıp inanmadığını görmek için tepkisini beklerken midemde bir gerilim dalgası yükseliyor.

Ayağa kalktı, odanın diğer ucundaki bana doğru geldi ve parmakları boğazımı kavrarken alnıma bir öpücük kondurdu. Sonra eğilip fısıldadı, "Bana yalan söylememen konusunda ne demiştin?"

Gözlerimi kapatıyorum, beni nasıl cezalandıracağından endişeleniyorum.

Çok fazla endişelenmememe gerek kalmadı, çünkü geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Üç hafta sonra evleniyoruz. Yalan söylemeye devam et prenses, bu hafta sonu bana nikah kıyacaksın."

Ona bakakalırken ağzım açık kaldı ve düşünmeden, "Yalan söylemiyorum!" diye itiraz ettim.

"İki hafta." Siyah gözleri, dudaklarının kenarı yukarı kıvrılırken, devam etmem için bana meydan okuyor gibiydi.

Ondan uzaklaşarak, aptalca bir şey söylemeden önce aceleyle yatak odama koştum. Dolabımdan bir elbise ve temiz iç çamaşırı aldım ve duş almak için banyoya giderken Christiano, "Bugün için planların neler?" diye sordu.

Bir saat sonra Doktor Kahn ile randevum var ama bunu ona asla söylemeyeceğim.

Gerçeğe olabildiğince yakın kalarak ve hiçbir şeyi ele vermeden, "Bir arkadaşımın ofisinde buluşacağım" diye yanıtlıyorum.

Giyisilerimi tezgâhın üzerine bırakıp muslukları açtığımda, Christiano kapı aralığında durdu. "Hangi arkadaşın?"

"Onu tanımıyorsun." Kapı kolunu tuttum ve kaşımı kaldırarak ona baktım. "Duş almam lazım, yoksa geç kalacağım."

Gözleri gözlerime dikildi, sonra hafifçe kıkırdadı ve karanlık bir sesle mırıldandı, "Gerçekten de tanımadığım biriyle buluşmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Tanrım, Christiano," diye çıkıştım ve köşeye sıkıştığımı hissederek onu kapıdan dışarı çıkarmak için göğsüne bastırdım.

Elbette, o hiç taviz vermiyor.

Öfke içimi kapladı. "Adı Yana Kahn. Doktor ve Cosa Nostra'nın bir parçası değil kesinlikle." Kişisel alanına girdim ve öfkeyle, "Ve bir an bile kiminle arkadaş olabileceğime, kiminle olamayacağıma senin karar vermene izin vereceğimi düşünme." dedim.

Adam, ben ona çıkışırken bana sırtıtmaya cüret ediyor ve bu da ağızımdan sinir bozucu bir ses çıkmasına neden oluyor. "Sen imkansızsın!"

Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu, sonra da "Kızgınken çok tatlısın," dedi.

Dudaklarım aralık bir şekilde, "İki hafta sonraki düğünü planlamayı unutma," diyerek ön kapıya doğru yürümesini izledim.

"Anne babama ne diyeceğim?" diye seslendim.

Ön kapıyı açarken sırtışı daha da genişledi. "Yalan uydurmakta çok iyisin, bunu sana bırakıyorum."

O gidince banyo kapısını sertçe kapatıp sinirli bir şekilde homurdandım.

Tanrım, ne kadar da inatçı!

Tam pijamalarımı çıkarırken telefonum çaldı ve kapıyı açıp yatak odama koştum, telefonu açtım. Arayanın Christiano olduğunu görünce, "Şimdi ne olacak?" diye cevap verirken banyoya geri döndüm.

"Bana kaba mı davranıyorsun, prenses?" Sesi kulağımda yankılandı.

"Evet." Kapıyı arkamdan tekrar kapatıp, "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Ailenize, tekrar ayrılacağınızdan endişelendiğimi ve bu yüzden daha erken evlendiğimizi söyleyin."

"Asla gergin olmuyorsun," diye belirtiyorum apaçık ortada olanı.

"Söz konusu sen olunca, evet," diye itiraf ediyor. "Kaçma riskin olduğuna dair kanıtlanmış bir geçmişin var."

Duştan yükselen buhara bakarken nefeslerim dudaklarımdan hızla dökülüyor.

Düğünle ilgili bu sürekli gidip gelmeler beni daha da çıldırtıyor.

Pes ederek, "Artık bunu yapamıyorum. Evlilik cüzdanını alalım ve şu işi bitirelim, çünkü belli ki beni umursamıyorsunuz," dedim.

"Beni zorlama, Sienna."

Konuşma bittiğinde telefonu kapatıp sessize alıyorum.

Duşa girdiğimde su çoktan soğumaya başlamıştı. Gözlerim yaşlarla dolarken vücudumu yıkadım ve beş dakika sonra muslukları kapattım. Kurulandıktan sonra, yaprak gibi titreyerek giyindim.

Derin bir nefes alıyorum, sonra ciğerlerim çalışmayı reddettiği için tezgâha tutunuyorum. Tüm bu basınç göğsümü sıkıştırıyor ve keskin bir ağrıya neden oluyor.

Bacaklarım titriyor ve kalçam yere çarptığı anda boğazımı tutarak zoraki bir çığlık atıyorum.

Banyo kapısı gürültüyle açılmadan bir saniye önce omurgamdan aşağıya tuhaf bir his geçti.

“Kahretsin!” Christiano yanıma çöktü ve beni göğsüne çekti. “Aman Tanrım, Sienna.”

Beni o kadar sıkı tutuyor ki, kırık parçalarımın her yere dağılmasını engelliyor.

Anksiyete krizini atlatmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum, onun güçlü bedeni adeta benimkini sarıp sarmaladıkça kendimi inanılmaz derecede kırılgan ve küçük hissediyorum.

Sen de benden, benim kendimden nefret ettiğim gibi nefret edeceksin.

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldandı sevgiyle. "Tarihi bir ay sonraya alabiliriz."

Kollarımı sıkıp okşamaya başladığında gözlerim kapanıyor ve kendimi onun kollarına bırakıyorum.

Mantıklı bir düşünce oluşturabilmemin ne kadar zaman aldığını hiç bilmiyorum.

“Daha iyi mi?” diye soruyor Christiano. Başımı sallıyorum ve o ayağa kalkarken beni de yanında kaldırıyor ve “Bunun bunaltıcı olduğunu anlıyorum, ama evlenince her şey sakinleşecek,” diyor.

Hayır, olmayacak. Aksine, onu işe giderken ve yeni morluklar ve yaralarla dönerken izlemek zorunda kaldığım her seferinde durumum daha da kötüleşecek.

Christiano'nun ölme korkusu beni tamamen delirtecek.

Ses tonum duygusuz bir şekilde, "Benimle evlenmek konusundaki fikrinizi hiçbir şey değiştirmeyecek. Sadece düğünü bir an önce bitirelim," diyorum.

Elini saçlarımın üzerinde yavaşça ve saygıyla gezdirdi, sanki kırılacağımdan korkuyormuş gibi, ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı." Geri çekildiğinde, yüzünde yürek burkan bir acı vardı. "Seni bu gezegendeki her şeyden daha çok seviyorum. Keşke bunu görebilsen."

Sen, aşık olduğun kadını seviyorsun; kan ve kurşunların hayatımı yeniden yazmasından önceki halimi.

O kadın senin öldüğünü sandığında akli başından gitti.

O acı verici an beni sadece yıkmadı. Başkalarının göremediği derin çatlaklar bıraktı ve akıl sağlığım o çatlaklardan kayıp giderken her gün onları hissediyorum.

Bazen o gün ruhumun öldüğünü, keder ve şokla gömüldüğünü ve ancak Christiano'nun hayatta kaldığını öğrendikten sonra parçalarının geri döndüğünü düşünüyorum.

Ben sessiz kalınca, Christiano içini çekti. "Pekala. Tüm düzenlemeleri yapacağım ve ailelerimizle konuşacağım. Düğünün ne zaman olacağını sana bildireceğim."

"Öyle yap," diye fısıldıyorum.

Derin bir nefes alıp başımı salladı. Bir an başka bir şey söyleyecekmiş gibi göründü, ama sonra arkasını dönüp dairemin dışına çıktı.

Telefonumu elime alıp kısa bir mesaj yazıyorum.

Buraya geri gelme. Seni evlenmeye zorlanana kadar bir daha görmek istemiyorum.

Birkaç saniye sonra, Christiano'nun mesajı okuduğunu görüyorum.

Paketlemeye başlayın.

Verdiği cevap tüylerimi diken diken etti ve titrek bir nefes aldım.

Bölüm 19

Hristiyan

Kırk sekiz saatten kısa bir sürede her şey hazır.

Arnavutların sorun olmaya başladığını ve bunun düğüne engel olabileceğinden endişelendiğimi anne babamıza söyledim. Beş ailenin güvenliğinden daha önemli hiçbir şey olmadığı için itiraz edemediler.

Annem ve Samantha Teyze kredi kartımı alıp, kutlamayı ıssık hızıyla planladılar.

Amca Franco babamla konuşurken gülümsüyor, ben de rahibin yanındaki yerimi alıyorum.

Nikah törenimizi anne babamın arka bahçesinde yapacağız. Solumuzda siyah kanepeler ve sehpalardan oluşan bir masa var; tören bittikten sonra herkes orada vakit geçirebilecek.

İki sıra peri ışığı ve cipso çiçeği bir koridor oluşturuyor ve beş aile yerlerine oturdukça kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Bugün Sienna için hiçbir şey ifade etmeyebilir, ama benim için her şey demek.

Franco amca evin içine giriyor ve Samantha teyze dışarı çıktığında gözlerim kapılara kilitleniyor.

Bu an için seçtiğim şarkı çalmaya başlıyor. Giovanna Zou'nun "I'll Be There" şarkısı, Sienna'ya verdiğim sözüm.

Amca Franco'nun kolunda belirdiğinde nefesim kesildi. Üzerinde sade beyaz bir elbise vardı ve bu elbise güzelliğinin göz kamaştırıcı bir ışık gibi parlamasına olanak sağlıyordu.

Sonra öyle şiddetli bir darbe aldım ki, kendimi toparlayana kadar vücudum sendeledi.

Sienna bana doğru koridordan yürüyor ve şu anda, bu bir düğün gibi hissettirmiyor.

Hayatımın en önemli savaşının sonu geldi, neredeyse kaybediyordum.

Bir adım öne çıktım ve Franco Amca ile göz göze geldim. “Sienna’yı bana emanet ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedim sesim sakın ve tüm gücümle doluydu. “Size yemin ederim, onu sahip olduğum her zerresiyle koruyacağım. Ona sadakat, saygı ve mutlak bağlılık üzerine kurulu, bir kraliçeye yakışır bir hayat vereceğim.”

Beni kucaklayıp sırtımı okşadı. "Teşekkür ederim oğlum."

Elini bıraktığında ve Sienna'ya baktığımda, o hızla yanaklarından gözyaşlarını sildi.

Bir an için Sienna'nın gerçekten benimle evlenmek istemediğinden endişeleniyorum, ama bu düşünceyi hemen bir kenara bırakıyorum.

Onun beni sevdiğini biliyorum.

Sol elini tutarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve alına bir öpücük konduruyorum. Kokusunu içime çekiyorum, ciğerlerimi doldurmasına izin veriyorum ve sonra, "Devam edebilirsiniz, Peder," diyorum.

Rahip bize yeminlerimizi ederken rehberlik etti ve hayatımda söylediğim en kolay "Evet" oldu.

Sıra Sienna'ya geldiğinde, gözlerim onun gözleriyle buluşuyor.

Lütfen, prenses. Söyleyin şu sözleri.

Yüz ifadesi samimi ve çok duygusal; "Evet" derken gerçekten de bunu kastettiği anlaşılıyor.

İçimde hızla ve sıcak bir rahatlama hissi belirliyor ve tören sona ererken, kalbimin sahibi olan kadından gözlerimi alamıyorum.

Sonunda o benim oldu.

Rahip bana gelinimi öpebileceğimi söylemeye başlarken, öne doğru bir adım attım ve ellerimle Sienna'nın yüzünü kavradım. Dudaklarımı onun dudaklarına mühürleyip kaderlerimizi sonsuza dek birleştirdiğimde, göğsümde yoğun duygular kabardı.

Onun için çok uzun ve zorlu bir mücadele verdim, rahatlamanın etkisiyle gözlerimden bir damla yaş süzüldü ve geri çekildiğimde Sienna bunu gördü.

Kendi gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, elini uzatıp tenimdeki damlayı nazikçe sildi.

O, gergin bir sesle fısıldarken, "Seni seviyorum, Christiano," dediğinde tamamen ona odaklanmıştım. Yüz ifadesi dokunaklı bir hal aldı ve kalbim mutlulukla doldu. "Her şeyden çok. Lütfen bunu asla unutma."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. "Ve onu en kıymetli varlığım olarak saklayacağım." Bir adım geri çekilip gözlerimi onun her güzel santiminde gezdiriyorum, sonra yüzümde bir gülümseme belirliyor, "Karım."

Alkışlar koptu ve sevdiklerimiz tezahürat yaparak dikkatimi onlara çekti.

Sienna bedenini benimkine doğru çevirip yüzünü kolumun arkasına saklıyor. Hafif bir hıçkırık sesi duyduğumda, "Bize biraz zaman ver. Bu bizim için çok bunaltıcı bir an," diyorum.

Kolumu omuzlarına doluyorum ve onu biraz uzağa çekiyorum, böylece yaşadığı duyguları sindirirken ona sarılabiliyorum.

Yumuşak bukleler halinde şekillendirilmiş saçlarına öpücükler konduruyorum, kollarını okşayıp sıkarken fısıldıyorum: "Çok iyi yaptın. Teşekkür ederim. Bugün beni mutlu ettiğin kadar seni de mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ceketimin yakalarını sıkıca kavradı, nefes nefese kalırken parmakları kumaşın içinde kıvrılıyordu.

Onu göğsüme bastırıp sıkıca kucaklıyorum ve sonunda istediğim etkiyi yaratıyor, o da sakinleşiyor.

"İşte böyle," diye mırıldanıyorum sevgiyle. "Derin nefesler al, bebeğim."

Başını salladı ve uzaklaştığında, böyle bir şey olursa diye yanımda getirdiğim mendilleri cebimden çıkardım.

Eğilip, gülümseyerek yanaklarındaki gözyaşı izlerini sildim. "Ağladıktan sonra bile sadece sen bu kadar güzel görünebilirsin."

Hafifçe kıkırdadı. "Saçmalıyorsun."

"Daha iyi?"

Yığındaki mendillerden birini alırken başını salladı ve hazır olduğunda elini tuttum. Başparmağımla alyans ve nişan yüzüğünün üzerinden hafifçe dokunarak onu sevdiklerimizin yanına götürdüm.

Anne ve babamız yaklaşıncı, onların bize sarılabilmeleri için istemeyerek de olsa onu bırakıyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca iyi dileklerle bombardımana tutuluyoruz, ardından annem "Herkes resepsiyon alanına geçebilir" diye sesleniyor.

Augusto ve Yuki geride kalırlar ve Augusto, "Aylarca planlamaktansa hızlı bir düğün çok daha iyidir," der.

"Riccardo'nun düğünü neredeyse bizi mahvetti." Güldüm. Birkaç milyon dolara mal oldu ve bütün kadınlar Augusto ile beni çıldırttı.

Augusto'nun güvenlik şefi olan Lorenzo ile birlikte Bianca da bize katılıyor ve Bianca, "Vitale ailesinden evlenmemiş tek kişi benim" diyor.

Augusto kız kardeşine, "Bunu aklından bile geçirme. En azından tüm düğünlerden sonra toparlanmam için bana bir yıl ver," diyor.

"Yani sen ve Sienna anında evlenebiliyorsunuz, ben ise beklemek zorundayım, öyle mi?"

"Fotoğraf çekme zamanı," diyorum ve konuşmanın daha da kötüleşme ihtimaline karşı Sienna'yı kardeşlerinden uzaklaştırıyorum.

Annem ve Samantha Teyze yaklaşık bir saat boyunca herkese emirler yağdırırken, zavallı fotoğrafçı canını dişine takarak çalışıyor. İnsanlığın bildiği her pozda poz verdiğimizden emin olduktan sonra ancak biraz rahatlayabiliyoruz.

Sienna ile birlikte Remo ve Valentina'nın karşısındaki kanepeye oturuyoruz ve Asher yanıma gelip durduğunda gülümsüyorum.

Elimle başını okşayarak, "Nasılsın küçük adam?" diye sordum.

"Açım."

Garsonlardan birine işaret ediyorum ve o da aceleyle yanıma gelince, "Çocuklara yiyecek ve içecek bir şeyler getirin" diyorum.

"Evet, efendim."

Asher'ı kucağıma aldım. Göğsüme yaslandı. "Annem pasta olacağını söyledi."

"Haklı."

"Harika!" diye sıırıttı bana. "En büyük parçayı istiyorum."

"Tamam aşkım."

Sienna sadece bir dakika oturuyor, sonra tekrar kalkıyor. Gözlerim, Samantha Teyze'ye doğru yürürken onu takip ediyor. Bir süre konuşuyorlar ve Samantha Teyze'nin Sienna'ya bir şey verdiğini görüyorum ama ne olduğunu göremiyorum.

Yeni kayınvalidemin yüz ifadesi ciddileşince, Asher'ı kanepeye taşıdım ve kalkıp kadınların yanına yaklaştım.

“...ondan sonsuza dek sakladım.” Teyze Samantha'nın kısık bir sesle söylediğini duydum, sonra beni fark etti ve Sienna'nın kolunu tutarken gözleri irileşti. “Christiano, bugün ne kadar yakışıklı görüldüğünü söylemeyi unuttum.”

Sağ.

Sienna'nın başı o kadar hızlı dönüyor ki, bir an için bir yerini incitebileceğinden korktum.

Elimi belinin alt kısmına koyup anne ve kızına bakarak, “İkinizin benden ne sakladığınızı yakında öğreneceğim,” dedim.

Samantha teyze şampanyasından hızlıca bir yudum aldı, ardından babamın sesi hoparlörlerden duyuldu. “Herkes biraz daha yaklaşsın.”

“Konuşmalar sayesinde kurtuldum.” Hafifçe kıkırdadım ve kadınlara önümden geçmelerini işaret ettim.

Babamın hoşuna gidecek kadar yaklaştığımızda, gözlerinde gururla bana gülümsüyor. “Yirmi ikinci doğum gününden hemen önce, Sienna'yı sevdiğini söylemeye geldin. Ona olan bağlılığını görmek beni gururlandırıyor.” Gözleri Sienna'ya kayıyor. “Christiano seni diğerlerinin arasından seçti ve bu bizim dünyamızda büyük bir güç anlamına geliyor. Bunu akıllıca kullan.” Babam ona daha da yaklaşıyor ve asla, milyon yılda bile, şahit olmayı beklemediğim bir şey yapıyor.

Eğilip karımın yanaklarından öptü ve “Falco ailesine hoş geldin, Sienna,” dedi.

Babamın Sienna'yı kraliçem olarak kabul ettiğini herkese göstermesini izlerken kalbim duygu seline kapılıyor.

Babam annemin yanına doğru yürürken, kolumu Sienna'nın etrafına sarıp onu kendime daha da yaklaştırıyorum. “Teşekkür ederim baba.” Bütün misafirlerimize göz gezdirdikten sonra güzel gelinime bakıyorum. Gözlerindeki paniği görünce, “Konuşmaların geri kalanını atlayabiliriz. Şimdi karımla dans etmek istiyorum.” diyorum.

“Adamın dediğini duydunuz,” diye sesleniyor Remo. “Müziği açın.”

Sienna'yı yeminlerimizi ettiğimiz yere götürürken herkesten kıkırdamalar ve kahkahalar yükseldi. Sandalyeler kaldırılmıştı ve peri ışıkları ile cipsofiya çiçekleri dans pistinin etrafında bir daire oluşturmuştu.

Sienna'nın gelinlik içinde koridordan yürürken çalan aynı şarkı havayı doldurmaya başlıyor. Onu kollarıma çekip sıkıca sarılıyorum.

Başımı eğerek, “Nasıl gidiyor?” diye sordum.

Gözleri gözlerimle buluştu ve zorlandığını görebiliyor olsam da, elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı. “Babanın konuşması biraz fazla yoğun.”

Dudaklarımı alına bastırarak onu yavaşça çemberin etrafında yönlendiriyorum. “Bu şarkıyı senin için seçtim.”

“Öyle mi? Dinlemiyordum!”

Olduğum yerde donakaldım ve “Şarkıyı baştan başlatın” diye bağırdım.

Müzik aniden duruyor ve bir saniye sonra açılış notaları yeniden duyuluyor.

Tekrar dans etmeye başlıyoruz ve o beni dinlerken gözleri parıltıyor. Çenesi titremeye başlıyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülürken, "Seni asla bırakmayacak olan ben olacağım" diye fısıldıyorum.

Parmak uçlarına yükselip dudaklarını benimkine yapıştırdı ve kimin izlediğini umursamadan, bana hissettirdiği her şeyle onu öptüm.

Aşk. Takıntı. Koruyuculuk.

Ve o kadar çok ıstık var ki, nadir bir an için karanlık yok.

Ben sadece, neredeyse on yıldır beni diz çöktürmeyi başaran tek kadını öpen bir adamım.

Başımı kaldırıp gözlerim tekrar Sienna'nın kollarıyla buluştuğunda, beni ne kadar çok sevdiğini görüyorum. Aramıza duvarlar örülmeden önceki birkaç saniye boyunca bunun tadını çıkarıyorum.

Bir gün o lanet olası duvarları yıkacağım.

Sienna'nın konuklarla kaynaşabilmesi için onu bırakmadan önce üç şarkı daha dans ediyoruz.

Koltuklara doğru geri döndüm ve oturduğumda Remo ve Enzo da yanıma geldiler.

"Başardın," diyor Remo. "Sienna ile evli olmak nasıl bir duygu?"

Elimle kalbimin olduğu yere dokundum. "Huzurluyum." Hafifçe kıkırdadım. "Ve çok rahatladım." Kardeşime ve arkadaşşıma gülümsedim. "Mutluyum."

"Bunu hak ediyorsun," diyor Enzo.

Rosie yanıma oturup, "Ne hakkında konuşuyoruz?" diye sordu.

"Christiano ne kadar mutlu," diye yanıtlıyor Remo.

Bana sırtıarak, "Mutluluk sana çok yakışıyor," dedi.

"Teşekkürler."

Telefonu çılgınca bip sesleri çıkarmaya başlayınca, hızla çantasından çıkardı. Ekranı baktığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Evet! Seni yakaladım."

"Kim?" diye soruyorum.

"Dragomir benden onun için Kolombiyalı bir uyuşturucu baronu bulmamı istedi." Kardeşimi işaret ederek, "Enzo halletti." dedi.

Enzo, "Onunla yaptığınız anlaşma iyi para getiriyor," diye belirtiyor.

"Biliyorum."

Georgi aramıza katılıyor ve Enzo ile Remo'ya sırtıarak, "Sizden hanginiz sırada evlenecek?" diye soruyor.

Enzo hızla başını salladı. "Ben değilim."

"Biraz beklemem gerekecek," diye yanıtlıyor Remo.

Rosie, Sienna'nın kız kardeşine bakarak, "Muhtemelen Bianca'dır," diyor. "Lorenzo ile işleri iyi gidiyor gibi görünüyor."

Georgi bize, "Augusto zaten onayını verdi," diye bildiriyor.

Konuşma tekrar işe dönüyor ve Rosie, "Sistemlerimi yükseltmek istiyorum" diyor.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Bu bana çok pahalıya mal olacak."

Bana tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Belki bir iki böbreğimi de."

"Küçük pislik," diye homurdandım.

"Katmanlı gözetimi, küresel veri erişimini ve tüm paranızı saklamak için paravan şirketleri sürdürmem gerekiyor." Parmaklarıyla her maddeyi tek tek sayıyor. "Ve sonra hepinizi kolluk kuvvetlerinden ve rakiplerimizden korumak, çok sevdiğiniz yüz tanıma sistemi ve son olarak da Cosa Nostra'da çalışan her bir kişiyi gözetim altında tutmak var."

"Pekala." İçimden bir ah çektim. "Yeter ki yüz milyonun altında kalsın."

Ayağa kalkarken bana parlak bir gülümseme gönderdi. "Teşekkür ederim! Ben işime geri dönüyorum."

"O kadar parayı harcamak için sabırsızlanıyorsunuz," diyor Enzo gülerek.

"Yeni bir sistem kurmaktan daha tatmin edici bir şey yok," diye yanıtlıyor.

"Aklıma birkaç şey geliyor," diye sordu kardeşim gözlerinde muzip bir parıltıyla.

Rosie bir an ona bakıyor, sonra arkasını dönüp hızla eve doğru koşuyor. Bütün korumalarının peşinden gittiğini izliyorum.

"Rosie'nin koruma ekibine daha fazla adam eklemeli miyim?" diye soruyorum Enzo'ya bakarak.

Bana sanki aklımı sorguluyormuş gibi bir bakış attı. "Zaten on kişi onun her hareketini izliyor."

O, tüm teşkilatımızdaki en korunaklı kişi. Yanlış birinin eline geçmesi, Cosa Nostra'nın sonu anlamına gelir.

"Boş ver. Koruma ekibine beş tane daha ekle," diye emrettim Enzo'ya. "Tedbirli olmak her zaman iyidir."

Georgi, hafifçe gülerek, "Çıldırarak," dedi.

"Umurumda değil." Ayağa kalktım ve Sienna'yı ararken, "Eve gidiyorum. Sienna ve benimle birlikte günü kutladığınız için teşekkürler." dedim.

Eşimi görmediğim zaman eve girer girmez doğruca mutfığa giderim ve onu temiz bulaşıkları yerleştirirken bulurum.

Tabağı elinden alıp tezgâhın üzerine koydum. "Anlaşılan seninle her şeye sıfırdan başlamam gerekecek."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Partilerde hep mutfaktasın. Başkalarını çok fazla düşünüyorsun ve asla kendini önceliklendirmiyorsun."

"İsa'm, ben sadece annene yardım ediyorum," diye hıçkırdı, sonra kaşları çatıldı. "Ve kendimi ilk sıraya koymadığım için mutlu olabilirsin, yoksa şu an evli olmazdık."

"Annem yarın evi temizlemek için koca bir ekip çağırdı." Sienna'yı mutfaktan çıkarıyorum. "Herkes veda et. Eve gitmek istiyorum."

"Kimin evi?" diye soruyor.

"Çatı katına çıkıyoruz."

Verandaya açılan sürgülü kapılara doğru yürürken, "Bilginiz olsun, dairemi bırakmıyorum," diyor.

O kadar mutluydum ki, onun evini nasıl dekore ettiği umurumda bile değildi. Kendi kendime kıkırdadım.

Bölüm 20

Siena

Ben SUV'nin arka koltuğuna binerken, Nico da gece çantamı bagaja yerleştirdi. Neyse ki yanıma birkaç kıyafet almıştım. Christiano'nun düğünden sonra onun evine gitmekte ısrar edeceğini biliyordum.

Dairemden kademeli olarak taşınmayı planlıyorum çünkü hepsini birden yapacak enerjim yok. Ayrıca, çatı katının nasıl bir yer olduğunu da bilmiyorum.

Christiano yanıma oturmadan önce ceketini çıkarıyor ve kucağıma koyarken, "Sonunda," diyor.

"Son olarak, ne?"

"Evlendik ve seni eve götürme hakkım var."

Her ne kadar beni zorlasa da, bugünün çok özel olduğunu inkar edemeyen büyük bir yanımla var. Gelecekte işler değişebilir, ama şu anda Christiano beni seviyor ve onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Şükürler olsun ki annemin yanında fazladan Xanax vardı. Nikah kıydıktan sonra kendimi tutmakta zorlanıyordum ve herkesin önünde küçük bir sinir krizi geçirmemden nefret ediyordum.

Christiano'ya baktığımda, gözleri yumuşadı ve "Beni sevdiğini söylediğin için teşekkür ederim. Bu benim için çok şey ifade etti." dedi.

Kalbim sıkışıyor ve bunu daha önce söylemediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Geleceğimizin neler getireceğinden korksam da, yine de fısıldıyorum: "Seni sevdim ve her zaman seveceğim."

"Öyleyse neden bu kadar direndiniz?"

"Bugün bizim düğün günümüz." Ona yalvaran bir bakış atıyorum çünkü bugün daha fazla dayanamıyorum. "Lütfen bundan bahsetmeyelim mi?"

Başını salladı ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğildi.

Bakışlarım, birkaç saat önce yüzük parmağına taktığım altın yüzüğe kayıyor.

Cosa Nostra'da boşanma diye bir şey yok. Christiano, benim ölüm fobisi çektiğimi öğrenince ne yapacak acaba?

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarak beni düşüncelerimden çıkardı.

Aklıma ilk gelen şeye tutunuyorum. "Paketlemem gereken her şey."

"Daha başladınız mı?"

Bugün yaşadığım aşırı duygular ve kaygıdan yorgun düşmüş bir halde, fısıldayarak "Hayır" diyorum.

Kol düğmelerini açarken gözleri bana kaydı. "Nerede yaşayacağımız konusunda benimle tartışacak mısınız?"

“Hayır.” Derin bir iç çekerek nefesimi verdim. “Aptal değilim.”

“Öyle demedim.” Elini benimkinin üzerine koyarken dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Tartışmaya gerek yok. Bugünün her saniyesinin tadını çıkarmak istiyorum.”

Parmaklarımı onun parmaklarıyla kenetledim ve konuşmayı daha güvenli bir konuya taşımak isteyerek, “Çatı katındaki dairenizde yiyecek var mı?” diye sordum.

“Elbette.”

“Düğün resepsiyonunda hiçbir şey yemediniz. Akşam yemeğinde ne yemek istersiniz?”

Koltuğuna rahatça yaslandı ve bana öyle sevgi dolu bakışlarla baktı ki, neredeyse her şeyin üstesinden gelebileceğimize inanabiliyordum. “Ne istersen bebeğim. Sipariş verebiliriz.”

“Sana bir şey yapmak istiyorum.”

Dudaklarındaki gülümseme içtenlikle cevap veriyor: “Bunu çok isterim.”

Nico, SUV’yi durdururken “Düğün gecenizin tadını çıkarın” diyor ve etrafa baktığımda yeraltı otoparkında olduğumuzu fark ediyorum.

Araçtan inerken Christiano, Nico’ya, “Sienna’nın eşyalarının bir kısmını taşıyabilmek için yarın saat onda burada ol,” dedi.

Christiano bagajdan gece çantamı alana kadar beklerken, “Bunu kendi başıma halledebilirim,” diyorum.

Asansöre doğru yürürken, “Biliyorum, ama artık evliyiz, senin için her şeyle ben ilgileneceğim,” diye yanıtlıyor.

İçeri girdik ve asansör bizi en üst kata çıkarırken, “Sizin için bir anahtar kartı sipariş ettim. Yarın teslim edilir.” dedi.

“Tamam.” İtiraf etmeliyim ki, onun yerini görmek için gerçekten heyecanlıyım.

Kapılar açıldığında, yıllar boyunca düzenlenen çeşitli etkinliklerde çekilmiş, beş ailenin tüm üyelerinin fotoğraflarıyla süslenmiş kısa ama geniş bir koridordan geçiyoruz.

Anılar zihnimi doldururken yavaşlıyorum. “Aman Tanrım,” diye fısıldıyorum. “Bunu hiç beklemiyordum.”

Christiano, “Fotoğraflar bana ne için savaştığımı hatırlatıyor,” diyor. “Ve eğer en üst seviyede kalmazsam neler kaybedeceğimi de.”

“Aman Tanrım. Bu baskı dayanılmaz olmalı.” Gözlerim onun yüzüne kaydı.

Başını yana eğdi ve elini kaldırıp yanağımı okşadı. “İşte bu yüzden sana çok ihtiyacım var.”

Kalbim.

Beni geniş, açık bir alana götürüyor; ışıklar otomatik olarak yanıyor ve her yeri yumuşak sarı bir ışıkla aydınlatıyor. Dairemdeki beyaz ışıklara kıyasla gözlerimi çok daha yormuyor.

Christiano sola döndüğünde, sağımızda bir yemek odası olduğunu fark ettim. Misafir ağırlamak için kullanılabilecek açık bir alandan geçtik ve oturma odasına

vardığımızda, mutfağa açılan açık bir kemer gördüm.

Beyaz mermerden yapılmış büyük, kare bir sehpa işaret ediyor. "Kumandaların nasıl çalıştığını size daha sonra göstereceğim." Kumandalardan birini alıp bir düğmeye basıyor ve perdelerin tamamı açılarak şehrin en çarpıcı manzarasını ortaya çıkarıyor.

"Neden onları açık bırakmıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Sabah güneşi çok yakıcı," diyor mutfağa doğru yürürken. Bana her şeyin yerini gösteriyor ve buzdolabını açtığında malzemelere bakıyorum. Mantar ve jambon görünce, "Kremanız var mı?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Kilerde kontrol ediyor. "Evet, burada birkaç kutu krema var."

Kapıyı kapatırken dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Makarna mı yapıyorsun?"

"Evet. Alfredo."

"Harika. Yardım ederim, ama önce turu bitirelim." Elimden tuttu ve beni mutfaktan büyük bir merdivene doğru götürdü. "İkinci katta ana yatak odasının yanı sıra üç misafir odası var." Durdu ve korkuluğun üzerinden işaret etti. "Ha, eğer merdivenlerin altındaki kapıdan geçerseniz, bir spor salonuna çıkarsınız."

"Tamam aşkım."

Koridordan aşağı yürüyoruz ama misafir odalarına bakmıyorum. Yatak odasına girdiğimizde, büyük yatağı, krem rengi nevresimleri, giyinme odasını ve yerden tavana pencerelerin yanındaki oturma alanını inceliyorum. Kalın perdeler kapalı, bu yüzden manzarayı göremiyorum. Gece çantamı yatağın üzerine bırakıyor, sonra sol tarafı işaret ediyor.

"Banyo şu kapının ardında. Çatı katında istediğiniz her şeyi değiştirmekte özgürsünüz. Burayı kendi eviniz gibi hissetmenizi istiyorum."

Havanın kokusu tanıdık geliyor, tıpkı Christiano gibi.

"Yani yatakta pembe örtülerle sorun yaşamayacaksın, değil mi?" diye takıldım ona.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Eğer öyle istiyorsan." Yaklaşarak elimi yanıma koydu ve hızlı bir öpücük verdi. "Ben yemeğe başlarken sen de rahat bir şeyler giy."

Arkamı dönüp sırtımı işaret ettim. "Lütfen düğmeleri iliklemede bana yardımcı olur musunuz?"

"Elbette." Parmaklarının tenime değdiğini hissediyorum, bir düğmeyi diğerinin ardından açıyor, sonra ipek ve şifon kumaşı omuzlarımdan aşağı itiyor ve elbise yere düştüğünde derin bir nefes aldığını duyuyorum.

"Beyaz dantelli külot, sütyen ve yüksek topuklu ayakkabılarla seni görmek benim en sevdiğim şey oldu."

"Öyle mi?" Sırtımı ona dönmüş bir şekilde durmaya devam ediyorum ve sıcak nefesi omzuma değdiğinde tüylerim diken diken oluyor.

Dudakları boynuma doğru yaklaşıyor ve bu şehvetli hissin etkisiyle titriyorum.

"Tanrım, kokuna bağımlıyım," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve açgözlü. "Bana neler yaptığının farkında bile değilsin."

Sol kalçamdan sıkıca kavradı, diğer koluyla da önümü doladı ve avucu göğsümü örttüğünde başım geriye doğru, göğsüne yaslandı.

"Bana, benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın olduğunu söyle," diye fısıldadı kulağıma.

Ellerimi uyluklarına koyup yukarı aşağı okşadım ve ilk defa dürüstçe itiraf ettim: "Sana ihtiyacım, senin bana ihtiyacın olabileceğinden çok daha fazla."

Avuç içi ön tarafımdan aşağı doğru kayıyor ve külotumun altına giriyor. Parmağını klitorisimin ve açıklığımanın üzerinde gezdirirken göğsünden bir inilti yükseliyor. "Benim için şimdiden çok ıslaksın."

Onun bana dokunmasının verdiği o güzel hissten gözlerim kapanıyordu, ama aniden geri çekildi.

Omzumu çevirip baktığımda gömleğinin düğmelerini çözdüğünü görüyorum. Soyunmasını izlemek için arkamı dönüyorum ama o iç çamaşırıyla kalıyor ve elimi tutarak beni yatak odasından dışarı çekiyor.

"Şu an çok kafam karışık."

Kahkaha atarak, "Böyle pişiriyoruz. Bana yalvarana kadar seni ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyorum," diyor.

"Oyun başladı."

Mutfığa girdiğimizde elimi serbest bırakıyorum ve buzdolabını açıp, mantarları ve jambonu çıkarırken eğiliyormuş gibi yapıyorum.

"Kahretsin, prenses," diye inledi Christiano. "Ne kadar da iğrenç bir manzara."

Doğrulup malzemeleri mutfak adasının üzerine yerleştirdikten sonra kilerden kremayı ve bir paket fettuccine makarnayı alıyorum.

Christiano kımıldamadan duruyor, gözlerini bir an bile benden ayırmıyor.

"Yardım edeceğine sanıyordum," diye takıldım ona.

"Hı hı," diye mırıldanıyor, sanki bir trans halindeymiş gibi.

Bıçakların olduğu yere doğru yürüdüğümde, hemen harekete geçti ve "Doğrama işini ben yapacağım. Yanlışlıkla kendini kesmeni istemem." dedi.

Tahta bloktan bir bıçak çıkarırken, ona doğru eğilip göğsündeki ismimin dövmesinin olduğu yere bir öpücük kondurdum. "Çok tatlısın."

"Sadece senin için." Bıçağın ucunu göğüslerimin arasına getiriyor ve hızlı bir hareketle danteli kesiyor, sütyen kupaları düşüyor. "Çok daha iyi."

Bıçağı tezgâhın üzerine bırakır bırakmaz kolunu bana doladı ve beni yerden kaldırdı. Beni mutfak adasına taşıdı ve üzerine oturttu, eğilip bir meme ucumu ağzına alarak emmeye başladı.

"Kahretsin, bu bir rüyanın gerçekleşmesi," diyor sertleşmeye başlayan tomurcuğuma doğru. "Arkaya yaslan."

Söyleneni yapıyorum ama tenim soğuk yüzeye değdiği anda geri çekiliyorum. "Buz gibi."

Beni kucağına alıp oturma odasına götürdü ve kanepelerden birine bıraktı. Uzandığım anda külotumu tuttu ve bacaklarımdan aşağı doğru çekti. Bu sırada yüksek

topuklu ayakkabılarım da düştü, sonra bacaklarım iyice açıldı ve kafası bacaklarımın arasına girdi.

Daha önce hiçbir erkek bana oral seks yapmamıştı ve bu görüntü dudaklarımı araladı. Ağzı klitorisime yapıştığında, keskin bir nefes aldım.

Kalçam koltuktan kalkana kadar yalıyor ve emiyor. Bana verdiği zevk, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Kalçalarım kıpırdamaya başladı, ama sonra aniden durdu ve karanlık bir kahkahayla geri çekildi. Ateşli bakışları vücudumu yakıp kavurdu ve başını salladı. "Kahretsin, tehlikelisin."

O kalkıp mutfığa doğru yürürken, birkaç saniye aptal gibi gözlerimi kırıştırdım, sonra da "Ne yapıyorsun? Geri gel de başladığın işi bitir." diye bağırdım.

"Prencesim, bu bir emir gibi geliyor. Belki de yalvarmayı deneyebilirsiniz."

"Aşağılık herif!" diye çıkıştım ve koltuktan kalkıp peşinden gittim.

O kirli oyunlar oynamak istiyorsa, ben de oynayabilirim.

Bıçağı tekrar eline almasını bekliyorum ve dilimlenmiş jambon paketini açtığında dizlerimin üzerine çöküyorum.

Dikkati birden bana yöneldi ve bacaklarının arasına, taburenin sığabileceği boşluğa sürünerek girerken gergin hissettim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve umarım batırmam.

Christiano, jambonu kareler halinde kesmeye başlarken umursamaz davranmaya çalışıyor, ama ben onun boxer şortunu tutup aşağı çekerek sertleşmiş penisini ortaya çıkardığımda, gözleri tekrar bana kayıyor.

Elimle penisini kavrayıp iyice inceledim, derisinin altındaki damarları fark ettim. Yavaşça, yumruğumu sertleşmiş penisinin üzerinde yukarı aşağı hareket ettirmeye başladım, sonra öne eğilip şişmiş başını ağızıma aldım.

Dilimi teninde döndürerek ısılatıyorum ve bu durum ondan beklenmedik bir inilti koparınca gözlerim tekrar yüzüne kayıyor.

Christiano'nun dudakları aralık, yüz hatları gergin, tüm dikkati bana odaklanmış durumda.

Biraz daha derine doğru emdikten sonra geri çekiliyorum.

"Kahretsin, Sienna." Sesi kısık ve kontrolsüz.

Onu daha derine alırken daha sertçe emmeye başlıyorum. Merakım geri geliyor ve boşta kalan elimle, yanlışlıkla ona zarar vermemeye dikkat ederek, testislerini avuçluyorum.

"Aman Tanrım," diye tısladı. "Beni öldürüyorsun."

Penisi ağzımın içinde seğiriyor ve onun orgazm olmasını istemediğim için geri çekilip oradan uzaklaşıyorum.

Ayağa kalkarken, "Makarnayı ben pişireceğim," dedim.

Bıçağın adaya düşerken çıkardığı sesi duyuyorum ve bir saniye sonra Christiano'nun omzuna alınarak havaya kaldırılıyorum.

"Aman Tanrım," diye ılık attım, bana yapılan kötü muamele yüzünden. Adam mutfaktan çıkıp merdivenlerden yukarı doğru yürürken, Şikayet ederek kalçasına bir tokat attım. "Omuzun karnıma batıyor."

Bir anlığına havada utuğumda, güçlü koluyla beni gėėne bastırıp diğer koluyla da bacaklarımın arkasını sardığı sırada bir ılık daha attım.

Beni yatağa bıraktığında ve o da üzerime tırmandığında, "İnanılmaz derecede güçlüsün," diyorum.

"Hiç ağırlığın yok." Dudakları benimkine yapışıyor, yüzü arzuyla kararmış, sanki beynimi uçuracak kadar sevişmeye bir saniye kalmış gibi.

Parmaklarımı çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Bana böyle sert davranman yüzünden tahrik olmam garip mi?"

Boğazıma öpücükler kondururken kıkırdıyor. "Hiç de değil."

Gözlerim tavana kilitlendi, sonra irileşti. "Tavanın her yerine neden aynalar koymuşsun Allah aşkına?"

"Böylece yatakta uzanırken odanın tamamını görebiliyorum."

Christiano'nun sırtını görünce dikkatim dağıldı ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "stmde çok iyi görünüyorsun."

Vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve başının bacaklarımın arasına yerleşmesini izlerken gözlerimi aynalardan ayıramıyorum.

Karnım kasılıyor, vücudumun ii kızarıyor; Christiano'nun klitorisimi emmesi, yalaması ve aması inanılmaz derecede tahrik edici.

"Tanrım," diye inliyorum. "Lütfen durma."

Üzerime sıcak hava üflüyor, sonra da "Prenses, yalvaran sen misin?" diye soruyor.

Başımı hızla salladım. "Evet."

Ayağa kalktı, boxer şortunu çıkardı, sonra bacaklarımdan tutarak beni kendine doğru çekti, ta ki kalam yatağın kenarına değene kadar.

Penisini girişime yerleştirdiğinde, yavaşça içime doğru ittiğini grebildiğimi fark ediyorum. İçime daha yarıya kadar girmeden yavaşça geri çekiliyor ve bu da benim boşalmam için yeterli oluyor.

Sırtım geriliyor ve vücudumdaki her kas kasılıyor, zevk o kadar yoğun ki ses çıkaramıyorum.

Christiano orgazm olduğumu anladığı anda beni o kadar sert bir şekilde becermeye başladı ki, yatakta sürekli kıpırdanıyordum.

"Tanrım," diye homurdandı ve kalalarımdan kavrayarak beni yerimde tuttu ve sertçe içime girdi.

Kasları geriliyor ve aynada seksi kalçalarının görüntüsü bende bir orgazm daha yaşatıyor.

Yapabildiğim tek şey, zevkin beni felç ettiği bu erotik manzaraya bakakalmak. Sadece Christiano ve evliliğimizi acımasızca tamamlama biçimi var.

Ellerinden biri yukarı doğru hareket ediyor ve parmakları boğazımı sıkıca kavırıyor; orgazmı geldiğinde ise alnını gėėne bastırıyor. Penis içimde kasılırken nefesinin

tenime değdiğini hissediyorum.

O inanılmaz vücutunun tüm gücünü kaybettiği anı görüyorum.

Ve bu, hayatımın en derin deneyimi oldu.

Şu anda, kendini içime boşaltırken, onu bu halde gören tek kişi benim.

Onun boşalmasının her damlasını ben alıyorum ve bir gün, Tanrı'nın izniyle, spermelerinden biri beni dölleyecek ve bir sonraki capo dei capi'yi doğuracağım.

Christiano başını kaldırıp bana baktı ve hâlâ tavana baktığımı fark edince kıkırdadı, "Aynaları gerçekten çok seviyorsun."

"Hiçbir fikrin yok. Senin benimle sevişmeni izlemek inanılmaz derecede tahrik edici."

"Öyle mi?" Geri çekilip yanıma uzandı. Yansımamızda gözleri gözlerimle buluştu. Elini göğsüme götürüp masaj yaptı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Sağ?"

Çenemi kavrayarak yüzümü kendine çevirdi. "Yeter artık."

Dudaklarını benimkine yapıştırıp beni öyle bir saygıyla öpüyor ki, gözlerimden yaşlar akıyor.

Bölüm 21

Hristiyan

Akşam yemeği gece yarısı atıştırmalığına dönüştü ve biz de onu şafak sökene kadar yaktık.

Sienna ile sevişmeyi bırakamadım ve giyinirken hâlâ yarı ereksiyon halindeydim.

Dokuz yıl boyunca cinsel perhiz yapmak bir erkeği böyle değiştirir. İçimde biriken cinsel arzuyu dışa vurmak istiyorum.

Sienna'nın hazırlanmasını izlemeyi çok seviyorum ve fırçasına uzandığında yanına yaklaşıp fırçayı elinden alıyorum. Fırçayı saçlarının arasından geçirirken, "Erkeklerle mutfağındaki ve oturma odasındaki her şeyi toplamalarını söyledim, böylece sadece kıyafetlerinle ilgilenmen gerekecek" diyorum.

"Ne?!" diye nefes nefese kaldı, gözleri kocaman açılmış bir şekilde etrafına döndü.

Fırçayı tezgâhın üzerine bıraktım. "Her şeyle ben ilgileneceğimi söylemiştim."

"HAYIR!!!"

Yanımdan hızla geçti ve telefonunu almak için acele ederken, ben de ona yaklaşıp cihazı elinden aldım. "Boş yere bu kadar büyük bir mesele çıkardığını sanma. Eşyalarını ne kadar çabuk getirirsek, burası senin için o kadar çabuk ev gibi hissettirecek."

Nefes alışverişi hızlanıyor ve yüzünde korku belirince ben de endişelenmeye başlıyorum.

"Neler oluyor, Sienna?"

Başını salladı ve kapıya doğru koştu. "Hemen gitmeliyiz! Onlara durmalarını söyleyin. Mutfağıma kimsenin girmesini istemiyorum."

Telefonumu çıkarıp Ciro'ya mesaj gönderiyorum.

Şimdi o mutfağı baştan aşağı arayın. Olağan dışı bir şey bulursanız, kenara koyun. Ben yoldayım.

Sienna'ya cevap vermeden, onu yatak odasından takip ediyorum. Çatı katından çıktıkça endişesi artıyor ve içimden bir ses bana benden sakladığı şeyi öğrenmeye çok yaklaştığımı söylüyor.

Onun özel hayatına müdahale ettiğim umurumda değil. Sakladığı her ne sırda, aramızda ördüğü duvarların sebebi o ve Tanrı şahit olsun ki, bugün o duvarları yıkacağım.

Dairesine giden yol inanılmaz gergin geçiyor ve Sienna gittikçe daha da huzursuzlanıyor.

"Neden bu kadar endişelisin, bana anlatmak ister misin?" diye soruyorum, ona her şeyi itiraf etmesi için son bir şans veriyorum.

Başını sallıyor, dişleri alt dudağının içini kemiriyor ve titrek hareketleri, yoksunluk belirtileri yaşayan bir uyuşturucu bağımlısınıninkine benziyor.

Bu kadar kötü olan ne olabilir ki?

Nico SUV'yi durdurduğu anda Sienna arabadan atlayıp dairesine doğru koşmaya başladı. Ben de sakince onu takip ederken telefonuma baktım.

Ciro: Temizlik malzemelerinin arasına gizlenmiş ilaç kutuları buldum.

Bu da neyin nesi?

Adımlarımı hızlandırdım ve daireye girdiğimde Sienna'nın mutfak tezgahından ilacı alıp koridorda hızla uzaklaştığını gördüm.

"Herkes dışarı çıksın!" diye bağırarak koşmaya başladım.

Sienna yatak odasının kapısını sertçe kapatır kapatmaz, beni dışarıda bırakmadan önce kapıyı tekrar açıyorum.

Odaya girdiğimde geriye doğru sendeledi ve anahtarı kilide takıp cebime koymadan önce, başını çılgınca sallarken nefes nefese kalmaya başladı.

"Git artık," diye yalvarıyor. "Lütfen."

Gözlerim yatağın üzerine attığı kutulara takıldı ve o da hızla görüşümü engellemeye çalıştı. "Lütfen. Yalvarıyorum... sana."

Nefes alışverişleri acı verici hale gelince, kolundan tutup onu göğsüme doğru çekiyorum. Onu sıkıca tutarken, gözlerim tekrar ilaca takılıyor.

"Ne için bu?" diye sordum, ses tonum endişe doluydu. "Hasta mısınız?"

Başını salladı ve kontrolsüzce ağlamaya başladı. "L-lütfen."

"Şşş..." Endişem kontrolden çıkarken, başının yan tarafına bir öpücük konduruyorum.

Bu sefer yaptığım hiçbir şey onu sakinleştirmede ve pes ederek yatağa koştum ve kutuları kaptım. Xanax olduğunu görünce, bir tablet çıkarmadan önce üzerindeki bilgileri okudum. Sienna'ya döndüğümde, nefes alışverişi anında düzelmişti, ancak yüzünde gerçeklikten tamamen kopmuş gibi donuk bir ifade vardı.

Kahretsin.

Hızla hareket edip tableti ağzına ittim ve "Yut Sienna!" diye emrettim.

Neyse ki, söylenenleri yapıyor. Yüzünü çerçeveye göz teması kurmaya çalışıyorum ama gözleri odaklanmamış kalıyor.

Alnına bir öpücük kondurarak onu tekrar kucakladım ve defalarca, "Bana geri dön bebeğim. Her şey yoluna girecek. Sadece geri dön," dedim.

Kollarımda kıpırdanması ve nefes alışverişinin tekrar hızlanması sanki bir ömür sürdü. Yüzünü görebilmek için onu geriye doğru ittiğimde, gözlerindeki panik ve korkuyu görmekten bu kadar rahatlayacağımı hiç düşünmemiştim.

Geri döndü. Çok şükür!

Gözlerine bakıyorum ve ses tonumu sabit tutarak, "Sadece benimle kal. Ne olursa olsun bunun üstesinden gelebiliriz." diyorum.

Yüzü buruşuyor ve yaşama isteğini tamamen yitirmiş gibi görünüyor. "Yapamayız."

"Evet, yapabiliriz. İlaç ne için?"

Sienna benden uzaklaşıp yatağın kenarına yığıldı. Kucağında ellerini kenetlemiş, parmak boğumları bembeyaz olmuş halde, tüm tavrı yenilmiş görünüyordu.

“Ölüm fobisinden muzdaribim.” Sesi inanılmaz derecede kırılgan geliyor ve kalbime acımasız bir darbe indiriyor. “Ölüm fobisi.” Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. “Ölmekten korkmuyorum.” Elini göğsüne götürüyor ve avucunu kalbinin olduğu yere bastırıyor. “Sevdiğim birini kaybetmekten ve yapayalnız kalmaktan korkuyorum.” Başını daha da aşağıya eğiyor ve fısıldıyor, “Benim için önemli olan her şey gittiğinde hayatta kalmaktan korkuyorum.”

Ben hareketsiz ve sessiz kalıyorum, böylece o konuşmaya devam etsin.

“Düşünceler...” Sesi kısılıyor, yüzü aşırı derecede solgunlaşıyor. “Zihnimi paramparça ediyorlar ve kaygı ile korku dayanılmaz hale geliyor.” Sözleri titriyor ve hıçkırıklar konuşmasını zorlaştırınca, ben de daha fazla yerimde duramıyorum.

Diz çöktüğüm yerde, elleriyle yüzünü kapatıp inleyerek, "Sürekli kan görüyorum," dedi.

"Prenses," diye mırıldanırken avuçlarımı kollarında yukarı aşağı gezdiriyorum.

"Çok güçsüz ve yıkılmış durumdayım," diye ağlıyor. "Seni sürekli ölürken görüyorum ve bu beni tekrar tekrar mahvediyor. Bu yüzden senden ayrıldım. Seni her gün görmezsem, seni sevmeyi bırakacağımı ve işlerin daha kolaylaşacağını düşündüm."

Başını kaldırıyor, gözlerindeki dehşet dolu ifade, sanki hayatımın en büyük dövüşüne hazırlanmışım gibi vücudumu geriyor.

"Her gün işe gidişini izleyemem. Oturup telefonun çalmasını bekleyemem. Zaten bir kere beni mahvetti." Titreyen bir nefes alıyor, paniği ham ve yürek burkan. "Her gün, vurulduğum anın hatırasıyla işkence görüyorum. Sen öldün ve bu beni de öldürdü."

Anlamadığım için başımı salladım. "Buradayım, bebeğim."

"Öldün!" diye ağlayarak bana sarıldı. Kollarım onu sıkıca kavradı ve boynumu sıkıca tutarken inledi, "Vücudunun üzerindeki beyaz çarşafı ve yerdeki kanlı ceketini gördüm. Öldün ve bu aklımı başımdan aldı."

Aman Tanrım. Nişanımızı kutlayacağımız gün vurulduğum olayı mı kastediyor?

Ölümün bu işin bir parçası olduğunu her zaman biliyordum, ama bunun Sienna üzerinde ne gibi bir etkisi olacağını hiç düşünmemiştim.

Eğer o ölseydi aklımı kaybederdim, bu yüzden onun neler yaşadığını bir nebze anlayabiliyorum.

Beni daha sıkı kavradı. "Seni tekrar kaybetmem an meselesi." Nefes alışverişi düzensizleşti. "Korku... sen öldün... sen öldün, Christiano."

"Buradayım." Geri çekilip ellerimle yüzünü çerçeveledim. "Tam buradayım. Bana bak." Gözleri yüzüme odaklandığında, "Hayatta kaldım, Sienna," dedim.

"Seni bir daha kaybetmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Öldüğünde çok acı çekmiştim."

"Ah, bebeğim." Yüzünün her yerine öpücükler konduruyorum. "Böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm. Eğer bilseydim, ameliyattayken seni bana getirmelerini söyledim."

Bunların hiçbirini bilmiyordum.

Titrek bir nefes daha alıyor ve sesi tüyler ürpertici geliyor. "Benim yüzümden vuruldun. Ben sadece orada durdum."

Parmaklarımla yanaklarını okşadım ve başımı salladım, ama o devam etti: "Senin gibi bir adam için çok güçsüzüm. Bu yüzden seninle evlenmek istemedim."

Sienna geri çekilir ve yürek burkan bir hıçkırık eşliğinde kutudan bir tablet daha alır. Tableti ağzına koyarken eli şiddetli bir şekilde titrer.

O kendine gelene kadar sabırla beklerken avuçlarımı bacaklarının üzerinde yukarı aşağı doğru gezdiriyorum.

Derin nefesler alırken, gözleri kapalıyken ve yüzünde ezici duygular belirirken onu izlemek, bu mücadeleyi tek başına verirken ne kadar acı çektiğini gösteriyor bana.

"Seni seviyorum, Sienna."

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve yüzündeki tereddüdü görünce, ona olan yoğun duygularımı yüzümden belli ettim ki, ona ne kadar bağlı olduğumu anlayabilsin.

"Sen yıkılmış değilsin bebeğim. Öldüğümü sandın ve o tür bir acı beni de çıldırtırdı." Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Sensiz geçirdiğim her gün tam bir cehennemdi ve sen hayattaydın, bu yüzden öldüğümü sandığın zaman senin için ne kadar dayanılmaz bir acı olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Ben de çıldırırdım."

"Ama bu beni güçsüz düşürüyor ve senin yanında güçlü bir kadına ihtiyacın var." Kutulardan birini alıp ilaçları dolap kapağına fırlattı. "Normal bir gün geçirebilmek için iki haftada bir psikiyatriste gitmem ve ilaç kullanmam gerekiyor. İşler zorlaştığında neler olacağını hayal edebiliyor musun? Sana destek olmak yerine, muhtemelen hastaneye kaldırılacağım. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

Tekrar kötüleşmeye başladığında, başının yanlarından tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Sienna, seni istiyorum. Son bir aydır işler çok zordu ve sen benim için oradaydın. Sana sarılmak istediğim tek destek. Seninle olmak bana huzur ve sakinlik veriyor, üzerimdeki baskıdan kurtuluyorum." Ses tonum yumuşayarak devam ediyorum, "Seni olduğun gibi seviyorum. Benim acımasız yanımla dengeleyen hassas kişi olmana ihtiyacım var. Dünyamızdaki çirkinliklerle yüzleştikten sonra güzelliğine geri dönmeye ihtiyacım var. Tanrım, Sienna, sana ihtiyacım var." Sözlerime umutsuzluk karışmışken, gözyaşlarının süzülmesini engelleyemiyorum. "İçimdeki karanlığı sadece sen dindiriyorsun. Başka hiç kimse."

Kollarımı tekrar boynuma doladı ve "Benden hayal kırıklığına uğrayacağımı düşünmüştüm" diye itiraf etti.

"Asla." Saçlarını öpücüklerle dolduruyorum. "Seni korumak ve hayatını olabildiğince kolaylaştırmak istiyorum." Gözlerinin içine derinlemesine bakarak, ruhuna ulaşmayı umarak, "Sen her zaman kaygıyla mücadele ettin ve ben bunu bir kez bile gündeme getirmedim. Panik ataklarınla başa çıkmaya nasıl yardımcı olacağımı öğrendim ve senin için işleri daha da zorlaştırmamak için fobi hakkında her şeyi öğreneceğim. Sana uyum sağlayacağım Sienna, çünkü senin huzurun ve mutluluğun benim için en önemli şey." diyorum.

Bu beni mahvederdi ama sanırım beni aldatısa bile onu affederdim. Sienna'nın yapabileceği hiçbir şey beni ona olan sevgimden vazgeçiremez.

"Sizin için işleri daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulacağız," diye söz veriyorum.

Bana bakmaya devam edip çok yorgun görüldüğünde, ayağa kalkıp yorganı geri çekiyorum. "Hadi yatağa gir bebeğim. Dinlenmen ve ilacın etkisini göstermesine izin vermen gerekiyor."

O beni dinliyor ve uzandıktan sonra, botlarımı çıkarmadan önce onun ayakkabılarını çıkarıyorum. Yanına rahatça oturduğumda, bana daha da yaklaşıyor. Bu anda o kadar kırılgan ve küçük ki, koruyucu yanımla, ona zarar vermeye cüret eden herkesi ve her şeyi yok edecek güçlü bir kuvvete dönüşüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum sevgiyle, bedenimi ona sararken. "Seni her yönünle seviyorum."

Bana öyle sıkıca sarılıyor ki, sanki onu gerçekliğe bağlayan tek şey benmişim gibi. Sanki bir anlığına bile olsa tutuşunu gevşetmenin zihninin onarılamaz bir şekilde parçalanmasına ve o kadar çok mücadele ettiği dehşete yenik düşmesine neden olacağından korkuyor.

"Cesur prensesim." Dudaklarım saçlarına değiyor ve sakinleştirici kokusunu içime çekiyorum. "Korkularınla savaşmana yardım edeceğim."

"Nasıl? Capo dei capi olmaktan vazgeçemezsin ki." Sözleri göğsüme yaslanmış, boğuk bir şekilde yankılanıyor.

"Hayır, yapamam ama üzerime bir vücut kamerası takabilirim, böylece beni her günün her saniyesinde görebilirsiniz."

Sienna'nın başı aniden geriye doğru savruldu, güzel yüzünde şok ifadesi belirdi. "Bunu benim için yapar mıydın?"

Dudaklarımın kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Henüz fark etmediysen söyleyeyim, senin için her şeyi yaparım. Sürekli seninle iletişim halinde olurum. Kurşun geçirmez yelek bile giyerim."

"Vücut kamerası fikrini beğendim."

Kalbimde yeni bir endişe belirliyor. "İnsanları öldürdüğümü görmeye dayanabilecek misin?"

"Ölen sen olmadığın sürece her şeyin üstesinden gelebilirim."

Ona bakarken, Sienna'nın beni ne kadar çok sevdiğini anlıyorum. Birkaç saat boyunca öldüğümü düşünmesi onu paramparça etmiş, öyle derin yaralar açmış ki hayatının geri kalanında bunlarla yaşamak zorunda kalacak.

"Keşke daha önce bilseydim. Bu fobiyle bunca yıl tek başına mücadele etmek zorunda kalmama çok üzıldüm."

"Bana olan saygınızı kaybetmenizi istemedim," diye itiraf ediyor.

"Bu asla olmayacak." Alnımı onun alnına yaslıyorum. "Artık sır yok. Tamam mı?"

Başını salladığında ne kadar uykulu olduğunu fark ediyorum.

"Uyu biraz bebeğim. Uyandığında burada olacağım."

Uykuya dalmasını izliyorum, sonunda benden sakladığı şeyi öğrendiğim için minnettarım.

Onunla birlikte psikiyatriste gitmek istiyorum, böylece bu fobi hakkında her şeyi öğrenebileyim ve ne olursa olsun Sienna'ya yardım etmenin yollarını bulacağım.

Onun korkusuna sebep olmaktan vazgeçmek ve bana verdiği huzuru ona da vermek istiyorum.

Bölüm 22

Siena

Uyandığımda zihnim, çok uzun süre çiğnenmiş sakız gibi, yorgun hissediyor.

Yavaş yavaş, Christiano'nun kollarının beni sardığını ve kısmen üzerime uzanırken ağırlığını hissetmeye başlıyorum.

Ona gerçeği itiraf etmenin bana verdiği zihinsel yükten dolayı çok yorgunum, ama onun burada olması bana bir güvenlik hissi veriyor.

Bana sırtımı dönmedi. Aksine, beni teselli etti ve beni ne kadar çok sevdiğini söyledi.

Kollarım aramızda sıkışmış olduğu için onları oradan kurtarmaya çalışırken kollarım ağırlaşıyor.

"Uykudan sonra kendini daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor Christiano, sesi inanılmaz derecede şefkatli.

Dudaklarım aralandı ve henüz konuşamadığım için yavaşça başımı salladım.

Başını kaldırıp gözleriyle yüzümü taradı. "İlaçların etkisiyle hâlâ uyuklu musun?"

Başımı tekrar sallarken, elimi onun boynuna yerleştirmek için aceleyle uğraştım.

"Rahat ol," diye mırıldandı. "Nico'ya hafif bir öğle yemeği hazırlattım." Benden uzaklaştı ve ayağa kalkarken, "Yatakta kal. Hemen geri döneceğim," diye emretti.

O yokken, sersemlikle mücadele ediyorum ve kendimi oturur pozisyona getirdiğimde, Christiano elinde bir çatal ve Manhattan büyüklüğünde bir salata ile geri dönüyor.

"En sevdiğin şeyi aldım," diyor bana doğru dönerek otururken.

Çatalına tavuk ve avokadoyu batırırken ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor ve çatalı ağızma yaklaştırırken, "Ağzımı aç," diyor.

Isırığı alıyorum, yüzünde dün benimle evlendiği için pişman olduğuna dair herhangi bir işaret arıyorum ama gördüğüm tek şey memnuniyet.

Ona baktığımı fark edince, "Sana bakmayı çok seviyorum," diye itiraf ediyor.

Sonraki birkaç dakika boyunca beni doyuruyor, ben doyana kadar devam ediyor, sonra kendisi de birkaç lokma alıp tabağı komodinin üzerine bırakıyor.

Başparmağını alt dudağının üzerinden geçirirken gözleri bana kilitlendi. "Rosie'ye bana bir vücut kamerası almasını ve yanımda olmadığım zamanlarda beni izleyebilmen için güvenli bir sistem kurmasını söyledim."

Şaşırdım, kaşlarım kalktı. "Sakıncası yok mu?"

"Cevap verirken yüz ifadesi ciddileşiyor: 'Birini öldürdüğümde o vahşeti görmenden endişeleniyorum. Bu senin için iyi olmaz.'"

Bir an düşünüyorum. "Belki de iş yerinde kendini nasıl idare ettiğini görürsem, bir tür maruz kalma terapisi gibi, yardımcı olur."

"Psikiyatristinizle görüşmek istiyorum. Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum..." diye kaşlarını çatarak sordu, "Adı neydi yine?"

"Thanatofobi. Kolaylaştırmak için buna kaygı da diyebiliriz."

Elini yüzüme götürerek yanağımı avuçladı. "Vurulduğumda seni bu kadar korkuttuğum için özür dilerim."

Anının getirdiği felç edici korku Xanax sayesinde hafifliyor, ancak vücudum hâlâ titriyor ve midemde bir endişe çukuru oluşuyor.

Christiano bana daha da yaklaştı ve başını yana eğdi. "Bunu konuşmak durumu daha da kötüleştirir mi?"

Ondan sakladığım ruh halim hakkında açık konuşmak zor.

"Doktor Kahn bunun hakkında konuşmanın faydalı olduğunu söylüyor, ama ben konuşmaktan kaçınıyorum." Ona umutlu bir bakış atıyorum. "Öte yandan, olanlar hakkında sizinle konuşmadım."

"İstediğin zaman benimle bu konuda konuşabilirsin," diye beni temin ediyor. "Sadece kendini çok zorlama. Ruh sağlığın her şeyden önce gelir."

Christiano, genel olarak bana her zaman çok değerli biriymişim gibi davrandı, ancak rahatsızlığım hakkında dürüst olduktan sonra bu kadar nazik ve ilgili olması, çok ihtiyacım olan bir şeydi.

"Teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı. "Ne için?"

"Zayıf olduğum için benden nefret etmediğin için."

"Zayıf olduğunu söylemeyi bırak. Yıllardır bu cehennemle tek başına savaştın, Sienna. Bu gerçekten inanılmaz bir güç gerektiriyor." Bana doğru eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum, ama artık dinlenmenin ve bu savaşı senin yerine benim devralmamın zamanı geldi."

Telefonu çalınca dikkati dağıldı. Telefonu çıkarıp ekranda Rosie'nin adını görünce aramayı kabul etti.

"Hey." Bir an dinliyor, sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bir saniye bekle." Gözlerine bakarak soruyor, "Vücut kamerası yerine, hayati belirtilerimi gösteren ve nerede olduğumu takip eden bir cihaza ne dersin? Böylece, her gün birini öldürdüğümü görmek zorunda kalmazsın ve nerede olursam olayım kalbimin senin için attığını görebilirsin."

"Tanrım, evet! Böyle bir şeye bayılırdım."

Gülerek Rosie'ye, "Sienna'nın telefonundan erişebileceği bir uygulama tasarla, aynısını benim için de yap. Onu her zaman takip etmek istiyorum." dedi.

Telefonu kapattığında, "Bakın, hepimiz ne kadar takıntılıyız. Bayılıyorum buna." diyor.

"Teşekkür ederim." Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Bunun çok yardımcı olacağını düşünüyorum."

“Güzel. Ben de seni sık sık arayacağım.” Ayağa kalkıp tabağı aldı. “Eşyalarını çatı katına taşımaları için adamlara söyleyeceğim. Şu anda böyle bir strese ihtiyacın yok.”

Yatağımdan kalkıp onu mutfığa kadar takip ettim. "Bana bebek gibi davranmana gerek yok. Fobi dışında fiziksel olarak iyiyim."

Tabağı tezgâhın üzerine bırakırken gözleri bana kaydı. “Bunun fobiyle hiçbir ilgisi yok. Dün sana hayatının her alanını ele geçireceğimi söylemiştim.” Kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bu da siyah kolluklarının altındaki pazılarının gerilmesine neden oldu. “Beş ailenin başı olmak, birçok hareketli parçayı beraberinde getiriyor. Tam kontrole sahip olmam gerekiyor. Herkesi koruyabilmemin tek yolu bu.”

Bana karşı bu kadar nazik davrandığında, neredeyse kim olduğunu unutuyorum. Koridordaki tüm o fotoğrafları görmek gerçekten göz açıcı bir andı. Bu adam tüm dünyamızı omuzlarında taşıyor ve tek istediği benim.

“Çok güçlüsün, bazen beni hayrete düşürüyorsun,” diyorum, sesim yumuşak ve hayranlıkla dolu. Yaklaşıyorum ve kollarını açarak göğsüne yaslanıyorum. “Tüm kontrol sende, işleri senin için kolaylaştırmak adına yapabileceğim başka bir şey varsa söyle.”

"Beni sadece sev, Sienna."

Başımı geriye doğru eğerek gözlerine baktım. "Evet."

"Yani, bana beni sevdiğini göstermeni isterdim."

Göğsümde suçluluk duygusu yükseliyor. Parmak uçlarımda yükselerek ellerimle çenesini kavradım. "Sana yaşattığım tüm cehennem için özür dilerim ve bunu telafi etmek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öyle mi?"

Dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum. "İstediğim tek erkek sensin." Onu tekrar öpüyorum. "Bizim için mücadele ettiğin için teşekkür ederim." Öpücük. "Ve fobimi öğrendikten sonra bile benimle kaldığın için teşekkür ederim."

Beni öpmeye devam etmemi engellemek için biraz geri çekildi ve "Artık sır yok," dedi. Başımı salladım, sonra ekledi, "Ve artık yalan da yok."

"Söz veriyorum."

Başını öne eğiyor ve dudakları benimkileri ele geçirdiğinde, her şey farklı bir hal alıyor. Çok daha derin bir düzeyde bağlantı kurduğumuzu hissediyorum ve yemin ederim ki Christiano'nun yoğun enerjisini ruhumda hissediyorum.

Kolunu belimin alt kısmına sıkıca sararak beni yerden kaldırdı ve bedenine yapışık halde tutarak öpüşmeyi kesmeden bizi yatak odasına götürdü.

Buruşuk yorganın üzerine usulca yatırılıyorum ve o üzerime doğru eğilirken, ben de körü körüne gömleğinin düğmelerini çözmeye başlıyorum.

Öpüşme kontrolden çıkmaz, aksine derinleşir ve ölümsüz aşkımız etrafımızda samimi bir baloncuk oluşturur.

Şu anda sadece biz varız. Korku yok. Cosa Nostra yok. Kalp kırıklığı yok.

Birbirimizi yavaşça soyuyoruz, her dokunuşun tadını çıkarıyoruz. Christiano penisini girişime yerleştirdiğinde, bacaklarımı kalçalarına doluyorum. Beni santim

santim dolduruyor ve tamamen içeri girdiğinde hareketsiz kalıyor.

Ne kadar süre böyle uzanıp, sadece öpüşüp birbirimizi sevdiğimizi bilmiyorum ama sonunda geri çekildiğinde, hissettiğim o muhteşem duygu yüzünden vücudum titriyor.

Aramızdaki ritim derin ve istikrarlı kalıyor ve bu da onun penisini çok daha fazla hissetmemi sağlıyor.

Öpüşmeyi bitiriyor ve kollarını başımın iki yanına dayayarak, sevişirken gözlerimin içine bakıyor. Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum ve titrediğinde tüylerim diken diken oluyor.

"Yer değiştirelim," diyorum bedenimi onun bedenine doğru iterek.

Christiano kolunu altıma doğru itti ve bir sonraki an bizi ters çevirdi. Üzerine oturup tekrar penisini derinlemesine içime aldım. Kalçalarım hareket ederken göğsünü öpmeye başladım, ellerim teninin her santiminde dolaşıyordu.

Elleri kalçalarımı kavırıyor ve parmakları içime girdiğinde, onun üzerinde daha hızlı hareket ediyorum.

"Sienna," diye fısıldadı adımları bir dua gibi, tüm dikkati bana odaklanmış bir şekilde, ben de onu orgazma doğru itiyordum.

Benim ihtiyacım da artıyor ve tempom düştüğünde o devreye giriyor, sert ve hızlı bir şekilde içime işliyor.

Gözlerimi onun gözlerine dikmiş halde, yoğun bir orgazm beni boğuyor ve sadece inleyebiliyorum.

Christiano o kadar sert bir şekilde geliyor ki, aniden oturur pozisyona geçiyor ve beni göğsüne bastırıyor. Beni titreyen itişleriyle doldururken çıkardığı inlemeleri duymak, içimde başka bir zevk dalgası yaratıyor.

Kollarımı sıkıca boynuna doladım ve elimi başının arkasına bastırarak onu tuttum, hırıltılı nefesleri boğazıma çarptı.

"Sen benim tüm hayatımsın," diye fısıldıyorum. "Sen ölürsen, ben de ölürüm." Boğazım düğümleniyor ve sesim titriyor. "Sensiz ben yokum."

Christiano'nun üzerimdeki etkisi acı verici hale geliyor, ama aynı zamanda ayaklarımın yere basmasını sağlıyor.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum bebeğim. Birlikte yaşarız ve birlikte ölürüz."

Bölüm 23

Hristiyan

İşten bir hafta izin aldım ve ben Sienna'yı çatı katındaki daireye yerleştirirken Enzo'nun her şeyi halletmesine izin verdim.

Az önce Doktor Kahn ile görüştük ve kendisi bana her şeyi ayrıntılı olarak anlattı.

SUV'nin park edildiği yere doğru yürürken, aklım Sienna için işleri kolaylaştıracak çözümler üretmek için durmadan çalışıyor.

Arka koltuğa geçip Nico bizi doktor muayenehanesinden uzaklaştıran kadar bekledim ve Sienna'ya, "İkinci bir telefon alacağım ve bu numara sadece sende olacak. Böylece ne zaman ararsan, hattın meşgul olma ihtimali olmayacak." dedim. Yanımda rahatladı ve yüzünde minnettar bir gülümseme belirdi. "Ayrıca, kendimi korumak için ne tür sistemler kurduğumu görebilmen için birkaç günlüğüne benimle işe gelmeni düşünüyorum."

"Sakıncası yok, değil mi?"

"Kesinlikle hayır. Koruma ekibime daha fazla adam görevlendireceğim ve gereksiz riskler almayacağım. Zirvede kalmalıyım ama daha az dürtüsel ve daha stratejik olacağım."

Onun için yapmaya hazır olduğum tüm değişikliklerin ne kadar önemli olduğunu görünce, fobisini hafifletmenin yollarını düşünmeye devam ediyorum.

Koltukta hafifçe dönerek çenesini kavradım ve göz göze geldik. "Tehlikenin peşinden koşmuyorum Sienna. Onu kontrol ediyorum. Bu benim işim, ama Rosie ben varmadan önce gittiğim her yerin güvenli olduğundan emin oluyor. Düşmanlarımızı bir şahin gibi izliyor ve her zaman nerede olduklarını biliyoruz. Restoranda olanlar bir daha asla olmayacak. Rosie, bize ulaşmadan önce saldırının geldiğini görecektir."

Bu yüzden Rosie'nin istediği sistem ne olursa olsun, yüz milyonlarca dolar ödeyeceğim.

Sienna rahat bir nefes aldı ve vücudu daha da gevşedi. "Bunların hepsini bilmiyordum."

"İşte bu yüzden seni benimle çalışmaya getiriyorum. Her şeyin ne kadar kontrol altında olduğunu gördükçe, korkuların da o kadar hafifleyecek." Gözlerim yüzünü okşarken ekledim, "Ve ne zaman zorlanırsan, bana gelmeni istiyorum. Özür dileme ve benden asla saklama. Sana bu süreçte yardımcı olan ve seni sakinleştiren kişi ben olmak istiyorum. Bu benim için çok önemli."

"Pekala," diye onayladı, sesi yumuşak ve itaatkârdı.

"Ve her zaman şunu unutma, korkun seni zayıf yapmaz." Bunu benden duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyorum ve bunu ona sık sık hatırlatmak için aklımda

tutuyorum. "Bu, beni sevdiğin anlamına geliyor ve bu da bana her günü atlatmak için gereken gücü veriyor."

Daha da yaklaşp, "Bana aklımın bir kısmını geri verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi. Bana doğru eğilerek, "Sensiz çok zor oldu," diye itiraf etti.

"Şu an buradayım."

Depoya doğru arabayla giderken etrafımızda sessizlik hakim oluyor ve Nico her zamanki gibi girişin hemen önündeki yerine park ettiğinde, "Evimden uzaktaki evime hoş geldin," diyorum.

SUV'den inerken Sienna, "Bir depo mu?" diye sordu.

Etrafı işaret ederek, "Sorunların yaklaştığını kilometrelerce uzaktan bile fark edebiliyoruz ve her yere kameralar yerleştirildi." dedim. Onu içeriye götürmeden önce kameralardan bazılarını gösterdim.

Bazı adamların, spor salonu ve yemek alanının kurulduğu en sağ tarafta toplandığını fark ettim. Birkaç ay önce aramıza katılan yeni askerlerden ikisi ringde dövüşüyor.

Sienna'yı sandıkların yanına götürüyorum ve en yakın sandığın kapağını kaldırarak ona silahları gösteriyorum. "Her türlü tehdidi ortadan kaldıracak kadar ateş gücümüz var."

Dikkatini, Ray'in Emilio'yu nakavt etmesi üzerine tezahürat yapan erkeklerin olduğu ringe çeviriyor.

"Bir pozisyon boşaldığında, alt kademedekiler o pozisyonu kimin alacağını görmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Ray, otellerden birinde gece vardiyası güvenlik ekibine terfi etti," diye açıklıyorum ona. "Bu da birbirlerine saygı duymalarını sağlıyor."

"İyi dövüşüyorlar," diye yorum yapıyor ve bu da beni güldürüyor.

"Hayır, prenses. Öğrenecek çok şeyleri var. Nico'nun ne kadar iyi olduğunu göstermemi ister misin?"

"Elbette."

"Dinleyin bakalım!" diye seslendim ve anında herkesin dikkatini çektim. "Bana ilk ulaşan kişiye on bin bonus vereceğim."

Yüzlerinde alaycı bir gülümseme belirdi, ama Nico'ya beni korumasını söyleyen sessiz bir bakış attığımda, hepsi homurdanmaya başladı.

"Anlaşmayı daha da cazip hale getireyim," diye ekledim. "Eğer aranızdan biri karıma ulaşabilirse, anında kişisel korumalarımın biri olarak terfi edersiniz. Silah yok."

Nico da dahil hepsi silahlarını bırakıyor. Silahını yanımda taşıyan tek kişi benim.

On altı adam Nico'ya doğru ilerlemeye başlarken, kolumu Sienna'nın önüne koyup onu kısmen arkama aldım. "Olduğun yerde kal, prenses." Nico anında harekete geçti ve tek bir hamleyle iki adamı etkisiz hale getirdi. Ben de Sienna'ya, "Eğer saldırıya uğrarsak, her zaman arkamda kal. Gerektiğinde seni hareket ettiririm ve asla yolumda olduğunu veya dikkatimi dağıttığını düşünme." dedim.

"Tamam aşkım."

Yedisi Nico'yu geçip giderken, yüzümde bir sırtış belirdi ve Sienna'ya doğru gelirken, hareket alanı açmak için birkaç adım  ne ıktım. Ray bir yumruk attı ama kolayca yana sıyrıldım. Boynundan yakalayıp onu yere çekerken dizimi de yukarı kaldırarak bayılttım, ardından vücudumu havaya kaldırıp birine tekme atarken diğerine de sert bir yumruk indirerek diğer iki adamı engelledim.

Ayaklarımın  zerine düşer düşmez, hızla Sienna'ya doğru koştım, onu yakalayıp diğer dört adamın ulaşamayacağı bir yere çektim.

"Aman Tanrım," diye yarı kıkırdadı, yarı çığlık attı ve panik yerine heyecan duyduğum için mücadeleye devam ettim.

Nico adamlardan ikisini yakalarından tutup yere sererken, ben de son ikisine yöneliyorum.

Luke, hızı ve yılların verdiği eğitimle bana doğru geliyor ve ne kadar ciddi olduğunu görünce tüm dikkatimi ona veriyorum. Altı yıldır Cosa Nostra'da ve örgüt için değerli bir varlık olduğunu kanıtlamış durumda.

Nico'nun Pino'ya saldırdığını görünce Luke'a doğru atıldım. O da adım adım benimkine karşılık verdi ve ikimiz de başarılı bir yumruk atamadık.

Beni gerçekten terletmeyi başardığında yüzümde bir g l msemi belirliyor ve sonraki birkaç dakika boyunca onun dayanıklılığını test ediyorum.

"Haydi bakalım, patronum!" diye bağırıyor Sienna, sanki bir amigo kızmış gibi. "Bunu başaracaksın."

Onun bana "capo" diye seslenmesini duyunca, sahte bir yumruk attım ve Luke sola doğru sıçrayınca, yumruğumu böbreğine saplarken ona kafa attım. Geriye doğru sendeledi ve düşmemesi için onu yakaladım. "Nefes al." Yanağına gururla bakarak okşadım. "İyi iş çıkardın. Terfin için tebrikler."

"Bayan Falco'ya ulaşamadım," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Sana asla izin vermezdim. Bu imkansız bir görevdi."

Acıya rağmen sırtıttı. "Teşekkürler patron. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Arkamı döndüğümde, Sienna'nın yüzünde güzel bir g l msemi vardı. Koşmaya başladı ve bedenini kollarımın arasına attı. "Kahramanım."

"Hayır. Bana 'papaz' dediğinizden oldukça eminim," diye kıkırdayarak söylüyorum.

O, adamlarımın önünde beni  p p duruyor ve hepsi bağırıp çağırınca ben de orta parmağımı kaldırıyorum. Sienna'nın kahkahası dudaklarımda kabarıyor ve geri çekildiğinde gerçekten mutlu görünüyor.

Gördüğüm manzarayı içime sindirdim ve ona öylece bakınca, "Ne?" diye fısıldadı.

"Mutlu görünüyorsun."

" nk   yleyim." Kolunu benimkine takarak ofise doğru yürürken bana yaslandı. "Seni Augusto ile en son dövüşürken gördüğüm gün, babalarımız ikinizi de yere sermişti."

"Tanrım, bebeğim, o zamanlar hâlâ antrenman yapıyordum," diye mırıldanıyorum.

Ofise girdiğimizde, kapıyı arkamızdan kapatıp kilitliyorum.

“Böyle dövüşebildiğini bilmiyordum.” Önüme geçip elini kaburgalarımaya koydu ve bana arzu ve güven karışımı bir bakışla baktı. “Senin bu kadar iyi dövüşebildiğini bilmek çok yardımcı oluyor.”

Ellerimi kaldırıyorum ve gözlerim onun güzel yüzünün her santimini okşarken, avuç içlerimi başının yanlarına sürüyorum. "Daha iyi hissediyor musun?"

Sienna başını salladı. "Hâlâ var ama ilaçlar ve senin gösterdiğin tüm çabalar sayesinde durum oldukça kontrol altında."

“Ciro ve Alfio'nun sizi istediğiniz zaman depoya getirmesini sağlayabilirsiniz. Cosa Nostra'nın hiçbir alanı sizin için yasak değil.”

Dudakları sevgi dolu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

“Güvenlik ekibinize altı adam daha ekliyorum.” Dudakları aralandığında, onu hızlı bir öpücükle susturuyorum. “Bu benim iç huzurum için.”

"Tartışmaya niyetim yoktu."

“Güzel.” Kalçalarından kavrayarak onu geriye doğru ittim, masama yaslanana kadar. Elimi uzatıp dizüstü bilgisayarımı açtım, kodu girdikten sonra güvenlik uygulamasına gidip birkaç tuşa bastım.

"Bu ne?" diye soruyor Sienna.

“Rosie’yi travmatize etmemek için ofisteki kamerayı devre dışı bırakıyorum.” Dizüstü bilgisayarı kapatıp kenara koyuyorum.

Onu masanın üzerine oturturken kadınının kahkahası patladı. Üzerinde yükselerek burnumu çenesine doğru sürdüm ve derin bir nefesle onun kokusunu içime çektim. "Bu ofiste kaç gün oturup, masamın üzerinde seninle sevişmeyi hayal ettiğimi tahmin bile edemezsin."

Aramızdaki atmosfer, hafiften yoğun bir arzuya dönüşüyor. Başımı kaldırıp, gözlerimi kısarak ona bakarken kemerimi çözüyorum.

"Prensesim, külotunu çıkar ve ses çıkarma. Erkeklerin seni duymasını istemiyorum."

İç çamaşırını çıkarıyor ve geriye doğru yaslanarak bacaklarını aralayıp masaya dayanıyor.

Bu erotik manzarayı görünce ağzım sulanıyor resmen. Sertleşmiş penisimi serbest bırakıp ona doğru yaklaşırken, diğer kolumu da sırtını destekleyecek şekilde etrafına sarıyorum. Penisimi vajinasının içine sokarken, onun benim için ne kadar ateşli ve ıslak olduğunu çok seviyorum.

Başımı eğerek yüzlerimiz birbirine bir santim kadar yaklaştı ve göz göze geldik. Bir yandan vajinasına girip çıkmaya devam ederken, diğer yandan da onun uyarılmış sıvısıyla penisimi ıslattım.

Sienna'nın yanaklarının kızardığını ve daha fazlasına duyduğu özlemin yeşil gözlerini daha da koyulaştırdığını izliyorum.

"Prenses, seninle sevişmemi ister misin?"

“Tanrım, evet.” Boynumun arkasından yakaladı. Ona takılmaya devam edince hırladı, “Şimdi beni becer, patronum. Kime ait olduğumu göster bana.”

Girişine doğru yerleşerek, çok sert bir şekilde ileri geri hareket ettim.

Sienna'nın tırnakları enseme saplandı, dudaklarından yüksek bir nefes sesi yükseldi.

"Sessiz ol," diye emrettim, ellerimi iki yanına dayayarak.

Bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor ve ben de güçlü itişlerle hareket etmeye başlıyorum. Her seferinde onu doldurduğumda nefesleri dudaklarımın üzerinde patlıyor.

"Sana her zaman ihtiyacım olacak," diye inliyor, gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. "Beni nasıl becerdiğine bayılıyorum, çok baskın ve güçlüsün. Kendimi özel hissettiriyor, sanki beni sahipleniyorsun."

Sözleri beni ılık hızıyla altüst etti ve kalçalarından kavrayıp onu kendime doğru çekerek kaygan vajinasına sertçe girdim.

Sienna geriye doğru düşer ve sırtı gerilir. Ağzından inlemeler ve hıçkırmalar çıkmaya başlayınca, sesleri bastırmak için elimle ağzını kapatırım.

Onun orgazmını izlemek benim de orgazmımı doruk noktasına çıkarıyor ve karımın bedeninde tarifsiz bir zevk bulurken çenemi sıkıyorum.

Bölüm 24

Siena

Asansör kapılarının açıldığını duyduğumda, ellerimi bir mutfak havlusuyla kurulayıp mutfaktan aceleyle çıkıyorum.

"Merhaba," diye sesleniyor Raya, sonra da "Vay canına, ne kadar kötü bir fotoğrafımmış," dediğini duyuyorum.

Koridordan çıktı ve beni görünce yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Merhaba, canım arkadaşım."

Ona sarılıp, "Yeni evime hoş geldin," dedim.

Etrafına şöyle bir göz gezdirdi, sonra da "Eşyalarının her yerde olmasını çok seviyorum. Eve çok daha sıcak bir hava katıyor," dedi. Mutfığa doğru yürürken kolunu benimkine taktı. "Peki, Christiano ile evli olmak nasıl bir duygu?"

"Şaşırtıcı derecede harika." Ona mutfak adasına oturmasını işaret ettim ve "Ne içmek istersiniz?" diye sordum.

"Seçeneklerim neler?"

Buzdolabını açıp içine baktım. "San Pellegrino'muz var. Kan portakalı, nar ve portakal aromalı. Ayrıca limonata ve aromalı su da var."

"Kan portakallı olanı alacağım."

Bir kutu çıkarıp onun için bir bardağa dolduruyorum. Kendime de gazlı bir meyve suyu alıp taburelerden birine oturuyorum. "Sandviç yaptım. Avokado, domates ve peynir." Ona en yakın olan küçük üçgen şeklindeki sandviçleri işaret ediyorum. "Ama bunlarda senin için salam var."

"Beni çok iyi tanıyorsun." Birini alıp ısırdı. "Mmm, çok lezzetli." Bekleyen bir bakışla, "Çok meşguldün. Bana her şeyi anlat. Christiano ile birlikte olma fikrinden nasıl vazgeçtiğini anlatarak başla." dedi.

Hafifçe kıkırdadım ve telefonumu kendime yaklaştırarak ekran kilidini açtım ve hayati belirtilerini gösteren uygulamayı kontrol ettim. Ekran yeşildi ve bu renk bana bir huzur duygusu verdi. Rosie, Christiano'ya bir şey olursa ekranın kırmızıya dönmesi için uygulamayı geliştirmişti.

"Bana seçenek bırakmadı," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ya onunla evlenmeyi kabul edecektim ya da aileleri parçalayacaktı."

Raya neredeyse boğulacak gibi oldu ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde boğazını temizledi. "Aman Tanrım, Sienna! Baban ve Augusto biliyor mu?"

Başımı salladım. "Bunu bilen tek kişi sensin ve bunu sır olarak saklayacağına güveniyorum."

Alnında endişeli bir kırılganlık belirdi ve koluma uzanıp sıktı. "Ama... seni zorladı. Aman Tanrım, Sienna. İyi misin? Neden daha önce söylemedin?"

Ona güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Hikayenin çok daha fazlası var."

"Başka neler yaptı acaba?" diye nefes nefese sordu.

Derin bir nefes aldım, sonra her şeyi birden söyledim: "Ölüm fobim var. Ölüm korkusu, ama ölmekten korkmuyorum. Sevdiğim birini, özellikle de Christiano'yu kaybetme düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Nişan partimizin olduğu gün, vurulduğunda öldüğünü sandım ve bu... beni mahvetti."

Raya'nın yüz ifadesi hüzünlendi ve elimi sıkıca kavradı. "Ah, Sienna. Bilmiyordum."

"O zamandan beri fobimi kontrol altına almak için ilaç kullanıyorum ve Christiano'dan uzak durmanın ikimiz için de en iyisi olacağını düşündüm. Ama o pes etmedi ve evlendikten bir gün sonra fobimi öğrendi."

"Tanrım," diye fısıldadı. "Ne yaptı o?"

"Bana daha iyi başa çıkmam için çok fazla değişiklik yaptı." Ona duyduğum sevgiyle dolup taşarken çenem titremeye başladı. Telefonumun kilidini tekrar açıp uygulamayı ona gösterdim. "Böylece isteyken iyi olduğunu görebiliyorum." Raya'nın parmaklarını sıktım. "Christiano ile kavga etsem de haklıydı. Evlendikten ve fobimi öğrendikten sonra her şey milyon kat daha iyi oldu. Dürüst olmak gerekirse, korkularımı hafifletmek için ilaçlardan çok daha fazlasını yapıyor."

Tıpkı Christiano'da olduğu gibi, Raya da kalkıp bana sarıldı. "Aman Tanrım, Sienna. Keşke daha önce söyleseydin. Yardım edebilirdim."

"Hepinizin bana olan saygınızı kaybedeceğinizden korktum," diye itiraf ediyorum. "İnsanların bana farklı bakmasını istemedim."

Geri çekildi ve kaşlarını çatı. "Ben senin en iyi arkadaşımım ve seni çok seviyorum. Ne olursa olsun sana asla farklı davranmam."

"Biliyorum, ama kendimi öyle hissetmekten alıkoyamadım. Hepiniz çok güçlüsünüz, bir de ben varım, tehlike karşısında donup kalıyorum ve sevdiğim birini kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Kendimi güçsüz hissettim."

"Zayıf değilsin, sadece daha yoğun seviyorsun ve hissediyorsun. Bunda yanlış bir şey yok."

Onu tekrar kucakladım ve fısıldadım, "Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Birkaç saniye sonra ayrıldığımızda, tekrar oturdu ve bana kaşlarını oynattı. "Şimdi bana evlilik hayatından bahset. Aşık mısın? Christiano seni şımartıyor mu?" Burnunu kırıştırdı, sonra sanki yanındaymış ve duymasını istemiyormuş gibi fısıldadı. "Onunla yaşamak nasıl bir şey?"

Kahkahalarım patladı. "Raya, Cristiano'yu neredeyse on yıldır seviyorum. Hiç sevmeyi bırakmadım ve evet, kendimi çok şımartılmış hissediyorum. Çok tatlı ve ilgili biri, bana kendimi özel hissettiriyor."

Burunundan bir ses çıkardı. "Bunları asla duyacağımı düşünmemiştim."

"Şşşş."

"Bir aydan kısa bir süre önce ondan şikayet ediyordun, şimdi ise karşımda oturmuş, hayranlık içinde kalmışsın," diyor alaycı bir tonla, ama sonra ifadesi ciddileşiyor. "Senin adına gerçekten çok mutluyum, arkadaşım."

"Teşekkürler." Tam sandviçimi alırken telefonum titredi ve mesajı hızla okudum.

Christiano: Gülüşünü duymak çok hoşuma gidiyor, sandviçler de çok güzel görünüyor. Afiyet olsun.

"Aman Tanrım," diye haykırdım. "Kameraları unutmuşum."

"Kameralar?"

Tavanın köşesindekini işaret ediyorum. "Christiano izliyor."

Raya'nın gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra çığlık attı: "Hayır! Bu bizim kız kıza geçirdiğimiz zaman. Git işine bak ya da birini öldür ve bize mahremiyet bırak."

Telefonum tekrar titredi.

Raya'ya sadece senin emirlerini yerine getirdiğimi söyle.

Gülerek ona mesajı gösterdim ve o da homurdandı.

Kameraya tatlı bir gülümsemeyle bakıyorum. "Lütfen mutfaktaki kamerayı kapatın."

Hoşça kalın. Raya ile keyifli vakit geçirin. Seni seviyorum, kraliçem.

Yüzümde aptalca bir aşk gülümsemesiyle kelimelere bakıyorum.

"Ne dedi?" diye soruyor Raya.

Ekranı ona tekrar gösteriyorum. "Bana kraliçem dedi."

Bu unvanı hak edeceğimi hiç düşünmemiştim, ama Christiano ile evlendiğim son iki hafta içinde, fobim de dahil olmak üzere, istediği tek kişinin ben olduğumu birçok şekilde gösterdi.

Cihazı bir kenara bırakıp bir sandviç alıyorum ve yerken, "Nasılsın?" diye soruyorum.

"Her zamanki gibi. Georgi, Bulgar mafyasının lideriyle görüşmek üzere Avrupa'ya gidiyor, bu yüzden her şeyi hazırlamak için canımı dişime takarak çalışıyorum."

Kaşlarım kalktı. "O yokken çılgınlar gibi flört etmelisin."

Kahkaha atarak başını salladı. "Keşke. Ben de onunla birlikte yolculuğa çıkacağım."

Memnuniyetsiz bir nefes verdim. "Bu çok kötü. Ne kadar süreyle uzakta olacaksınız?"

"İki hafta. Belki üç hafta."

"Öğle yemeği randevularımız da suya düştü. Ne zaman gidiyorsun?"

"Pazartesi gününde."

İnterkom sisteminden gelen bir vızıltı dikkatimi arkadaşşımdan uzaklaştırdı. "Hemen dönüyorum."

Asansörün yanındaki panele doğru yürüyüp düğmeye basıyorum. Resepsiyon görevlisinin yüzü beliriyor. "Bayan Falco, Bayan Vitale ve eşi sizin için buradalar. Ben..."

Bianca'nın yüzü aniden belirir ve "İyi haberlerim var!" diye çığlık atarak zavallı Johnny'yi çok korkutur.

Gölerek, "Teşekkürler Johnny. Onları yukarı bırakabilirsin," dedim. Koridorun sonuna doğru yürüdüm ve "Annem ve Bianca burada," diye seslendim.

"Ne kadar çok kişi olursa o kadar iyi."

Asansör kapıları açılır açılmaz annem doğruca bana doğru gelir ve birkaç saniye boyunca bana sarılır.

Geçen hafta anne babalarımız akşam yemeğine gelmişti ama Bianca çatı katını görmemişti, bu yüzden "Sana etrafı gezdireyim mi, B?" diye sordum.

Başını salladı, sonra sol elini burnumun altına soktu. "Nişanlandım!!!"

"Aman Tanrım!" diye çığlık attım, heyecandan neredeyse zıplayan kadının elini tutarak parmağındaki pırlantaya daha yakından baktım.

Raya yanımıza gelirken, "Nişanlandınız kelimesini duydum," dedi ve kız kardeşimin parmağındaki yüzüğü görünce aceleyle yaklaştı. "Tebrikler, B! Düğün ne zaman?"

"Ancak gelecek yıl. Augusto daha erken olmasına izin vermeyecek."

"Sanki çok uzun zaman sonra olacakmış gibi anlatıyorsun," diyor annem. "Mart ayında bahar düğünü yapacaklar."

Annem duygulanmaya başladı ve ben de hemen kolumu omzuna doladım. "Ahhh... son bebeğin evleniyor."

"Bana hatırlatma." Burnunu çekti. "Boş yuva sendromu çok kötü olacak."

"Hepimiz sizin yakınınızda yaşıyoruz ve istediğiniz zaman bize gelebilirsiniz."

"Sen taşındığından beri seninle neredeyse hiç vakit geçiremedim," diye yakınıyor.

Ailemden uzaklaşmaya çalıştığım için suçluluk duygusu göğsüme çöküyor.

"Bu değişecek," diye söz veriyorum. "Haftada en az bir kere spa günü veya öğle yemeği için dışarı çıkacağız."

Annenin yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bunu çok isterim, tatlım."

Dikkatimi tekrar Bianca'ya çevirerek, bir kez daha sevinç çığlığı attım. "Bana o güzel yüzüğünü tekrar göster."

Hepimiz kız kardeşimin etrafına toplandık ve Lorenzo'nun nasıl evlenme teklifi ettiğini anlatırken ona tüm dikkatimizi verdik.

Bölüm 25

Hristiyan

Ellerimdeki kanı yıkadıktan sonra soyunup hızlıca duş alıyorum ve depoda her zaman bulundurduğum temiz kıyafetlerimi giyiyorum.

Eve kan içinde dönmek için yapmaya başladığım bir şey bu.

Tuvaletten çıkıp ana alana girdiğimde, adamlar cesetleri ortadan kaldırmakla meşguldü. İki Arnavut askerinden öğrendiğim tek şey, Genti Kadare'nin Altin Besart'ı öldürdüğü ve örgütlerinin başına geçtiği idi.

Bu savaşın sadece başlangıcı ve muhtemelen birkaç yıl sürecek. Bu kadar büyük bir örgüt birkaç ayda çökertilemez.

Depodan çıkarken Nico ve Luke'u SUV'nin yanında dururken görüyorum. "Adriano'nun evindeki poker oyununa gitmeden önce eve uğramak istiyorum."

"Tamam aşkım."

Luke, Bentley'nin ön tarafından sürücü tarafına doğru koşarken Nico da benim için arka kapıyı açıyor.

"Nasıl?" diye soruyorum.

"İyi."

Nico'nun ağzından çıkan tek bir kelime çok büyük bir ağırlık taşıyor. Luke'un bu iş için uygun olmadığını bana söylemekten hiç çekinmezdi.

Arabaya bindim ve Nico kapıyı kapatıp ön yolcu koltuğuna otururken, telefonumu çıkarıp Sienna'ya bir mesaj yazdım.

Eve doğru gidiyorum.

Gönder düğmesine bastıktan sonra, çatı katındaki tüm kameralara erişmemi sağlayan uygulamaya giriyorum.

Sienna'nın banyodan çıplak bir şekilde çıktığını görünce ağzımın kenarı yukarı kıvrıldı ve penisim anında sertleşmeye başladı.

Telefonu bip sesi çıkararak dikkatini çekti ve mesajı okuyunca yüz ifadesi rahatladı.

Hemen başka bir mesaj gönderiyorum.

Çıplak kalın.

Birkaç saniye sonra başını hızla kaldırdı ve kameraya gülümsedi.

"Sizi de duyabilmem için mutlaka bir tür çift yönlü telsiz kurmamız gerekiyor."

Aklıma geldi. Bluetooth kulaklığımı cebimden çıkarıp kulağıma takıyorum ki erkekler onun ne dediğini duymasınlar.

Yatağa gel, vajinan bana dönük olsun ve o seksi bacaklarımı iyice aç, bebeğim.

Kadın söylenenleri yapıyor ve onun uzanışını izlerken inanılmaz derecede sertleşiyorum.

O benim kişisel porno markam ve bu dünyada hiçbir şey onunla boy ölçüşemez. Gözlerim onun kusursuz göğüslerini ve bacaklarının arasındaki düzgün şeridi açgözlülükle yutuyor.

Kendinize dokunun.

Baştan çıkarıcı bir bakışla avuçlarını göğüslerinin ve karnının üzerinde gezdiriyor ve vajinasını bana açtığı anda, içim ısınıyor ve inanılmaz derecede tahrik oluyorum.

Gözlerim, parmağının yavaşça içeri girip çıkmasına ve ardından klitorisinin etrafında daireler çizmesine kilitlenmiş durumda.

Aman Tanrım. Bu çok kötü bir fikirdi. Ben arka koltuğa bineceğim.

Sienna mesajı okudu ve kıkırdadı. Sonra, bana işkence etmek için sırtını kamburlaştırdı ve göğüslerini birbirine sıkıştırdı. "Bunu seviyorsun, patronum."

Aşırı derecede fazla.

Sağ eli tekrar vajinasına gidiyor ve dudaklarından inlemeler dökülürken kendini ovuşturup parmaklıyor. "Seni çok istiyorum," diye fısıldıyor. "Büyük penisinin içime girmesine ihtiyacım var."

"Kahretsin," diye homurdandım, enseme ter damlacıkları birikmişti ve vücudum arzuya titriyordu.

"Ne?" diye soruyor Nico, Sienna'nın üzerime kurduğu şehvet büyüünden beni kurtararak.

"Hiç bir şey."

Hafifçe kıkırdadıktan sonra, "Daha hızlı sür, Luke. Patronumuzun karısının yanına eve gitmesi gerekiyor," diye emretti.

Erkekleri çoktan unutmuşken, Sienna'nın kendini parmaklarıyla okşamasını izlerken gözlerim bir an bile telefonumdan ayrılmıyor.

"Tanrım, Christiano," diye inledi, sesi hayal kırıklığıyla doluydu.

Luke'un SUV'yi ani bir frenle durdurması iki uzun dakika sürdü ve ben arka koltuktan hızla indiğimde Nico kahkahalarla gülmeye başladı. "Afiyet olsun."

Asansöre binerken ona orta parmağımı gösterdim ve giriş kartımı okuttuktan sonra gömleğimin düğmelerini çözmeye başladım.

Çatı katına açılan kapılar açıldığında, kıyafetlerimi ve silahımı koridora bırakıp merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Sienna'nın inlemesini duyunca penisimden ön meni damlamaya başladı. Odaya dalıp üç adımda yatağa ulaştım. Karımın üzerine sürünerek yaklaştığımda, ateşli bir arzuya yanıp tutuşuyordu ve hiç vakit kaybetmeden sertçe içine girdim.

"Tanrım!" diye bağırıyor, gözlerini üzerimizdeki aynalara dikmiş, beni onunla sevişirken izlemek istiyor. "Evet! Evet! Evet!"

Ben ona sertçe girerken o da aynı sözleri tekrarlayıp duruyor ve testislerimde oluşan zevk kasılmasından, orgazmın beni yere sereceğini biliyorum.

Kol saatim bip sesi çıkarmaya başlıyor, bu da Sienna'nın kalp atış hızının çok yüksek olduğunu bildiren bir alarm sinyali ve bir saniye bile geçmeden, aynı şey telefonunda da oluyor ve ona hayati değerlerim hakkında uyarı veriyor.

Karım altımda kasılmaya başlarken çığlık çığlığa patladı. Kalçalarımından tuttu, tırnakları derime saplandı ve zevk onu ele geçirirken canı pahasına tutundu.

Ve hepsi bu kadar. Orgazmım vücudumu ele geçirirken nefesimi kesiyor ve neredeyse inleyemiyorum bile.

Sienna penisimi o kadar sıkı kavırıyor ki, boşalırken sanki oral seks yapıyormuşum gibi hissediyorum ve bu da zevki on kat artırıyor. Aşağıya doğru çöküyorum, tüm ağırlığımla onu yatağa doğru itiyorum.

"Tanrım," diye inledim nefes nefese, ciğerlerime hava çekmekte zorlanırken.

Kollarımı ve bacaklarımı bana doluyor, boynumu ve çenemi öpücük yağmuruna tutuyor ben de hayatımın en iyi orgazmını yaşıyorum.

Sonunda gücüm geri geldiğinde, gövdeyi yukarı doğru itip Sienna'ya aşağıdan baktım. "Kameraları gerçekten çok seviyorum."

Kahkaha atarak, "Bu, aynaların benim için yaptığı şeyi senin için yapıyor" dedi.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra geri çekilip ayağa kalktım ve banyoya gittim. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel." Yatağından kalkarken hareket ettiğini duyuyorum. "Annem, Bianca ve Yuki saat altıda burada olmalılar." Banyoya yanıma geliyor ve sırtımdaki yara izine bir öpücük konduruyor. "Günün nasıl geçti?"

"Olaysız."

O işini halletmek için banyodan çıktığımda, "Eğer her şey yolunda gittiyse, son bir saatte kalp atışların neden hızlandı?" diye sordu.

"İki Arnavut askerini sorguladım ve öldürdüm," diye itiraf ediyorum.

Sienna giyinme odasına gelir ve biz giyinirken, "İstediğiniz bilgiyi aldınız mı?" diye sorar.

"Hayır, ama Arnavut mafyasının yeni bir lideri olduğunu öğrendim. Rosie onu araştırıyor."

"Belki yeni gelen işleri farklı yönetir ve savaş çıkmasına gerek kalmaz." Ayaklarımı sandaletlerine soktu, sonra gelip gömleğimin düğmelerini ilikledi.

"O örgütü kimin yönettiğinin önemi yok, Dragomir ve ben onların dağıtılmasını istiyoruz."

"En azından bu durum Rumenleri ve Cosa Nostra'yı birbirine yaklaştırıyor."

Kollarımı ona dolayarak kendimi ona daha da yaklaştırdım ve gözlerinin içine derinlemesine bakarak, "Geç kalmayacağım," dedim.

"Eve acele etme. Çocuklarla keyifli bir gece geçirmeni istiyorum."

Eğilerek ona nazik bir öpücük verdim, ancak interkom sisteminden gelen bir sesle öpücük yarıda kesildi.

"Bunlar muhtemelen annem, Bianca ve Yuki."

"Kıyafetlerim koridorun her yerinde," diyorum ve Sienna arkasını dönüp yatak odasından koşarak çıkınca, hafifçe gülüyorum.

Aşağıya inerken onu takip ettim, yerden botlarımı aldım ve oturma odasına gittim. Oturup botlarımı giyerken, Sienna kıyafetlerimi çamaşırhaneye götürdü.

Asansörün açıldığını duyunca ayağa kalkıp koridora yürüdüm. Anahtarlarımızı genellikle bıraktığımız sehpanın üzerinde silahımı görünce, onu alıp pantolonumun kemerine sokarken kayınvalideme ve kayınpederime gülümsedim. "Duyduğuma göre bu gece düğün planlaması yapıyormuşsunuz."

Bianca'nın kolları dergiler ve bir not defteriyle dolu. "Evet, yapacak çok işimiz var. Yerinizi bize devrettiğiniz için teşekkürler."

"Her zaman hoş geldin," diye karşılık verdim ve kayınvalidemin yanaklarından öptüm. Bianca oturma odasına doğru yönelirken, "Buzdolabında senin için bir şişe şarap soğuyor," dedim.

"Hayat kurtarıcısın." Bana şöyle bir bakıp, "Sienna nasıl?" diye sordu.

"Çok daha iyi. Sienna'nın beni her zaman kontrol edebilmesi için sistemler kurduk." Elimle koluna dokunarak, "Artık endişelenmene gerek yok anne. Ona çok iyi bakıyorum." dedim.

"Ahhh..." Gülümsemesi daha da genişledi. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Sana anne diyebilmek için yedi yıl beklemek zorunda kaldım. Bir yıl daha geçmesine izin vermeyeceğim."

Kayınvalidem kollarından birini bana doladı ve yan yana sarıldı. "Beni ağlatacaksın."

Ayrıldığımızda Sienna'yı aramaya gittim ve onu mutfakta bulunca ona sarılıp hızlıca öptüm. "İyi geceler prenses."

"Sen de."

Asansöre doğru yürürken, "Seni seviyorum," diye seslendi.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim."

Rizzoların evine giderken Nico sürekli gülümsüyordu, ben de kafasına bir tokat attım.

Adamlarım diğer muhafızlarla takılmaya giderken, ben Adriano'nun kulübesine doğru yürüdüm. Patikadan yukarı çıkarken diğer adamların seslerinin uğultusunu duydum ve ön kapıdan içeri girdiğimde Augusto, "Sonunda. Bizimle görüşmeyi iptal edip kadınlarla düğün planlaması yapmaya karar verdiğini sanıyordum." diye seslendi.

"Belki de acıya düşkün biriyim ama kendimi buna asla maruz bırakmayacağım," diye kıkırdadım elini sıkarken.

Teyze Tori'nin hazırlamış olması gereken birkaç atıştırmalık ve bir bardak viski almadan önce birkaç dakika herkesi selamlıyorum. Mutfakta harikalar yaratıyor ve Adriano poker gecesi düzenlediğinde her zaman harika bir ziyafet bizi bekliyor.

"Evlilik hayatın nasıl gidiyor?" diye soruyor Dario Amca.

Uzun zamandır onunla konuşmamıştım. "Çok iyi. Bayılıyorum."

"Rosie, senin için geliştirdiği yeni bir uygulamayla övünüyordu."

"Evet. Kendini aştı," diyerek kızını övdüm.

"Sonra da koruma ekibine daha fazla adam eklediğiniz için şikayet etti."

Yüz ifadem ciddileşti. "O bizim en değerli varlığımız, Dario Amca. Bu konuda pazarlık yok."

"Tartışmıyorum. Ona bunu sana söyleyeceğimi söyledim, söyledim de. Şimdi gecenin tadını çıkarabilir ve hepinizin canını pokerle çalabilirim."

"Bana karşı dürüst olabilirsin." Ona daha da yaklaşıp sesimi alçaltıyorum. "Aldatıyor musun?"

Kahkaha atıp başını salladı ve yanımdan uzaklaştı. "Merak etme. Paranın çok fazlasını almayacağım."

"Hayatımı sana emanet edebilirim Dario Amca, ama paramı o kadar değil."

Amca Angelo ve babam yaklaşıırken kıkırdıyorlar ve babam fısıldayarak, "Dario'nun nasıl sürekli kazandığını öğrenmek ister misin?" diyor.

"Evet."

"Kart oyunlarına ve herkesin nasıl oynamayı sevdiğine dair fotoğrafik bir hafızası var, bu da ona avantaj sağlıyor."

"Onun bu yaptığına göz yumduk," diyor Angelo Amca. "Bu adamı mutlu ediyor."

"Herkesin favorisi olduğu için şanslı," diye kıkırdıyorum.

Remo dikkatimi çekti, bu yüzden hemen özür dileyerek telefonunda bir şeyler yazan yanına gittim. Beni fark edince yüzünde bir gülümseme belirdi. "Asher'a iyi geceler diliyorum. Kendi telefonunu aldığından beri gelen kutumu mesajlarla dolduruyor." İşini bitirince cihazı cebine koydu. "Bayıldım."

"Ona ilgi gösterdiğiniz için teşekkürler."

Remo omzunu duvara yaslayıp bana ciddi bir bakış attı. "Valentina ve çocuklar konağa geri dönmek istiyorlar." Alnımda bir kaş çatması belirmeye başlayınca elini kaldırdı. "Burası onların evi, Christiano. Uzun uzun konuştuk ve onlarla birlikte yaşamaya karar verdik. Sadece arkadaş olarak."

Başımı salladım. "Bu sana haksızlık, Remo. Kendine böyle eziyet etmene izin vermeyeceğim."

"Bu senin seçimin değil." Elini omzuma koyuyor. "Valentina'nın hayatının en kötü zamanında yanında olamazsam, kendimi asla affetmem. Şu anda hayatını yeniden kurarken bana bir arkadaş olarak ihtiyacı var ve ben de onun için bu rolü üstleneceğim."

Tanrım, bu adamı en iyi arkadaşım olarak edinmek için nasıl bu kadar şanslı oldum?

Yaklaşarak kolumu onun omzuna doladım ve kardeşçe bir kucaklamayla sırtını okşadım. "Keşke onu sana aşık etme gücüne sahip olsaydım."

"Aramızda bir çekim olduğunu kabul etti, bu yüzden onunla ne kadar çok zaman geçirirsem ve o ne kadar iyileşirse, şansımızın o kadar artacağını düşünüyorum."

"Bu iyi haber. Buna baştan başlamalıydın, pislik herif." Kafasına hafifçe vurdum. "Ben de senin seni istemeyen bir kadına aşık olmaya mahkum olduğunu düşünüyordum."

Kahkaha atarak, "Hadi masadaki yerlerimizi alalım," dedi.

Koltuklarımızı ararken, isim kartımı bulduğumda Adriano ve Riccardo'nun arasında oturacağımı fark ettim.

Memnuniyetle sandalyeyi çekip oturdum ve diğer kayınbiraderime baktım. "Sen ve Gianna nasılsınız? Tokyo'daki olaylardan beri ikiniz de sessizsiniz."

"İyiyiz. Augusto'nun yardımcısı olmak için onunla birlikte yoğun bir şekilde antrenman yapıyorum."

"Peki, bu nasıl gidiyor?"

"Çok iyi. Vitale Health'i kullanmayı yavaş yavaş öğreniyorum."

"Kız kardeşim son zamanlarda ne yapıyor acaba?" Gianna dördümüzün en küçüğü ama Riccardo yanında olduğu sürece onun için endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum.

"Yuki ona seramik yapmayı öğretiyor. Augusto'nun evindeki poker oyunundan sonra ikisi hemen kaynaştılar."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Bütün adamlar iki masaya da yerlerini buldular ve Dario Amca masama oturduğunda içimden bir inilti yükseldi. "Kızın benden zaten yüz milyon aldı. Bu gece bana biraz daha nazik davran."

"Yapacağım, ama sadece Rosie ile yeni sistemi kurarken çok eğlendiğim için."

"Aslında yüz on beş milyondur," diyor Enzo, masamızın yanından geçip diğer masaya otururken. Ona şaşkın bir bakış attığımda omuz silkiyor. "Rosie'ye hayır diyemeyeceğimi biliyorsun."

Ancak o, ona karşı herhangi bir adım atmayacak.

Aklıma gelir gelmez, hemen susturuyorum. Herkesin felaketle sonuçlanan aşk hayatlarından ömür boyu yetecek kadar gördüm zaten.

Telefonumu cebimden çıkarıp Sienna'ya hızlıca bir mesaj attım ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için kameralara baktım. Onu oturma odasında kadınlarla birlikte gülerken görünce rahatlardım ve masaların etrafındaki konuşmalara dikkat kesildim.

Dario amca kartları dağıttığında, ben de kartları alıyorum. Elimde maça Ası, Kral, Kraliçe ve Vale olduğunu görüyorum. Gözlerim Dario amcaya kayıyor, o da bana gülümsüyor.

Dokuzlu kartı atıyorum ve fişlerimi masanın ortasına fırlatıyorum.

Bana bir kart uzattı ve maça onlusunu çektiğimde şaşırmadım.

Bir gün onu yakalayacağım.

Gecenin geri kalanında amcamı gözüm gibi izledim ve hepimiz kalkıp gitmeye hazırlandığımızda bile, bunu nasıl başardığını anlamaya bir türlü yaklaşamamıştım.

Bazı erkekler son bir içkinin tadını çıkarmak için etrafta kalırken, ben de Siena'daki evime dönebilmek için vedalaşıyorum.

Çatı katına dönüş yolculuğu sessiz geçiyor ve aklım işe gidiyor, yarın yapmam gerekenleri zihnimde gözden geçiriyorum.

Her zamanki park yerimize yanaştığımızda Nico, "İyi geceler," dedi.

"Teşekkürler, size de."

"İyi geceler." Luke, Ciro, Alfio ve ekibin geri kalanına doğru yürürken bana başımı kaldırarak onaylıyor.

Asansörün düğmesine bastığım anda kapılar açıldı ve kayınvalidem Bianca ile Yuki'yi görünce geriye doğru adım attım.

Asansörden çıkarlarken onlara "Eğlendiniz mi?" diye soruyorum.

"Çok fazla," diye yanıtlıyor Bianca.

Onlara veda ettikten sonra, asansör kata doğru çıkarken yorgun bir iç çekişle nefesimi verdim.

Çatı katına girdiğimde, paneldeki kodu girerek asansörü yerine kilitliyor ve alarmları devreye sokuyorum.

"Prenses?"

"Mutfakta."

Onu bulaşık makinesini doldururken görüyorum ve evimizde yalınayak, rahatlamış bir halde görmek kalbime dokunuyor.

"Eve senin yanına gelmeyi çok seviyorum," diyorum kollarımı onun beline dolarken ve boynunun yanına bir öpücük kondururken.

"Bu hafta sonu evde kalıp, bol bol abur cubur alıp, film maratonu yapabiliriz diye düşünüyordum." Kollarımın arasında arkasını döndü. "Çok çalıştın, dinlenmeye ihtiyacın var."

"Bu cennet gibi geliyor." Dudaklarına bir öpücük kondurdum, sonra onu kucağıma alıp mutfaktan yatak odamıza taşıdım.

Ben iç çamaşırlarıma kadar soyunurken, Sienna pijamalarını giyiyor ve yatağa girdiğimizde, vücudumla onu sarıp yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyorum.

Kadının kokusunu derin bir nefesle içime çekerken, düşüncelerim yavaşlamaya başlıyor ve zihnindeki gürültü azalıyor. İşin getirdiği stresin bir kısmını atarken bedenim titriyor.

Sienna parmaklarını saçlarımdan geçirmeye başlıyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor.

"Bunu yaptığında çok hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyorum, yarı uykuya dalmış bir halde.

"Biliyorum." Başımı öperek fısıldadı, "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Eşimin kollarında huzur bulurken uykuya dalıyorum.

Epilog

Siena

(Üç yıl sonra...)

"Sağlıklı bir erkek bebeğiniz oldu," diyor Doktor Milazzo, doğumdan yeni çıkmış ter içinde kalmış tenim ve dudaklarımdan çıkan nefesler eşliğinde yastıklara yaslanırken.

Christiano'nun elimi sıkıca tutuşu gevşemeye başladı ve üzerime eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu. Kasılmalarım başladığında beni Cosa Nostra'nın özel hastanesine götürdü.

Minik bir ağlama sesi duyuldu ve gözlerim hemen hemşire Simone'un bebeğimizle ilgilendiği yere çevrildi.

Onu yumuşak bir battaniyeye sarıyor ve bana getirdiğinde kalbim tehlikeli derecede hızlanıyor. Küçük bebeği kollarıma bıraktığında ise monitörler çılgına dönmüş durumda.

Oğluma bakarken "Aman Tanrım, Christiano," diye inledim. "Çok küçük."

"Prencesim, o bu gezegendeki en korunaklı çocuk olacak," diye beni milyonuncu kez rahatlatıyor harika kocam. Saçlarımı okşayarak bana yaklaşıyor ve oğlumuzun minik elini tutuyor. "Bana bir varis verdiğin için teşekkür ederim. Çok cesurdun."

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirliyor. Gözlerimi bebeğimizin buruşuk küçük yüzünden alamıyorum, hayatımda bundan daha güzel bir şey görmediğimi düşünüyorum.

"Merhaba Damian, ben babanım," diye sevgiyle mırıldandı Christiano. "Dünyaya hoş geldin oğlum."

Oğlumuzu olabildiğince dikkatli bir şekilde ona teslim ediyorum, böylece sağlık personeli benimle işlerini bitirirken o da kıymetli bebeğimizi tutabilsin.

Lüks bir özel odaya alındığımda gözlerim açık kalmayacak ve sürekli uykuya dalacağım.

Ara sıra Christiano'nun Damian'la konuştuğunu duyuyorum, Damian da sevimli homurdanmalar çıkarıyor.

Uyandığımda oda bomboştı ve Christiano'yu ya da Damian'ı görmeyince kalbim çılgıncasına atmaya başladı.

Koridorda bir alarm çalmaya başladı, ardından Christiano'nun "Kahrets!" diye bağırdığını duydum. Odaya koştu ve saatinin ekranının kırmızıya döndüğünü, alarmin çalmaya devam ettiğini fark ettim.

"Buradayım bebeğim. İyisin." Hızla kol saatindeki bir düğmeye basarak sesi kesiyor, sonra bana doğru eğiliyor. "İyiyim. Damian da iyi. Buradayız."

Kalbim sakinleşirken, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dileme," diye mırıldandı bana sarılırken. "Hepimiz güvendeyiz. Damian'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim. O babalarımızın yanında. Kimse ona ulaşamaz."

Başımı salladım, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Zihnimde babalarımız yıkılmazdır ve onların oğlumuzla birlikte olduğunu bilmek fobimi hafifletiyordu.

"İçeri girebilir miyiz?" diye sordu babam.

"Evet." Christiano geri çekildi ve anne babamızın gururlu ve mutlu ifadelerle odaya girdiğini görünce boğazımda bir yumruk oluştu.

Babam gelip alnıma bir öpücük kondurdu. "Aferin tatlım. Biz Christiano ve Damian, sen göz kulak olurken sen de dinlen."

"Teşekkür ederim babacım."

Annem yanıma oturup elini nazikçe karnımın üzerinde gezdirirken, kayınpederim de yaklaştı. Damian'ı dikkatlice kucağıma yerleştirerek, "Sanırım acıktı," dedi.

Babalarımız kapıyı arkalarından kapatarak çıkıyorlar, böylece ben yalnız kalabiliyorum. Annem ve Christiano oturmamı sağlıyor ve arkamdaki yastıkları düzeltiyorlar.

Annem Damian'ın göğsüme tutunmasına yardım ederken ve onun emmeye başladığını hissederken, yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "İşte böyle, küçük prensim."

Christiano, sesi duygusal bir tonda, "Bunu çok beğendim," diyor. "Küçük prensimiz."

Ve capo dei capi unvanının bir sonraki varisi.

Korku damarlarımda sinsice dolaşıyor ama sakın kalmayı başarıyorum.

Birkaç saniye sonra, oğlumuzu emzirebildiğim ve ona besin sağlayabildiğim için içim huzurla doldu.

Çok geçmeden emme hızı yavaşlıyor ve sonunda uykuya dalıyor. "Çok tatlı," diye fısıldıyorum.

Christiano onu nazikçe benden alıyor, böylece üzerimi örtebiliyorum ve başımı yastıklara yasladığımda gözlerim kocam ve oğlumda buluşuyor ve beni tarifsiz bir sevgi dalgası sarıyor.

Çocuk sahibi olma konusunu konuşmaya başladığımızda, Christiano bu konuyla hiç ilgilenmek istemedi. Asher'ın onun varisi olacağını söyledi ve benim ruh sağlığımla ilgili risk almak istemedi.

Onları ikna etmek biraz zaman aldı ve onlara bakmaya devam ettikçe kazandığıma sevindim. Christiano ve diğer ailelerin Damian'ı koruyabileceğini biliyorum.

Christiano'nun yardımıyla, dünyadan saklanmak yerine hayatı dolu dolu yaşamayı öğrendim.

Onun sevgisi o kadar güçlü ki, fobimi kontrol altında tutuyor.

Annemin koluna hafifçe vurup fısıldadım, "Lütfen onların fotoğrafını çeker misin?"

Telefonunu hızla çıkarıp birkaç fotoğraf aldı. "Telefonuna göndereceğim." Çantasını tekrar yere koyarak sordu: "Susadın mı?"

Başımı sallayınca bana bir bardak soğuk su doldurdu. Ben biraz içerken, tekrar karnımı ovdu.

"Bu çok iyi hissettiriyor."

Saçlarımın dik durmaması için birkaç tutamını düzeltiyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "İyiym."

Kayınvalidem elinde bir smoothie ile içeri giriyor. "Yeni anne nasıl?"

"Pekâlâ," diye yanıtlıyorum.

Smoothie'yi yanıma koydu. "Bu senin en sevdiğin."

"Teşekkür ederim."

Onun Christiano'ya yaklaştığını, oğlu ve torunuyla ilgilendiğini izliyorum ve bir gün ben de öyle olabilmeyi umuyorum.

Christiano, "Sienna'nın biraz dinlenmesinin zamanı geldi," diye duyurdu.

Annem kalkmadan önce yanağımdan öpüyor ve kadınlar gittikten sonra Christiano yanıma oturup Damian'ı kucağına alıyor, böylece onu görebiliyorum. Elimle hafifçe parmak uçlarımla minik ellerine dokunuyorum.

"İyi iş çıkardık," diye fısıldadım.

"Bütün işi sen yaptın, prenses." Gözleri benimkilerle buluştu ve hayranlıkla doldu. "İkinizi de çok seviyorum."

Oğluma tekrar baktım, sonra Christiano'ya döndüm. "Ve seni seviyoruz."

Hristiyan

Damian'ı Asher'ın kollarına bırakırken "Dikkatli ol," diye mırıldandım.

Yeğenim donakalmış bir şekilde oğluma bakıyor. "Neden bu kadar çok uyuyor?"

"Doğmak zor bir iş," diye yanıtlıyorum onların önünde çömelirken.

Damian homurdanarak bir ses çıkarır, sonra gözlerini açar. Gözleri son birkaç haftadır koyu kahverengiye dönmüştür.

"Merhaba küçük adam," diyor Asher. "Ben senin kuzenim."

Çok tatlı.

"Biliyorsun, Enzo Amca benim yardımcımdır," diye sordum Asher'ın omzuna elimi koyarken.

"Evet."

"Damian'ın yardımcısı olacaksın."

"Söz veriyorum, Christiano Amca, ona her zaman göz kulak olacağım."

Kalbim eridi ve kalkıp alına bir öpücük kondurdum. "Ve her zaman sana göz kulak olacağım."

"Yemek hazır," diye sesleniyor Valentina.

Sienna oturma odasına girer ve Asher'ın Damian'ı kucağında tuttuğunu görünce gülümser. "Bırak ben alayım, sen de gidip ellerini yıka."

"Tamam." Damian'ı ona teslim ederken o kadar dikkatli davranıyor ki, bu da beni güldürüyor.

Kolumu Sienna'nın omuzlarına atarak evden çıkıp arka bahçede kurulmuş masaların yanına doğru yürüyoruz. Valentina ilk kez Şükran Günü yemeği düzenliyor ve beş ailenin de burada olmasıyla çok mutlu ve rahat görünüyor.

Onunla Remo arasındaki işler yavaş ilerliyor ama ufukta bir düğün görebiliyorum.

Sienna için bir sandalye çekiyorum ve o oturduktan sonra masanın başına geçip herkesin oturmasını bekliyorum.

Gözlerim sevdiklerimin üzerinde gezinirken, "İşte bunun için savaşıyorum," diyorum. Derin bir nefes alıp devam ediyorum, "Aile. Aşk. Sadakat." Sesim bahçede yankılanırken, adeta çıt bile duyulmuyor. "Cosa Nostra'yı güçlü tutmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, böylece çocuklarımız bir gün bizim babalarımızdan devraldığımız gibi yönetimi devralabilirler." Sienna ve Damian'a bakıyorum. "En çok da güzel karım ve oğlum için minnettarım." Sesim kısılırken, "Siz ve Damian benim gücümünüz. Yaptığım her şey ikinizle başlar ve biter," diye bitiriyorum.

Otururken Sienna elimi sıktı, yüzünde sevgi dolu bir gülümseme vardı. "Ve bizim için yaptığınız her şey için size minnettarız."

Herkes sırayla neye şükrettiğini söyleme fırsatı buluyor ve sıra Remo'ya geldiğinde ayağa kalkıp Valentina'yı da ayağa kaldırıyor.

"Gelin, yanımızda durun," diyor Asher ve Talia'ya.

Çocuklar onlara katılırken annemin hıçkırıklarını duyuyorum, sonra Remo tek dizinin üzerine çöküyor ve cebinden bir yüzük çıkarıyor. "Seni her zaman sevdim Valentina ve senin için milyonlarca ömür bekledim, çünkü sensiz ve çocuklarsız bir hayatı hayal edemiyorum. Tek istediğim, resmen ailenin bir parçası olmak, kocan ve çocuklarının babası olmak." Remo, "Bana karım olma şerefini bahşeder misin?" diye sorduğunda her kadın gözyaşlarını siliyordu.

Valentina, neşeli bir ses tonuyla, "Ne düşünüyorsunuz çocuklar?" diye soruyor. "Remo ile evlenmeli miyim?"

"Evet!" diye bağırdı Talia, ardından kendini Remo'nun üzerine atarak ona sarıldı.

Asher'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Evet."

Valentina başını sallayıp "Evet, Remo" dediğinde hepimiz alkışladık.

Adam ayağa kalkıp yüzüğü parmağına taktığında, kadın ona sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Seni seviyorum."

En yakın arkadaşım kız kardeşimi öpmek için yaklaştığı anda, "Gösteri bitti. Hadi yemek yiyelim." diye seslendim.

Çatal bıçak sesleri ve insanların konuşmaları havayı dolduruyor ve tipik bir Sicilya tarzında, hepimiz tabaklarımızı yemeklerle doldururken bir kaos başlıyor.

İşte bu, tüm o zorlu çalışmaları, dökülen kanı ve sürekli omuzlardaki sorumluluğu değerli kılan şeydir.

Uğruna dünyayı yakıp yıkacağım insanlar bunlar.

Son.

Sıradaki kitap "Sahipleyici Düşman", burada Georgi saplantının gerçek anlamını öğreniyor.

FORCEFOL GOD'u okuduğunuz için teşekkür ederim.

Tüm haberleri ilk öğrenmek istiyorsanız, Michelle Heard'ün Okuyucu Grubu adlı Facebook grubuma katılabilirsiniz.

Ayrıca haber bültenime de abone olabilirsiniz.

Michelle Heard'ün diğerk yazıları

Okuma Sırası:

MAFYA ROMANTİZMİ

Mafya / Organize Suç / Gerilim Romantizmi
Tüm kitaplar bu sırayla veya bağımsız olarak okunabilir.

Mafya Kralları Serisi

Şeytan Tarafından Ayartılmak

Tehlikeye Duyulan Arzu

Bir Gölge Tarafından Avlanıyor

Karanlığa Çekilmiş

İntikam Tanrısı

İntikam Arzusu

Güçlü Tanrı

Sahipleyici Düşman

Acımasız Şeytan

Tanrı Tarafından Kurtarıldı

Mafya İmparatorluğu

Münzevi

Baş Rahibe

Ölüm

İmparatoriçe

Şeytan

ST. MONARCH'IN DÜNYASI

Azizler Serisi

Acımasız Azizler

Zalim Azizler

Acımasız Azizler

İhanetin Gözyaşları

Kurtuluş Gözyaşları

Günahkarlar Serisi

Bir Günahkar Tarafından Ele Geçirildi

Bir Günahkârın Sahibi

Bir Günahkar Tarafından Çalındı

Bir Günahkar Tarafından Seçilmiş

Bir Günahkar Tarafından Yakalandı

Yolsuzluğa bulaşmış kraliyet ailesi

Beni yok et

Beni Kontrol Et

Bana acımasızca davran

Beni zapt et

Beni Ele Geçir

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

Güzelce Kırılmış Serisi

Güzelce Kırılmış

Güzelce Yaralı

Güzelce Yıkılmış

Düşmanlardan Aşıklara

Kalpsiz

Pervasız

Dikkatsiz

Acımasız

Utanmaz

Trinity Akademisi

Şahin

Mason

Göl

Julian

Epilog

Mirasçılar

Acımasız Varis

Kibirli Varis

Asi Varis

Sadık Varis

Duygusuz Varis

Günahkar Varis

Baştan Çıkarılmış Varis

Yasak Varis

Bağımsız Yan Ürün

Kahramanım Değil (genç yetişkin / lise aşkı)

Güney Kahramanları Serisi

Aramızdaki Okyanus

Dolaptaki Kız

Kendimize Söylediğimiz Yalanlar

Boşa Harcanan Tüm Zaman

Kaybolmuştuk

BAĞIMSIZ

Hayat Kurtarıcı (FBI gerilim-romantik)

Benimle bağlantı kurun

[Web sitesi](#)

[Bülten](#)

[Facebook Yazar Sayfası](#)

[Instagram Yazar Sayfası](#)

[TikTok](#)

[Amazon](#)
